James Aldridge

VÂNĂTORUL

JAMES ALDRIDGE

VÂNĂTORUL

În româneşte de Valeria şi Teodora Sadoveanu
Prefaţa de Nicolae Deleanu

V.1.0

COLECTIA WESTERN

James Aldridge THE HUNTER
The Bodley Head – London

EDITURA
PENTRU LITERATURA UNIVERSALA
Bucureşti 1961

Lui Roy – în zilele vieţii lui un deschizător de drumuri noi, un pionier, un adevărat om între oameni, care, asemeni tuturor celor de-o potrivă cu el, izbuteşte până la urmă să biruie cumplita deznădejde umană.

PREFAŢĂ

James Aldridge este socotit, chiar de către critica burgheză zgârcită în aprecierea activităţii scriitorilor progresişti, ca unul din cei mai de seamă reprezentanţi ai literaturii engleze contemporane. Neobosit militant pe tărâmul luptei pentru cauza păcii şi pentru independenţa popoarelor încătuşate şi exploatate de colonialişti, participant la lucrările Consiliului mondial al păcii, James Aldridge, scriitor fecund aflat pe poziţii înaintate, realiste, continuă tradiţiile luminoase ale marilor clasici ai literaturii engleze, strâns legate de năzuinţele şi de luptele poporului englez pentru dreptate, pentru libertate, pentru progres social.

Născut în Australia, în 1918, la puţin timp după moartea marelui Jack London, Aldridge, ale cărui începuturi de viaţă se asemuiesc în mare măsură cu ale predecesorului, avea să continue sub acelaşi semn opera literară a impetuosului scriitor realist american.

Fără să se ridice la înălţimea creaţiei lui Maxim Gorki, faţă de care mărturiseşte afinităţi, James Aldridge este un scriitor puternic realist care biciuieşte sângeros imperialismul şi colonialismul, ipocrizia „bătrânului Albion” – preamărind cele mai sfinte idealuri ale omenirii: pacea şi libertatea.

Fiu al unui gazetar obscur dintr-un orăşel australian, Aldridge a cunoscut din plin lipsurile şi umilinţa. A învăţat carte, dar a muncit şi cu braţele: la un depozit de lemne, pe un ogor de zarzavaturi, apoi a făcut ucenicie de noapte în presă. „Tinereţea aceasta grea” – povesteşte el – „a fost pentru mine mai importantă decât învăţătura pe care aş fi putut-o primi într-o universitate pentru privilegiaţi. Socotesc drept fericire pentru mine că nu am avut asemenea privilegii şi că am absolvit o altă universitate, nu atât de aspră şi de grea ca cea a lui Gorki, dar în esenţă destul de apropiată”.

La această şcoală a vieţii, James Aldridge a devenit conştient de comunitatea dintre interesele lui şi cele ale proletariatului, căruia i s-a alăturat treptat.

Reuşind să termine liceul, viitorul scriitor s-a stabilit în Anglia ca student, apoi a practicat gazetăria. În 1939 a fost corespondent de presă în Finlanda, în timpul războiului dintre aceasta şi U.R.S.S. Sprijinind în articolele sale poziţia justă a Sovietelor, a fost expulzat de guvernul reacţionar finlandez de

atunci.

În timpul celui de al doilea război mondial, Aldridge, tot în calitate de corespondent de presă, a vizitat Creta, Egiptul, ţările arabe şi ale Orientului mijlociu.

În acei ani de război s-a consacrat literaturii.

În scrierile sale, James Aldridge tratează consecvent tema trezirii conştiinţei naţionale a popoarelor şi, totodată, a transformării mentalităţii unor intelectuali englezi care, activând în ţările respective ca ofiţeri, ingineri, geologi etc., încep să vadă realităţile, să-şi dea seama că lupta popoarelor coloniale face parte integrantă din marea luptă pentru pace şi democraţie, în care sunt angajaţi şi oamenii muncii din Anglia.

Procesul de înţelegere a stărilor politice şi sociale, se opreşte însă aici. Eroii lui Aldridge sfârşesc înainte de a trage ultimele concluzii; ei nu caută să ocupe locul ce li se cuvine în frontul luptei pentru dreptate.

În „Vânătorul”, James Aldridge părăseşte tematica obişnuită şi îmbrăţişează o cu totul altă lume, străină cititorilor săi pe care îi familiarizase cu atmosfera şi cu problemele politice ale Orientului apropiat mijlociu. Aici câmpul de observaţie al scriitorului este restrâns la viaţa modestă a miilor de fermieri din continentul nord-american şi a vânătorilor din nesfârşita pădure canadiană.

Cu toate limitele tematicii, viaţa pulsează atât de intens în paginile „Vânătorului”, aspectele sociale sunt atât de caracteristice împrejurărilor, istorice locale, încât autorul a găsit destule posibilităţi ca, în zugrăvirea caracterelor opuse, şi în ilustrarea şi comentarea momentelor tipice, să se menţină pe poziţiile înaintate ale scriitorului pătruns de încredere în om.

Viaţa vânătorului Roy Mac Nair, din inima pădurii canadiene, este povestea însăşi a miilor de fermieri americani cărora criza generală a capitalismului le-a zdruncinat temeliile micii proprietăţi agricole. Mulţi din aceşti „farmers” – ce pompos suna odată acest cuvânt! – au trebuit să se închine colosului monopolist şi să-şi vândă parcelele, devenite nerentabile, sau să se resemneze cu îndărătnicie alături de glie, ducând o viaţă mizeră.

După cel de-al doilea război mondial, ofensiva băncilor împotriva acestor fermieri s-a înteţit, procesul de acaparare a pământurilor s-a generalizat, foştii proprietari au fost deposedaţi de loturile lor prin vânzări silite, după ce au fost istoviţi de interminabile lupte pentru achitarea ipotecilor la bănci, pentru plata impozitelor mărite pe măsura cheltuielilor statului

militarist, a ratelor pentru reînnoirea sau menţinerea modestului utilaj agricol, sau a dobânzilor oneroase cuvenite cămătarilor particulari, cârciumarilor, băcanilor, ş.a.m.d. De unde să le mai rămână bieţilor oameni un prisos pentru aprovizionarea cămării ce se cere îndestulată în vederea inevitabilei şi lungii ierni canadiene, şi, totodată, pentru însămânţările din anul următor?…

În condiţiile regimului capitalist toate fermele mici şi mijlocii erau şi sunt sortite pieirii. Băncile cumpără şi vând fără încetare. Dar tot se mai găsesc amatori de iluzii, temerari care se cred mai abili decât predecesorii, tot se mai găsesc disperaţi care nădăjduiesc să ţină piept sistemului bancar prin muncă tenace, prin lărgirea suprafeţei arabile cu ajutorul defrişării pădurilor învecinate, a desţelenirii pământului pietros, a drenării apelor, secării rovinelor mustoase, sau a tăierii stufărişurilor ce se întind ca pecinginea. Luptă grea, supraomenească – şi cu rezultate negative. Negative fiindcă în cele din urmă intervine aceeaşi inevitabilă poticnire a omului căruia hărnicia nu-i este de folos în jungla capitalistă Banca îşi reclamă dreptul, nescris în acte, asupra fiecărui colţ de glie pe care omul vrednic îl face roditor. Atunci, abia atunci, visătorul cade învins. Târziu, prea târziu, el îşi dă seama că roata n-a încetat sa macine în folosul morarului hulpav, că tăvălugul i-a nivelat pe toţi în colbul sărăciei, că istoria a rămas nemiloasă, implacabilă. Apoi, ciclul vânzărilor la mezat se repetă.

Iată-i pe oamenii din cartea lui Aldridge pornind, disperaţi, să-şi ia lumea în cap. Pentru că nu pătrund sensul vremurilor. Pentru că nu ştiu cum să se apere. Chiar şi cei care întrezăresc cu mintea frânturi de soluţii, nu merg până la capăt, se opresc la jumătatea drumului. Iată-l şi pe Roy Mac Nair cum se tânguie prosteşte, bâjbâind, în căutarea unei explicaţii, atunci când află că încă o fermă a fost înghiţită de „acea clădire de cărămidă din Saint-Helen” pe care o urăşte cu înverşunare, şi care este Banca Agricolă:

„Dar de ce să o ia Banca? Doar Banca nu-i decât o clădire. Ce nevoie are o bancă să cumpere o ferma? La ce-i poate sluji?”

Numai gândul prietenului Jack Burton – fermierul care nu vrea să se dea bătut – face un pas înainte. Dar şi gândul acela se poticneşte înainte de a ajunge la orizont:

„Fermele mici nu-s de nici un folos şi nimeni nu poate trăi de pe urma lor… Singura posibilitate de a izbuti aici ar fi să ai o fermă mare, cu pământ mult, grâne multe şi felurite, o mulţime de vite şi cantităţi mari de provizii şi maşini. Cu o fermă mică,

însă, n-ai nici o şansă să izbuteşti… Nimeni nu-şi poate face rost de toate instrumentele de care are nevoie pământul pentru a fi uşor lucrat. Singura soluţie ar fi să se organizeze un fond comun de la care să poţi lua un tractor, o greblă mecanică, ori o secerătoare, *sau chiar să se lucreze cu ele în comun de la o fermă la alta".* (Sublinierile noastre.) Dincolo de acest început de înţelepciune nu trece, însă, nici unul din eroii cărţii. Ideea nu rodeşte mai departe, se pierde ca o licărire în noapte.

Foştii fermieri din Saint-Helen au în faţa lor pădurea care a început de mult să le năpădească orăşelul. Pădurea care le poate asigura cred ei – şi belşugul, şi independenţa. Aşa că mulţi devin *traperi*, adică vânători care se servesc de capcane pentru prinderea animalelor cu blănuri scumpe, îndeletnicire îngăduită de lege numai cu astfel de unelte şi numai pe loturi individuale, dinainte şi precis stabilite de un anumit organ administrativ, „recolta" urmând să fie vândută exclusiv statului sau intermediarilor autorizaţi – cârciumari, desigur!…

Roy Mac Nair, eroul principal al romanului „Vânătorul", a părăsit arătura stearpă pentru bogăţia vânatului din pădurea liberă. Îl întâlnim înfruntând toate asperităţile noii vieţi şi luptând când alături, când împotriva altor vânători mai mult sau mai puţin de-o potrivă cu el: Samson şi Scotty Malcolm, foşti camarazi de război, traperi supuşi din convingere eticii vânătoreşti: Zel Saint-Clair şi Moose Murray, braconieri înveteraţi, cruzi şi dezumanizaţi, mânuitori de orice arme şi vânători de orice le cade sub raza vizuală, proscrişi de administraţie; Jack Burton care, deşi se încăpăţânează în îndeletnicirea de fermier, evadează o dată pe an din Saint-Helen fiindcă nu rezistă setei de pădure; şi, în fine, figura luminoasă a întunecatului şi singuraticului Homa Homanee, după onomastica străbunilor săi cu piele arămie, în tălmăcire poetică: „Întâiul-Nor-De-Pe-Cer", devenit, prin americanizare forţată, un Bob oarecare, indian răzleţit de semenii săi decimaţi de albi, ajunşi piese de muzeu în ţarcurile în care i-a înghesuit „civilizaţia" nemiloşilor cuceritori, un revoltat care îşi stăpâneşte amarul neamului îngenuncheat, nu numai pentru că este însufleţit de cele mai candide sentimente omeneşti, ci şi pentru că a învăţat din propria lui experienţă că, mai cu seamă pentru pieile roşii, *„legea spune una când o citeşti, şi alta când o calci"…*

James Aldridge foloseşte peisajul înconjurător, mediul şi viaţa traperilor canadieni, nu pentru a ne istorisi „poveşti vânătoreşti", ci gingaşe adevăruri despre fauna care mişună prin preajma

marelui lac Huron, prin pădurile şi bălţile atât de naiv şi pitoresc botezate cu nume ca de basm, de prea puţinii vânători în trecere: Râul de Argint, Lacul Zânelor etc. Este vorba de nurcă şi bizam, de castor şi vulpe, de jder şi iepurele american, de sconcs şi linx, de pisică sălbatică şi pekan, de o întreagă lume de vieţuitoare ale pădurilor şi bălţilor, fiecare cu tâlcul şi slăbiciunile ei şi posedând, totodată, însuşiri omeneşti: bunătate sau răutate, nobleţe sau cruzime, fidelitate sau indiferenţă, lăcomie sau austeritate, prudenţă sau inconştienţă, ba chiar şi meschinărie.

Au trecut anii. Braconajul dus la exces chiar şi pe lotul de vânătoare permisă, lăcomia unora şi nevoile reale ale altora, au secătuit pădurea şi balta. Vânatul cade tot mai rar în capcană. Înfricoşaţi de perspectivele sumbre, unii traperi îşi strămută măiestria în pădurile şi lacurile acelui Nord pe cât de îndepărtat, pe atât de lipsit de oprelişti. Iar alţii se hotărăsc să braconeze în rezervaţiile statului, pe întinsurile straşnic păzite de brigadieri înarmaţi, uitând însă că rezervaţiile au rămas singurul izvor de împrospătare a vânatului din regiunile îngăduite dar secătuite.

În sufletul lui Roy, vânător cinstit, se dă o luptă crâncenă. Ştie foarte bine că trebuie să-şi caute alt câmp de activitate vânătorească. Însă, deşi pasionat iubitor al naturii singuratice şi al vieţuitoarelor ei, Roy nu vrea să se înfunde în pădurile Nordului; îşi dă seama că izolarea de oameni îl va sălbătici. Luptând cu îndemnurile tovarăşilor de meserie, luptând cu propria lui conştiinţă, în cele din urmă, se hotărăşte totuşi pentru vânătoarea cea mai primejdioasă, pentru braconajul permanent în rezervaţii. Acolo nu este departe de lume, de societate, de prieteni, de acel rest de familie care agonizează pe pământul sărăcit de la Saint-Helen, şi, mai cu seamă, nu e silit să rupă cu Jeannie Andrews, ibovnica bună şi supusă care îl aşteaptă în fiecare sfârşit de anotimp, femeia complice la plasarea blănurilor interzise.

Roy are o credinţă neclintită în superioritatea Omului asupra Naturii. „Oamenii vor fi întotdeauna învinşi de împrejurări şi de natură, dacă nu vor lupta să învingă natura chiar cu propriile ei arme”, îşi spune traperul. Tocmai de aceea, aruncându-se în aventura vieţii de braconier, îi este teamă că va aluneca pe o pantă primejdioasă, că îi va creşte pofta să vâneze orice i-ar ieşi în bătaia armei şi că va trebui să renunţe, astfel, la etica vânătorească, la care ţinea în mod deosebit.

Roy Mac Nair respectase întotdeauna imperativele meseriei de vânător. Nu neapărat pentru că îl obligau paragrafele legii scrise,

ci din dragoste pentru vietăţile pădurii. Pentru el vânătoarea devenise un mijloc de trai, nu de jaf, un mijloc de a supune natura, nu însă de a o batjocori. Iubea toate animalele, chiar pe cele pe care era nevoit să le jupoaie pentru blană. Nu se lăcomea. Celor hrăpăreţi le spunea, alături de prietenul său Scotty: „Dacă vreţi să ajungeţi milionari, de ce nu jefuiţi o bancă?”

Dar ajuns vânător clandestin în rezervaţiile statului, Roy începe să se dezumanizeze. La început se revoltă împotriva celor care utilizează „capcana albă”, adică atragerea vânatului la stârv otrăvit, şi blestemă pe cei care gonesc elanul în mlaştini. Dar, încetul cu încetul, îi intră în cap că dacă n-a mai găsit vânat pe lotul permis de lege, înseamnă că „natura l-a furat”. Începe să se răzbune şi să vâneze din ce în ce mai mult şi mai neîngăduit. N-o face totuşi cu inima uşoară. Ceva, din străfunduri, îl biciuieşte: simţământul patern faţă de pădure şi de tot ce pulsează în desişurile ei. Îşi ia sufletul în palmă, şi tresaltă. Înţelege că pădurea canadiană este în stare să înghită nu numai cabană şi oraş, ci şi om… îşi dă seama că se sălbăticeşte într-o existenţă de cel mai odios individualism, şi că asta înseamnă o decădere, o înfrângere prin izolarea de oameni, de omenie, de societate. Conştiinţa se redeşteaptă, se răzvrăteşte:

„Dorea – spune autorul – să scape de aici cât mai repede, să se întoarcă printre oameni, unde nu era cu putinţă să te distrugi singur, să decazi, să te izolezi. Voia să plece de acolo înainte de a fi prins, înainte de a pierde drepturile de cetăţean şi de a rămâne pentru totdeauna izolat. Voia să iasă din rezervaţia aceea, să se întoarcă la terenul lui de vânătoare, la viaţa normală, la siguranţa care ţi-o dă traiul în comun, înapoi la Saint-Helen”.

Se smulge brusc din tovărăşia braconierilor înrăiţi. Fuge. Nu fuge: goneşte. Goneşte, gonit la rându-i de patrulele brigadierilor. Luptă singur, titanic, să-şi salveze onoarea şi viaţa. Biruieşte la capătul unor sforţări supraomeneşti, după ce fusese biruit de toate urgiile naturii dezlănţuite. Este salvat, în ultimul moment, de braţele vânjoase ale enigmaticului Întâiul-Nor-De-Pe-Cer, indianul, care îl redă vieţii alături de semeni.

Romanul „Vânătorul” este un omagiu adus naturii, voinţei omului de a trăi, muncii lui înverşunate, luptei împotriva izolării, slavă dragostei de semeni. Dar, ca şi în celelalte opere ale lui Aldridge, care se opresc acolo unde eroii încep să descopere adevărul, şi de unde, iluminaţi de un ideal măreţ ei ar fi trebuit

să înceapă o luptă nouă, pentru toată seminţia oropsiţilor, şi în „Vânătorul” de abia de la ultima filă a romanului, „pionierul” (de care pomeneşte autorul în dedicaţia către erou) ar fi trebuit să devină „deschizător de drumuri noi”.

Meritele romanului sunt totuşi de necontestat. În afară de talentul cu care autorul zugrăveşte peisajul, mediul şi viaţa atât de puţin cunoscută cititorilor celor mai avizaţi, „Vânătorul” constituie un viguros răspuns dat acelei literaturi occidentale care abundă azi în teme lugubre sau schiloade, în pagini care insuflă neîncrederea în om, neîncrederea în energia lui, şi pune sub semnul întrebării chiar rostul vieţii lui pe acest pământ.

Nicolae Deleanu

CAPITOLUL 1

Roy Mac Nair cunoştea bine locul unde sfârşea pădurea, aşa că nu se opri zărind vechiul drum forestier.

Ţâşni din desiş, numai muşchi şi mişcare, scurt şi îndesat, ca un butoi care vine de-a rostogolul. Nu-şi domoli mersul nici când prinse a urca povârnişul anevoios pe o coastă pleşuvă de granit, ci îşi încovoie doar spinarea împovărată, pentru a-şi ţine mai bine echilibrul pe picioarele scurte şi iuţi. Ajuns în vârf, înălţă capul şi aruncă în fugă o privire asupra ţinutului, către aşezarea numită Saint-Helen.

Orăşelul acela, o mână de clădiri împrăştiate, era înconjurat şi aproape înecat de un val uriaş de pădure şi stâncă, ce-l înghesuia către ţărmul sterp al lacului Huron. Roy zâmbea, privind într-acolo, mai mult orăşelului, dar şi amintirii altor vremuri, când tovarăşul lui, Jack Burton, se găsea alături de el pe priponii acela. Dacă Jack ar îi acum cu el, Roy ar arăta poate cu mâna spre Saint-Helen şi ar rosti pe un ton de provocare: „Uite, Jack, de-abia mai ţine piept! De-abia mai poate ţine piept!” La care Burton ar răspunde cu dispreţ: „Oraşul ăsta are să se găsească acolo încă mult timp după ce tu ai să fii pe lumea cealaltă, Roy; mult timp după ce tu n-ai să mai fii decât oale şi ulcele”.

Pe atunci, Roy ar fi coborât colina râzând în hohote. Tot drumul până la Saint-Helen l-ar fi întărâtat într-una pe Jack Burton, ca să-l audă cum ia apărarea orăşelului împotriva pădurii care-l cotropea. După o lungă şedere în adâncul codrilor, nimic

nu-l încânta pe Roy mai mult decât argumentele cu care Burton apăra orăşelul Saint-Helen, şi acum le simţea lipsa. Lui Roy îi plăcea să contemple oraşul de pe înălţimea aceea şi-i plăcea să-l aibă pe Jack Burton lângă el în timp ce-l privea; dar se împlineau patru ani de când Burton se lăsase de vânat pentru a se apuca de agricultură, aşa că Roy coborî colina de unul singur, continuând să surâdă orăşelului, până-l pierdu din vedere printre mestecenii şi pinii care se înălţau, din ce în ce mai deşi, în lungul drumului.

Deşi Roy se simţea fericit că, în fine, ultimul popas îl va face acasă, ştia că peste câteva clipe avea să se amărască la vederea unei ferme ruinate. Se opri în drum, să o privească: un zid singuratic, într-o vâlcea năpădită de bălării. Priveliştea aceasta părăsită era tragică prin ea însăşi; pentru Roy, însă, tragicul izvora din altceva, din amintirea stăruitoare a unui om pe care ar fi dorit să-l uite:

Andrew Andrews, despre care nu se mai ştia nimic, în fiece an, când privea ruinele acelea ale vechii ferme a lui Andrews, Roy se întreba dacă nu cumva acesta s-o fi întors de astădată la Saint-Helen, ca să-i răscolească lui viaţa.

„Bietul Andy! şopti Roy. Era vădit că în gândul lui se amesteca grija pentru un prieten cu frica de-un strigoi. Cred că s-o fi prăpădit!” Se îndoia însă de asta şi, ca şi cum ar îi sfidat soarta, îl îndepărtă pe Andy din gând. Dacă Andy s-a întors înapoi după doisprezece ani, apoi asta era, n-avea încotro şi trebuia să privească situaţia în faţă. Dar omul care îl îngrijora mai mult în clipa aceea era brigadierul-şef; amândoi stăruiau în gândul lui Roy pe când alerga la vale, pe povârniş.

Pe drum ar fi ajuns mai repede acasă, dar Roy, de obicei, îl părăsea numaidecât şi făcea ocolul comunei, intrând prin spatele fermei. În felul acesta era cu neputinţă să se întâlnească cu brigadierul-şef, care avea dreptul să-l oprească şi să-l cerceteze dacă n-are cumva asupra lui vânat ilegal şi blănuri ce n-ar fi de sezon, faptă cu care încerca mereu să-l prindă de douăzeci de ani. În ziua aceea, însă, Roy nu se prea îndepărta de drum din pricină că întârziase. Voia sa ajungă la Saint-Helen înainte de înnoptat, ca să fie acasă, la ferma fratelui său, la vremea mesei de seară. Pe când îşi ştergea sudoarea de pe frunte şi-şi dezmorţea braţele, pregătindu-se pentru un ultim efort, văzu o bufniţă cu urechi mari, ce se rotea deasupra lui. Se opri, ca s-o observe cum îşi desfăşoară aripile şi se repede şuşuind peste un luminiş, executând un picaj perfect de la înălţimea arborilor la

pământ. Era prea întuneric în pădure ca să poată vedea sfârşitul picajului, dar ştiu că s-a terminat când auzi bufniţa slobozind strigăte şi vaiete ce înfiorară pădurea toată.

Deşi nu era în drumul lui, Roy pătrunse în hăţiş, să vadă ce s-a întâmplat. La poalele pădurii găsi bufniţa ţintuită la pământ. Gâtul îi fusese prins în crăcana unui mesteacăn tânăr. Aripile-i se zbăteau mânioase, şi ghearele îi erau adânc înfipte în muşchi şi-n pământ. Văzându-l pe Roy că se apropie, încercă să ridice capul şi să atace. Roy luă atunci de jos un băţ şi-l întinse bufniţei, ca să-l înşface cu clonţu-i încârligat. Îndepărtă după aceea una de alta cele două crengi, redând libertatea păsării, care căzu jos. Roy făcu o mişcare îndărăt, să se poată feri când bufniţa îşi va lua zborul, dar ea rămase la pământ, zbătându-se cu aripile aproape smulse din trup.

Roy ridică de jos un şoarece cu spinarea roşie, pe care bufniţa îl scăpase din gheare. Nu era mort, era cald încă, şi numai paralizat de spaimă. Îl aşeză în siguranţă între două buturugi şi privi iar la bufniţă. Tot trupul păsării era zdrobit. Roy se dădu înapoi şi o lovi de două ori în cap, cu un băţ de mesteacăn, lăsând-o nemişcată. „Ce-o fi căutat aici bufniţa asta de noapte? gândi el. Cum de vânează ziua? Trebuie să fi fost ori bătrână, ori înfometată." Se uită după şoarecele cu spinare roşie, care o rupsese la fugă, şi îşi urmă mai departe calea.

Părăsi drumul numai când zări luminile prăvăliei lui Duquesne. Apucă de-a dreptul peste un loc viran şi tocmai intra sub un pâlc de molizi când zări deodată, la vreo cincizeci de metri înaintea lui, o umbră ce părea că vrea să-i taie calea. Roy se zvârli într-o parte şi, cât ai clipi, se făcu nevăzut, strecurându-se prin tihăraie atât cât îi îngăduiau picioarele lui groase. Se opri numai când auzi o voce cunoscută strigându-l pe nume.

Întorcându-se, văzu un om cu toporul în mână râzând la el şi recunoscu silueta subţire şi zveltă a lui Jack Burton.

— Ai început să faci imprudenţe, zise Burton. Te-am zărit tocmai de la un kilometru coborând povârnişul.

— Fermiere Jack! zise Roy încântat. Ce cauţi prin locurile astea?

— Am vrut să te surprind, fiindcă te-am văzut cum te prăvăleai la vale încoace, ca un urs.

— Ei, ştiam eu că tu eşti! Cine-i cel mai zvelt om din Saint-Helen?

— Ba chiar ai crezut că-i brigadierul-şef, răspunse Burton.

Roy începu a râde, întâi către Jack şi-apoi către el însuşi.

— Ce faci prin locurile astea? întrebă el iar.

Burton ridică toporul.

— Curăţ terenul pe aici.

— Vasăzică lucrezi pentru mătuşa Denis.

— Sunt fermier, zise Burton. N-ai să mă vezi cât ăi fi şi-oi trăi muncind ogorul altuia! Mătuşa Denis ia lemnul, şi eu pământul.

— Asta înseamnă să prazi femeile bătrâne, zise Roy.

— Ia te uită cine vorbeşte! ripostă Burton. Cândva tot are să nimerească şeful ziua şi clipa potrivită ca să-ţi iasă în cale, şi, când şi-o arunca ochii în sacul ăsta al tău plin de blănuri dosite, are să te dea în judecată şi are să-ţi ia terenul de vânătoare.

Era o mică revanşă, dar în acelaşi timp o avertizare prietenească din partea unui om care ştia ce dezastru ar însemna pentru Roy pierderea terenului şi a dreptului de a vâna. Dezastrul acela îl ameninţa pe Roy ori de câte ori se întorcea la Saint-Helen, căci ca *traper*[1] cu autorizaţie n-avea voie să ia decât un anumit număr de piei din fiecare specie de animal cu blană. Şi Jack Burton ştia că, dacă brigadierul-şef l-ar opri acum să-l cerceteze, pentru Roy s-ar sfârşi definitiv cu vânătoarea, căci nu mai încăpea îndoială că în sacul din spate avea mai mult decât cota legală.

— Mai întâi de toate, şeful ar trebui să mă prindă, zise Roy.

Îl încânta lupta aceea necurmată dintre el şi şef. Deşi pentru moment avertizarea lui Burton îl cam băgase în răcori.

— Să ştii, Roy, că într-o bună zi tot are să te prindă, zise Jack şi nu mai stărui. Ce-ai adus? schimbă el vorba, pipăind rucsacul din spatele lui Roy.

— Castor de primăvară şi bizam; în plus, vreo două vulpi. Începe să meargă tot mai slab, Jack. Slab de tot.

— Când ai de gând să pleci în nord, Roy?

— Nu mai e mult până atunci, după felul cum merg treburile. Şirurile de capcane s-au înmulţit peste tot. Trebuie să mă duc până la Patru-Lacuri, ca să găsesc un cotlon de castori mai ca lumea, şi n-am mai văzut nurcă de-un an. În curând pentru mine se sfârşeşte cu vânatul, Jack.

— La fel spuneai şi acum patru ani.

— Şi-o mai spun şi azi, zise împăciuitor Roy. S-a isprăvit cu Musk-o-gee. Îl putem da înapoi lui Bob şi celor câţiva Ojibway care au mai rămas.

---

[1] Vânător din America de Nord, care se serveşte de capcane pentru prinderea animalelor cu blănuri scumpe.

Pe vremuri Musk-o-gee fusese terenul de vânătoare al celor mai însemnate triburi de indieni Ojibway. Ei dăduseră acest nume ţinutului nesfârşit ce se întindea la nord de lacul Huron, până la lanţul munţilor Dolarul-de-Argint. Pionierii alungaseră de acolo pe indieni, şi timp de sute de ani Musk-o-gee fusese o sursă de existenţă pentru traperul alb şi micul fermier. Mai era şi acum, îndeosebi pentru cei treisprezece traperi care aveau terenuri de vânătoare în această regiune, dar Roy era convins că în curând nu vor mai avea ce vâna în Musk-o-gee.

— Da, Jack, s-a sfârşit pentru noi toţi cu vânatul.

— Atunci ce te mai ţine pe loc? zise Burton. Dacă nu pleci repede în nord, pe urmă are să fie prea târziu. Dacă nu pleci anul ăsta, toţi vânătorii *din* Musk-o-gee au să se repeadă la terenurile cele noi din nord şi ai să rămâi pe din afară. Ce te ţine aici?

Jack Burton ştia foarte bine ce-l ţinea pe Roy acolo. Îi plăcea, când se întorcea din pădure, să găsească un cămin care-l aştepta. Îi venea greu să plece departe, în nord, şi să se rupă de casă, devenind o sălbăticiune care nu are alt adăpost decât pustiul codrului. Pe de altă parte, după cincisprezece ani de tovărăşie cu Roy, Burton ştia prea bine cât de mult iubea el viaţa de pădure. Altă viaţă nici nu exista pentru Roy.

— Dacă nu pleci degrabă în nord, Roy, ai să te trezeşti aici, nevoit să te apuci de agricultură, ca să-ţi câştigi o bucată de pâine.

Văzând că buna dispoziţie a lui Roy s-a întunecat, Jack înţelese că acesta ar fi fost cel mai mare dezastru care i s-ar fi putut întâmpla şi-i păru rău că i-o spusese pe şleau.

— Când ai să ajungi tu prim-ministru, atunci ai să mă vezi pe mine fermier! zise Roy râzând către fostu-i tovarăş. Fermiere Jack! făcu el. Fermiere Jack!

— Ei, da, sunt fermier. Şi ce-i rău în asta?

— E bun pentru oameni bolnavi ori însuraţi, tu n-ai încotro. Dar, dacă ţi s-ar ivi prilejul te-ai întoarce şi mâine la pădure.

Roy ştia că ceea ce spune nu era chiar adevărul. Jack Burton avea fire de fermier şi-şi alesese calea aceasta de bunăvoie; îi intrase însă prea tare în sânge pădurea ca să se poată despărţi cu totul de ea. Deşi încheiase cu viaţa de traper, Jack tot se mai ducea o dată pe an la vânat, pretinzând că avea nevoie de un cerb pentru gospodărie, dar Roy ştia bine că în realitate se ducea ca să-şi potolească setea de pădure pe tot restul anului.

— Vii în pădure anul ăsta? îl întrebă Roy.

— Cred că am să vin să-mi fac rost de un cerb pentru Crăciun,

răspunse Burton.

— Urme sunt multe, îl informă Roy, însă cerbi nu mi s-au arătat decât puţini.

— Dar vreun elan?

— Elani găseşti întotdeauna. Totul e să dai peste ei înaintea lui Moose Murray ori a lui Zel Saint-Clair. Ăştia doi au şi trecut prin terenurile de vânătoare ale celorlalţi, ochind unde-i vânatul pentru sezonul de iarnă.

— Dar şi şeful e aici, ochind o condamnare pentru ei. Dacă îl prinde pe Moose, îi dă zece ani: cât despre Zel, nici el nu-i departe de-a ajunge la Fort Wentworth. Şeful l-a şi avertizat pe Zel că n-are să se teamă de nimic atâta timp cât stă în oraş, dar dacă îl prinde în pădure, îl paşte închisoarea. Pe Moose îl vâră la başcă oriunde l-ar prinde.

— O fi aşa cât nu se duce şeful singur să-l caute în inima codrilor. Dar dacă Moose ori Zel îl prind cumva pe şef în pădure, să ştii că se întâmplă o nenorocire.

— Nu cumva îi laşi să se folosească de vreuna din cabanele tale? întrebă iute Burton.

— Păi vin şi se duc, ca ninsoarea. Nu l-am văzut pe Moose toată vara.

— Zel s-a întors de curând în oraş, îi spuse Jack.

O clipă, Roy simţi că-l cuprinde panica.

— Cine s-a întors în oraş? întrebă el.

— Zel Saint-Clair, repetă Jack.

— A! Zel!

Roy îl privi pe Jack vrând să-l întrebe dacă şi Andy Andrews s-a întors; dar îi era cu neputinţă să-i întrebe de Andy, tot aşa cum îi era cu neputinţă lui Jack Burton să aducă vorba de tovarăşul şi prietenul lor de odinioară, deşi ştia bine că Roy e chinuit de nelinişte.

— Unde-i Zel? întrebă Roy, alungându-l din nou pe Andy din gând, încercând să se încredinţeze singur că, fără îndoială, Andy nu se întorsese nici anul acesta, cum nu se întorsese nici anul trecut, nici în alţi ani. Plecase desigur pentru totdeauna. Zel lucrează la drumuri? îl întrebă el pe Jack.

— Nu, i-am dat cabana cea veche de scânduri din capătul de jos al terenului meu cu tufăriş. Nevastă-sa i-a mai făcut un Saint-Clair.

— De ce i-ai dat cabana? Nu eşti inspector de drumuri? Nu eşti tu omul legii? Lui Roy îi plăcea cuvântul de inspector de drumuri, găsea că e un titlu ce sună deosebit de frumos şi-l rostea cu o

nuanţă de respect, ştiind câtă importanţă avea pentru prietenul său Jack Burton, deşi nu însemna mai mult decât şef de echipă la lucrările de vară de pe drumuri. Îţi plăteşte Zel?

— Pentru cocioaba aceea dărăpănată? M-am învoit cu el ca în schimb să-mi taie tufărişul şi să-mi sape pământul.

— Încerci să-l faci fermier!

— Nici gând. Dar fiindcă şi-a pierdut terenul de vânătoare, încearcă şi el acum să scoată cât mai mult din orice-i pică.

— Zel n-are să fie niciodată altceva decât un vagabond care munceşte din greu să-şi întreţină familia. N-ai să faci niciodată fermier dintr-însul, zise Roy.

— Ghinionul lui, răspunse Jack.

— Îmi închipui că şi Moose încearcă să se furişeze ca să-şi vadă nevasta şi copiii.

— Nevastă-sa s-a dus să lucreze la fabrica de conserve de peşte din Marlowe, îi spuse Jack.

— Bietul Moose! exclamă Roy. Inspectorul a fost prea aspru cu un om care n-a făcut altceva decât să vâneze câteva blănuri în sezonul oprit.

— În sezonul oprit şi-n terenul oprit al rezervaţiei de vânătoare Dolarul-de-Argint! Moose avea blănuri în valoare de două mii de dolari în coliba din rezervaţie. Dacă n-ar fi şters-o la timp, l-ar fi linşat acolo pe loc.

— Moose şi Zel alcătuiesc o pereche de bandiţi straşnici! zise Roy, săltându-şi sacul în spinare.

— Şi dacă ai cumva de-a face cu ei, apoi să ştii că ai s-o sfârşeşti şi tu la fel, ai să ajungi vânat în loc de vânător!

Era una dintre frazele obişnuite ale lui Roy, pe care Jack le folosea acum împotrivă-i, şi lui Roy îi plăcea grozav să-l audă repetând-o.

— N-am să ajung niciodată bandit atâta timp cât am un cămin care mă aşteaptă, răspunse Roy cu multă seriozitate. Ne mai vedem, Jack. Am să trec pe la tine înainte de a mă întoarce sus, la lac.

— Ba ai să te îmbeţi şi n-am să te mai văd până n-am să viu eu singur acolo sus, la tine, răcni Jack în urma lui.

Dar Roy se şi pornise, iar Burton primi drept răspuns doar un hohot de râs ce răsună undeva, înaintea lui, în pădurea cuprinsă de amurg.

Întunericul i-o cam luase lui Roy înainte, şi cumnată-sa tocmai aşeza masa de seară când acesta deschise uşa de din dos şi păşi în bucătăria încălzită.

Femeia se sperie.

— Ai crezut că-i un urs, Ruth?

— De unde să-mi închipui că eşti tu? zise ea cu obidă. Pe Sam îl ştiam acasă. N-ar trebui să răsări din pădure aşa, fără de veste.

Roy se veseli de spaima ei şi nu-i luă în seamă supărarea.

— Vasăzică Sam s-a întors devreme acasă? întrebă el, rezemându-şi sacul de perete ca să-şi elibereze mâinile.

— Apoi el întotdeauna se întoarce devreme acasă, zise cu amărăciune Ruth Mac Nair. E încă toamnă, şi el de pe acum nu mai lucrează ziua întreagă. Pleacă târziu. Şi se întoarce devreme.

— O fi început şi el să îmbătrânească, zise Roy urcând scările de din dos către camera lui.

Trânti rucsacul pe podea şi scăpără un chibrit ca să aprindă lampa. Dar văzu că era goală şi murdară. Coborî cu lampa în mână şi se apucă să toarne într-însa gaz dintr-un bidon mare; atunci intră şi fratele lui.

— Ţi-a mers bine? îl întrebă el pe Roy.

— Binişor, Sam, binişor.

— Ce se-aude cu castorul anul acesta?

— Blănuri frumoase, dar cam puţine.

Roy se ridicase politicos să-i răspundă fratelui său, dar Sam şi plecase. Apoi îngenunche şi pompă până umplu lampa, o curăţă, o aprinse şi o duse în camera lui.

Desfăcu cele trei legături de piei din rucsac şi le întinse sub salteaua patului de bronz. N-avea intenţia să ascundă blănurile. Le punea sub saltea ca să le netezească, pentru că stătuseră înghesuite în rucsac toată ziua. N-avea altceva nimic în sac. Îl vârî sub pat şi-şi şterse de pantaloni mâinile unsuroase. Toate în cameră păreau veştede şi uscate de atâta praf şi neîngrijire; Roy deschise larg fereastra.

Se spălă la chiuveta din bucătărie, supravegheat de o fetiţă de opt ani, palidă şi slăbuţă.

— Helo, Grace! i se adresă el, dar copila rămase tăcută, privindu-l cum se spală cu multă apă.

După ce-şi spălă şi picioarele afară, în pragul bucătăriei, Roy se duse sus, să se îmbrace cu haine curate pentru cină. Când îşi căută cămăşile în scrinul de lemn de brad, descoperi că mai bine de jumătate din îmbrăcăminte îi dispăruse: flanele de corp, cămăşi, ba chiar pantaloni şi ghete. Îi mai lipsiseră de multe ori câte o cămaşă, două, dar niciodată atâtea. Era supărat. Se întreba cine o fi: fratele lui ori nepotul, Frank? Şi totuşi, nu lipsa hainelor îl supăra. Nu-i plăcea de loc să descopere că asemenea

lucruri se pot petrece acasă la el. Asta prevestea ceva cu mult mai grav decât pierderea câtorva haine. Alungă însă gândul acela şi, coborând, se aşeză la masă ca să cineze.

Se afla acolo şi tânărul Frank, pe care-l certa maică-sa pentru că întârziase. Era un ştrengar de doisprezece ani, cu obrajii roşii, care-l şi ajunsese pe tatăl lui în înălţime şi-l întrecuse pe Roy. Era însă subţire, şi cămaşa albastră a lui Roy atârna largă pe trupu-i sprinten. Roy râse. „Vasăzică Frank era!” îşi spuse el.

— Helo, Frankie! i se adresă Roy.

— Helo, Roy! strigă Frank.

— Adresează-te cuviincios unchiului tău, îl mustră taică-său. Şi dacă mai vii altădată aşa de târziu, să ştii că te trimit să dormi afară, cu porcii!

Se simţea în acea ameninţare amărăciune, dar nici urmă de violenţă.

Tânărul Frank îi zâmbi lui Roy şi urmară a mânca în tăcere.

Mâncarea era un fel de zeamă lungă, searbădă; nu erau bucatele la care se aşteptase Roy. Fiind toamnă, ar fi trebuit să găsească pe masă cartofi noi, mazăre verde, dovlecei, varză tânără şi pâine proaspătă. Când colo, mânca rasol de porc şi fiertură de porumb. Bine că măcar carnea de porc era proaspătă!

— Ai cumpărat un porc îngrăşat? îl întrebă Roy pe fratele lui.

— Nu. Am vândut un porc îngrăşat, spuse Sam. Am vândut ultimul porc al Mac Nairilor. De-acum cine ştie când ai să mai mănânci altul în casa asta!? Şi, ca şi cum Roy ar fi pus o întrebare, Sam urmă repede: A trebuit să-l vând, Roy, ca să cumpăr ceva ceai şi zahăr de la Pete Duquesne. Din porc nu am păstrat decât un jambon; era o scroafă bătrână şi vânjoasă. Din nou, în glas, amărăciune fără supărare.

— Trebuie să sacrificăm câte ceva ca să facem rost de bani, adăugă Ruth pe un ton aprig, adresându-se lui Roy.

Roy nu spuse nimic, dar toate acestea îi plăceau din ce în ce mai puţin, deşi îşi dădea seama că nimic nu-l mai putea mira din cele întâmplate acolo în casă, fie anul acesta, fie anul trecut, ori în cei viitor. De fapt, situaţia se înrăutăţea din ce în ce. Copiii fură trimişi la culcare îndată ce isprăviră de mâncat, deşi Frank făcu gălăgie că nu-i decât ora opt. Maică-sa îi întoarse un răspuns aspru, cu o palmă repezită peste cap, şi bucătăria rămase parcă pustie după ce copiii plecară la etajul de sus.

Sam şi Roy Mac Nair stăteau în faţa sobei din bucătărie, iar Ruth strângea masa. Multă vreme nimeni nu scoase o vorbă. Sam fuma. Roy mesteca tutun negru încercând să se bucure de o

clipă de tihnă acasă la el. Dar nu izbutea, deoarece ştia că nu poate exista pentru el liniştea întoarcerii acasă până nu va şti ce-i cu Andrews. Ar fi vrut să-l întrebe aşa, într-o doară, pe Sam: „S-a întors Andy?”, dar era o întrebare pe care niciodată n-o putea rosti, aşa că rămase liniştit, aşteptând ca Sam să vorbească, căutând să se asigure, ca-n fiecare an, că dacă Andy s-ar fi întors, careva ar îi trebuit să aducă vorba de asta; totuşi, se îndoia încă şi aştepta.

— Când te întorci sus, la lac? întrebă Sam.

— Peste câteva zile.

— N-ai putea să rămâi mai mult? continuă Sam, fără să se uite la fratele lui mai mic.

— Trebuie neapărat să mă întorc. Am venit numai ca să mă echipez pentru iarnă.

Frate-său ştia toate acestea, dar Roy era răbdător cu el.

— N-ai putea rămâne aici până la iarnă? întrebă Sam.

— Pentru ce? se miră Roy.

Sam stătu un timp căutând în gând argumente care să justifice cele ce avea să spună.

— Ar fi bine să rămâi aici şi să mă ajuţi la fermă, Roy. Numai până la iarnă, doar câteva săptămâni.

Amândoi fraţii aveau vorba domoală, şi între ei era o asemănare izbitoare aşa cum stăteau acum alături. Sam era doar cu optsprezece luni mai mare decât Roy şi numai cu vreo câţiva centimetri mai înalt. Ca statură, vorbă şi înfăţişare erau la fel, atât doar că Sam arăta mai moale, mai greoi. De deosebit se deosebeau însă în felul lor de a fi: Roy nu se înăsprise, nu strânsese în el amărăciune, nu-şi plângea soarta. Dar toate acestea le simţea la Sam şi nu prea ştia cum să le înfrunte.

— Nu pot rămâne în târg în epoca asta a anului, rosti el agale.

— De ce nu? întrebă Sam. Ce importanţă pot avea pentru tine câteva săptămâni, acolo?

— O mare importanţă, Sam. Ştii doar că terenul meu de vânătoare a sărăcit de tot. Am un şir de capcane aşa de lung acum, că abia îi mai dau de capăt, şi-i aşa de puţin ceea ce scot de acolo, că mâine, poimâine va trebui să plec spre nord, să-mi găsesc alt teren de vânătoare.

— Asta o spui de multă vreme, zise Sam şi scuipă în foc. Ştiu că terenul tău e tot mai sărac. De asta şi trebuie să rămâi în Saint-Helen. S-a sfârşit cu vânatul în Musk-o-gee, Roy. E mai bine să rămâi în oraş şi să-mi dai o mână de ajutor ca să nu pierd ferma. E prea greu pentru mine un singur am. De ce nu încerci

măcar un sezon? De ce?

— Pentru că sunt vânător, Sam. Tu eşti fermier.

— Nu-s decât fratele mai mare, spuse cu amărăciune Sam. Şi tu eşti mai bun fermier decât mine, mai bun decât aş putea ajunge eu vreodată.

Lui Roy îi displăcură aceste vorbe, deşi ştia că sunt adevărate. La nouăsprezece ani, când se întorsese din Franţa după primul război mondial, pusese ferma pe roate, desţelenind destul pământ şi dându-i destul avânt, încât să poată dura până în clipa de faţă. Dar după doi ani de muncă la fermă Roy se săturase până în gât şi fusese bucuros când frate-său se întorsese acasă de la Toronto, ruinat, ca să ia ferma în stăpânire. Sam era fratele mai mare, şi ferma îi revenea lui după lege. Mama lor murise când erau copii, tatăl se prăpădise în timpul cât fuseseră plecaţi la război, iar fratele mai mic, părăsise îndată după aceea ferma pentru minele din Sudbury. Acum ferma aparţinea lui Sam, şi era treaba lui s-o lucreze, nu a lui Roy. Nu refuzase niciodată să-i dea o mână de ajutor vara, când avea timp liber şi era plăcut de stat în oraş. Dar acum n-avea nici un rost să rămână în Saint-Helen, şi Sam trebuia să se aştepte la aşa ceva.

— Numai un sezon, Roy, stărui Sam. Numai cât să-mi dai o mână de ajutor în timpul iernii.

— Dacă rămân aici toată iarna, zise Roy, atunci nu mai plec de loc.

— Dar de ce să mai pleci? întrebă Sam.

Roy se şi simţea prins ca într-o capcană, dar voia să evite cearta.

— Ce se întâmplă cu ferma, Sam? întrebă el. După câte ştiu, treburile s-ar cădea să meargă strună, adăugă apoi cât putu de liniştit.

Nici Sam nu voia să se certe cu Roy, dar nu-şi putea înăbuşi amărăciunea.

— M-ai bine m-aş angaja să lucrez cu ziua. Cel puţin când munceşti pentru altul iei simbrie regulat, la sfârşitul săptămânii. Orice ban pe care îl câştig cu ferma asta se topeşte înainte de a-l putea vedea.

— N-ai încasat nimic pe recolta de toamnă?

— Ba da, dar după ce am achitat ratele pentru pământ, am văzut că nu mi-au rămas destui bani nici măcar pentru însămânţările de anul viitor, ori pentru câteva provizii de băcănie de la Duquesne. Mai plătesc încă ipoteci şi dări din urmă, tocmai din 30, ba chiar şi banii lui Tile Grant pe care i-a luat bătrânul în

1903.

Roy ştia de datorii; dar nu era lucru de mirare ca un fermier să aibă datorii. Munca de fermier a însemnat întotdeauna un compromis între a păstra cât poţi şi a plăti cât poţi, blestemând dobânzile mari, impozitele şi băncile care te ţin în calicie. Totuşi, ştia că situaţia lui Sam nu era chiar atât de rea şi nici pe departe nu putea fi aceea a unui om care-i nevoit să-şi vândă cel din urmă porc. Fără îndoială că nu se mai întâmplase niciodată în lunga carieră de fermieri a familiei Mac Nair ca vreunul să-şi vândă cel din urmă porc pentru bani de ceai şi zahăr. Asta era fapta unui om înfrânt.

— Ştiu că fermele astea de pe pământurile despădurite sunt bune doar ca să-ţi scoţi o pâine, urmă Sam. Poţi să o duci de azi pe mâine; ai untul, laptele şi grâul tău. Dar asta nu-i de ajuns pentru un om cu familie, Roy. Nu-i de ajuns.

— Credeam că preţurile se menţin destul de bune, zise Roy.

— Au rămas bune de la război încoace, dar la ce-ţi folosesc preţurile bune dacă toate celelalte se scumpesc o dată cu ele? Recolta de grâu a rămas verde, şi nutreţ n-a fost de loc. Ogoarele au putrezit vara întreagă şi a trebuit să las pe câmp jumătate din fân.

Roy tot nu pricepea.

— Dacă pământul e aşa de moale, de ce nu semeni nişte mazăre sau nişte plante cu bulbi, *în* primăvară?

— Pământul nu-i moale, ci-i plin de apă.

— Cum stai cu drenajul?

— Ştii că numai câmpul din faţă e cultivat. Celelalte au început să se scufunde.

— N-ai putea să-ţi faci rost de o maşină, sau să sapi câteva şanţuri de drenaj?

— N-am decât două mâini, spuse Sam. De asta ar trebui să rămâi aici. Ne-am putea apuca de drenat cele patru pogoane, am putea scoate rădăcinile de pe câmpul celălalt şi am semăna acolo trifoi roş, ori poate mai curând grâu indian şi cartofi. Am nevoie numaidecât de încă o mână de lucru, Roy, şi n-am posibilitatea s-o plătesc.

— Credeam că ai curăţat câmpul vara trecută…

Ruth Mac Nair sta în celălalt capăt al mesei, o femeie veştejită, cu sânii căzuţi şi privirea dispreţuitoare.

— Era peste seamă de ocupat să-şi închirieze caii, zise ea, şi să cheltuiască banii Dumnezeu ştie pe ce!… Toată vara a dat târcoale pe la ceilalţi, să-i cerceteze cum le merg treburile.

Sam nu-şi contrazise nevasta, dar Roy ştia că învinuirea de lene nu putea fi adevărată. Defectul lui Sam consta în neputinţa de-a înţelege că agricultura nu-i decât o planificare; niciodată să nu cumperi mai multă sămânţă de cât ai nevoie, niciodată să nu semeni mai mult de cât poţi recolta şi niciodată să nu vinzi atât de mult, încât să nu-ţi mai rămână de ajuns pentru vite şi familie. Sam nu avea nici pricepere şi nici nu era înzestrat pentru asta. Nu trândăvise astă-vară atât din lene, cât din deznădejde.

— Ce-i cu caii? Sunt vrednici la treabă?

Pe Roy îl interesa cu deosebire chestiunea, fiindcă el cumpărase pentru fratele său doi cai de rasă Clydesdale, acum doi ani, cu banii scoşi din şase luni de vânat. Dar Sam nu se pricepuse să îngrijească nici caii.

— I-am vândut, zise el, privindu-l pe Roy pentru prima dată.

— La naiba, Sam! strigă înfuriat Roy. Erau cei mai buni cai din Saint-Helen.

Sam încercă să mai adauge ceva, dar nu izbuti.

Lui Roy îi păru imediat rău că nu se putuse stăpâni. Mânia şi uimirea i se potoliră în sforţarea pe care o făcu să-şi ţie dinţii strânşi. Era mâhnit pentru fratele său şi se simţea amarnic de nedreptăţit şi dezamăgit că trebuia să vadă chiar cu ochii lui decăderea nu numai a lui frate-său, ci şi a acestei case, care era căminul lui.

— Cum ai s-o scoţi la capăt fără cai? zise Roy amărât.

— N-o pot scoate la capăt decât dacă îmi dai tu o mână de ajutor. Asta voiam să-ţi spun, Roy.

În glasul monoton al lui Sam se simţea o vagă ameninţare; dar Roy nu voia să se angajeze, şi apoi, nici nu putea crede că asta era situaţia. Îl vedea pe Sam abătut şi amărât, nemaiavând parcă nimic din Sam cel de altădată.

— Ce-ai zice dacă aş vorbi cu Jack Burton să te ajute? îi spuse Roy. Jack are să facă tot ce îi va sta în putinţă…

— Nu-şi vede singur capul de treburi, zise Sam.

— Nu vrem să-l vedem pe aici, se amestecă Ruth Mac Nair. Nu-i decât un porcar, un necioplit, o slugă!

— E un fermier destoinic, Ruth, zise Roy.

— Pentru mine n-are să fie niciodată altceva decât un încurcă-lume, şi nu pot suferi să mă ajute asemenea soi de om decât dacă-i pot plăti simbrie de slugă. Asta este şi asta are să rămână totdeauna pentru mine!

Roy asculta ce spune, ştiind că îl dispreţuieşte pe Jack aşa cum poate dispreţul o fată de fermier pe un fiu de muncitor.

Tatăl lui Jack muncise zece ani pentru Bob Moody, tatăl lui Ruth. Acum nu mai rămăsese nimeni din familia ei în ţinut, pe când Jack avea o mică fermă, cam pricăjită ea, dar ferma lui proprie, şi se descurca bine. Ba chiar cumpărase două pogoane de pământ de la Moody, când bătrânul se văzuse silit să vândă, fiind ruinat de banca agricolă şi distrus de copiii lui, tot mai înrăiţi, printre ei numărându-se şi Ruth, care nu mai conteneau cu vrajba şi certurile. Roy ştiuse de la început că ea adusese în casa aceea spiritul răului, învăluindu-l pe liniştitul Sam în sâcâielile şi meschinăriile ei; niciodată nu-l alinase cu o vorbă blândă, cu un gest delicat şi nu-i fusese de vreun ajutor. Contribuise în aşa mare măsură să-l aducă pe Sam în halul în care se afla, încât, în gândul lui, Roy aproape nu-i mai putea separa, numai că Sam era acum un om uzat şi nu mai vorbea de loc cu nevastă-sa, pe când Ruth îşi întrebuinţa încă răutatea cu mult talent. Bietul Sam! se gândea Roy. Ar fi avut nevoie înainte de toate de o soţie blândă, care să-l respecte şi să-i facă un cămin tihnit! În loc de asta izbutise să dea peste o scorpie, căreia îi ştia de frică, o femeie ce pândea fiecare vorbă ca s-o poată răstălmăci şi să pornească o sfadă. Mai cu seamă vulgaritatea ei îl adusese pe Sam în halul în care era.

— Nu vreau să-l văd pe-aici, o auzi el spunând despre Jack Burton. Şi am să i-o spun în faţă dacă-l aduci aici. E un neisprăvit!

— A izbutit să-şi facă o fermă proprie, îi reaminti Roy, întorcându-se către ea, ca să dea mai multă greutate vorbelor cu care-l apăra pe Jack. Şi uite că-i merge din ce în ce mai bine.

— Trebuie să-i meargă bine, altfel n-o scoate la capăt cu nevastă-sa, care fată mereu, ca o jivină.

Vorbele acelea, lepădate cu o mişcare lăbărţată a buzelor şi cu un gest vulgar al mâinilor ei degenerate, aveau parcă ceva animalic. Revoltat de atâta grosolănie într-o fiinţă omenească, Roy îşi întoarse privirile în altă parte.

Sam clătină din cap.

— Lui Jack îi merge foarte bine deocamdată, căci câştigă ceva bani cu deşţelenitul pământului, cu săpatul drumurilor şi cu vânzarea dovlecilor; dar are să dea de greutăţi peste câţiva ani. Toate fermele astea mici din regiunea Red Pine sunt sortite să piară. N-ar fi trebuit niciodată să se construiască ferme aici. Toată fâşia asta a Huronului s-a populat numai din pricina câtorva nătărăi, cerşetori de pământ, de felul lui tata-mare Mac Nair, care au venit o dată cu exploatatorii de pădure, să zgârie

printre stânci, să cultive cartofi şi să crească porci, cu care luau toţi banii tăietorilor de păduri. Poate că pământul renta destul pe atunci, dar asta s-a sfârşit în momentul în care exploatatorii cei mari de păduri au luat ei în mână aprovizionarea, transportându-şi singuri alimentele. Şi dacă după asta a mai rămas ceva din fermieri, apoi s-a sfârşit cu ei după ce tăietorii de păduri au isprăvit de despuiat ţinutul, lăsându-l pustiit. Atunci ar fi trebuit să plece Mac Nairii; să se fi dus în Niagara, în Buffalo ori în Detroit. Dar ei au rămas aici, lipiţi de marginea pădurii, ca scaiul de oaie, temându-se să se strămute aiurea. Sam deschise cu bocancul portiţa sobei şi scuipă peste cărbuni. Ei, iaca aici este un Mac Nair care are de gând s-o ia curând din loc dacă nu capătă o mână de ajutor. Să ştii asta, Roy!

Roy nu zise nimic.

— N-ai să mai găseşti nici un Mac Nair data viitoare când te întorci.

Roy făcu vreo câţiva paşi apăsaţi către uşa bucătăriei şi împroşcă întunericul cu un lung scuipat negru de zeamă de tutun. Se întoarse şi se lăsă din nou pe scaun, unde rămase liniştit lângă fratele lui, până ce ameninţarea acelei hotărâri se destrămă încetişor şi dispăru. Atunci urcă la etaj, întorcându-se numaidecât cu un săculeţ de zahăr şi cu două din cele trei legături de piei pe care le întinsese sub saltea.

Ruth Mac Nair îl pândi pe când deschidea uşa bucătăriei ca să iasă. Ştiind unde se duce, spuse plină de fiere:

— Într-o bună zi, când ai să te duci acasă la Andrews, ai să-l găseşti acolo pe Andy aşteptându-te.

Roy ezită o clipă înainte de a închide uşa.

— L-au văzut oamenii pe-aici! strigă Ruth în urma lui.

Voi să-şi închipuie că n-a auzit-o, dar vorbele erau acolo în mintea lui şi începuseră a-i munci conştiinţa-i sensibilă. Străbătând potecile stâncoase, luminate de lună, ce-l duceau peste câmpuri şi printre pini, se întreba dacă nu cumva Andy Andrews s-o fi întors acasă la nevastă şi-l aştepta pe el să apară pe uşă. De zece ani îşi punea Roy aceeaşi întrebare pe când străbătea câmpiile acelea; dar niciodată nu i se făcuse vreo aluzie cum că Andy ar fi prin apropiere.

Se împliniseră doisprezece ani de când Andy Andrews fusese văzut pentru ultima oară, coborând pe drumul ce ducea la Marlowe, destul de beat ca să nu fie luat în seamă, dar, după cât se pare, destul de treaz ca să ştie ce face. Părăsindu-şi nevasta şi doi copii, nu se mai întorsese niciodată. Nici poliţia nu-l mai

putuse găsi – viu sau mort. Toţi cei care îl cunoşteau pe Andy, cu Roy în frunte, presupuneau că-i în viaţă şi se va întoarce într-o bună zi. Fusese întotdeauna un trăsnit care se vâra în tot soiul de încurcături, izbutind însă până la sfârşit să iasă basma curată. În copilărie, el cu Roy şi cu Jack Burton fuseseră prieteni nedespărţiţi şi nişte diavoli împieliţaţi; se ţineau numai de pozne, nu ascultau de nimeni, fugeau într-una de la şcoală şi hălăduiau mai mult prin păduri, colindând întreg ţinutul dintre Huron şi Soo. La douăzeci de ani vânaseră şi prinseseră animale tot împreună; dar Andy era prea neastâmpărat ca să rămână luni întregi în inima codrilor, aşa că plecase la Toronto, de unde se întorsese într-o bună zi cu o soţie, o femeie născută şi crescută la oraş, o femeie care nu ieşise niciodată din oraş. Ca om căsătorit, Andy încercase din toate puterile să se gospodărească. Ferma tatălui său era de multă vreme o ruină, aşa că Andy se mutase în vechea aşezare a Mac Nairilor, o casă de lemn cu trei încăperi, într-un câmp de patru pogoane. Lucrase un timp la Sam Mac Nair, muncind din greu când muncea, fără să poată ajunge însă fermier şi să se căpătuiască. Pentru Roy şi Jack Burton dispariţia lui Andy fusese un lucru inevitabil, şi-i simţiseră grozav lipsa după ce plecase; mai ales Roy. Pe lângă că-i lipsea ca prieten, îi mai lipsea şi ca nepreţuit tovarăş de afaceri. Andrews lua de la Roy surplusul de piei – pieile agonisite ilegal şi în afara sezonului – şi le vindea pe furiş fermei de blănuri din Boga (oraş apropiat aşezat ceva mai departe pe ţărm), aşteptând întotdeauna ca Roy să se afunde mai întâi în adâncul pădurii, aşa încât să nu poată fi bănuit. Asta era taina reuşitei lui Roy ca traper, faptul că se descotorosea cu abilitate de pieile agonisite ilegal. Fără acele piei dosite, n-ar îi izbutit să rămână multă vreme traper, căci n-ar fi putut trăi numai din cota legală. După plecarea lui Andy, Roy fusese într-o situaţie gravă. Nu putea duce el singur pieile la fermă, s-ar fi observat uşor şi era primejdios. Până la urmă, doamna Andrews îi propuse să continue ea mai departe tovărăşia. Avea nevoie de bani, de obişnuitul comision care se plăteşte la acel soi de tranzacţii. Roy se învoi, la început cam în silă, dar apoi din toată inima. Descoperise îndată că acea gingaşă orăşeancă, ce nu-şi pierduse de loc obiceiurile şi manierele, înfrunta cu plăcere legea. Se slujea, ca de nişte arme, de originea-i orăşenească şi de înfăţişarea-i fragilă, amăgind credulitatea brigadierului-şef şi naivitatea poliţiei locale; pornise la atac conducându-se după aceleaşi legi machiavelice pe care le folosea şi Roy în lupta cu brigadierul-şef.

— Când are să te prindă şeful, îi spusese o dată Roy, să ştii că-ţi recapeţi libertatea numai dacă-i mărturiseşti de la cine ai blănurile.

Răspunsul ei stârnise un duel de vorbe:

— Nu numai că şeful are să te prindă întâi pe dumneata, spusese ea, dar numai din gura dumitale are să poată află ceva despre mine. Alt chip nu-i.

Spusese asta cu voce liniştită, iar ochii ei blânzi, căutându-i pe-ai lui Roy, dezminţeau şi totodată mărturiseau că ştiu ce spun.

Datorită acelei preocupări comune, se înfiripase o nouă legătură între ei. Intimitatea lor nu se produsese treptat şi pe ascuns, ci venise natural şi spontan, iar Roy îşi dăduse seama de ea numai când se amestecară oamenii din afară. Cumnată-sa, Ruth, putea schimba gândul curat al lui Roy într-o fântână a păcatului numai cu un singur cuvânt rostit la momentul potrivit despre doamna Andrews. Dar Jean Andrews nu-şi făcea dintr-asta o problemă de moralitate. O singură dată să-i fi spus lui Roy: „Nu se cade să facem asta”, el ar fi fost distrus de remuşcări şi n-ar mai fi putut-o privi niciodată în faţă. Dar ea acceptase intimitatea lor în acelaşi fel ca şi Roy. Andy o părăsise; n-avea nici o obligaţie; legile sociale nu contau; Andy plecase pentru totdeauna.

Totuşi, de fiecare dată când străbătea câmpul, apropiindu-se, Roy trecea prin aceleaşi clipe grele. Se întreba dacă nu cumva s-o fi întors Andy, şi când ciocăni la uşa de brad şi-apoi o deschise, apăsând pe clanţa stricată, avea înfăţişarea unui om necăjit.

— Întotdeauna când te întorci, te iveşti în prag ca un spectru neliniştit, zise Jean Andrews.

Fusese la fel de surprinsă de apariţia lui ca şi Ruth Mac Nair, şi Roy râse aşa cum îi plăcea lui să râdă: mai întâi de surpriza ei şi apoi de felul cum se exprimase. Nici o femeie din regiune nu ştia să vorbească în felul acela.

— Helo, doamnă Andrews! zise Roy, stingherit şi politicos.

— Helo, Roy! răspunse ea.

— Am adus nişte blănuri.

Le ridică, arătându-le.

— Nu credeam că ai să te întorci până într-o săptămână, în vremea asta, zise ea.

Roy ar fi vrut să spună viclean: „Nici şeful nu credea!” Dar nu era încă momentul pentru aşa ceva. În schimb, întinse blănurile pe muşamaua mesei de bucătărie. În vreme ce ea le cerceta,

Roy ridică liniştit capacul unei lăzi de lemn de sub fereastră şi scoase de acolo câteva ziare vechi.

— Numai paisprezece, zise ea. A fost un sezon prost, Roy.

— Niciodată nu m-am ostenit atâta ca să adun câteva piei, spuse el.

— Sunt însă frumoase.

Ridică în sus o blană de vulpe cu cruce pe spate.

— Ah! Asta-i stricată, zise Roy. N-am ştiut că şireata de vulpe e vie decât după ce am eliberat-o din capcană. În clipa când şi-a simţit capul liber, m-a muşcat de mână şi a rupt-o la fugă. A trebuit s-o împuşc. Am greşit ţinta şi, în loc să găuresc blana, am nimerit-o în ochi. Norocul vânătorului! încheie el.

— Cruzime rafinată! comentă doamna Andrews.

Lui Roy nu-i plăcea să fie acuzat de cruzime, dar aprecia expresia aceea aleasă, şi-o privi pe doamna Andrews pentru întâia oară de când intrase.

Era o femeie mică, ceva mai scurtă decât Roy şi mult mai subţire. Deşi avea aproape patruzeci de ani, izbutise să-şi păstreze pielea catifelată şi albă de femeie tânără, de orăşeancă tânără, căci n-avea nimic robust în înfăţişare. Era mai iute şi mai bruscă în mişcări decât multe dintre femeile din Saint-Helen, dar în toate celelalte privinţe părea mai delicată. „Născută într-un tramcar şi crescută cu lapte”, spusese Roy când ajunsese destul de familiar ca să comenteze mişcările ei lipsite de graţie şi tenu-i transparent. Pe când pregătea cafeaua într-o oală mare, smălţuită, pe care o aşeză pe sobă, Roy observa nepotrivirile care-l supărau întotdeauna la ea când o vedea întâia oară după o absenţă îndelungată. Era o femeie liniştită, chiar blândă, şi totuşi ţinuta şi felul ei de a se comporta nu erau destul de reţinute. Avea degete lungi şi mâini subţiri, dar parcă se folosea de ele într-un fel supărător. Din când în când, respira adânc, ori îşi trecea degetele prin părul scurt, cârlionţat, şi fiecare mişcare a ei era cam prea degajată parcă, prea lipsită de gingăşie pentru o femeie ca ea. Roy o observa cum amestecă în oală cafeaua. Făcea asta întocmai cum ar fi făcut-o şi el, cu mâinile-i butucănoase şi obiceiurile primitive de om de pădure şi, întotdeauna, la prima vedere se simţea atât de dezamăgit, încât întorcea capul în altă parte. Când era departe, Jean Andrews avea, în închipuirea lui, obiceiuri mai delicate. Poate că vor ieşi la suprafaţă când simţământul lui, nemărturisit dar vădit, se va dezvălui într-un fel oarecare, îmblânzind asprimea aceea din ea. Pe de altă parte, îi plăcuse întotdeauna să pândească râsul tăcut

din ochii ei albaştri, tăioşi, ştiind că sub masca aceea cuminte se ascundeau ştrengărie şi umor.

— Ai vreo ştire despre Andy? întrebă el foarte degajat, în vreme ce împacheta blănurile în ziare şi le aşeza în lada de sub geam.

La întrebarea asta obişnuită, ea de obicei scutura din cap.

Acum luă un ziar de pe poliţa încărcată a sobei şi-l întinse lui Roy.

— Nu ştiu dacă-i vorba de Andy ori nu, spuse ea arătându-i notiţa. El avea vreo iniţială între cele două nume?

Roy citi informaţia. Era vorba despre un Andrew J. Andrews, fără domiciliu stabil, care fusese osândit la şase luni închisoare de către curtea cu juri regională, pentru că furase patru saci de grâu şi-apoi încercase (cu ştiinţă ori fără ştiinţă) să-i vândă înapoi fostului proprietar.

— Asta parcă ar fi una de-a lui Andy! făcu Roy admirativ.

— El o fi?

Roy spuse că nu. Numele lui Andy nu era Andrew J. Andrews. Era Alistair Gordon Andrews. Nu ştiuse asta?

— Nu i-am ştiut alt nume afară de Andy, răspunse ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu-i în temniţă!

— Bietul Andy! zise Roy.

Urmă să se uite prin ziar. Era *Toronto Star and Journal.*

— De unde l-ai căpătat? întrebă el.

— Ruth Mac Nair mi l-a adus.

Roy se înroşi şi puse ziarul pe masă, ca şi cum Ruth ar fi fost de faţă.

— Ruth pretinde că Andy a fost văzut, zise el.

— Cineva i-a spus că Andy lucrează la minele din Sudbury, zise ea. Dar Andy n-ar lucra niciodată în mină. Nu-i aşa?

Roy dădu din umeri şi nu mai spuse nimic.

Doamna Andrews, văzând că atitudinea lui Roy rămâne tot încordată, deveni mai precaută. Vorbi cu voce mai scăzută, se mişcă mai domol, aranjă lucrurile mai cu grijă şi se apucă să facă ordine prin bucătărie. De vină era singurătatea din codri, care-l făcea pe Roy să aibă pretenţii atât de mari de la cei din jur, şi în special de la ea. Jean îşi da foarte bine seama că era o fiinţă dezordonată, deşi nu se observa asta în înfăţişarea ei, ci numai în tot ce-o înconjura. Dereticatul porni de la borcanele de marmeladă de pe masa din bucătărie, umplute pe jumătate cu oţet aromat pentru murături de ridichi, napi, sfeclă şi gogonele verzi. Împinse sub masă găleata cu coji, şi îndreptă bucăţelele de

muşama ce acopereau poliţa dulapului roşu. Se gândi o clipă să măture pe jos, apoi hotărî că nu era nevoie.

Roy observa toate acestea, pricepându-i intenţiile. Toate mişcările ei erau uşor exagerate. Se distra pe socoteala maniei lui de ordine şi curăţenie. Tocmai când era să izbucnească în râs, căci Jean izbutise să topească încordarea din el, intră băiatul, ei, un adolescent de paisprezece ani.

— Helo, domnule Mac Nair! spuse băiatul.

Afară i-ar fi spus pe nume, dar faţă de mama lui pentru el era domnul Mac Nair.

— Bună seara, Jock, îi răspunse cu seriozitate Roy, observând, ca în fiecare an, cum băiatul, cu cât creştea, semăna tot mai mult cu tatăl lui. Vocea, trupul mare, ochii semeţi, toată comportarea lui vădeau imediat spiritul anarhic: leit Andy.

— L-am întâlnit ieri pe brigadierul-şef, spuse Jock. M-a întrebat dacă nu te-am văzut prin oraş. I-am răspuns: „Păi Roy nu mi-e tată! În oraş însă nu-i, şi nici n-ai să-l prinzi niciodată când se întoarce!”

Jock râse, şi mama lui îi ţinu tovărăşie.

— Ce voia şeful? întrebă Roy.

Nu găsise altceva mai bun de spus, şi îngrijorarea lui părea nepotrivită.

— Ei, încerca desigur să descopere dacă te-ai întors, zise băiatul.

Îşi dădea seama că făcuse o glumă proastă şi că Roy n-ar răspunde niciodată printr-o dojană. Dar Jock nu voise să spună o răutate. Îi era drag Roy.

În fiecare an încercă s-o înduplece pe mama lui să-l lase cu el în pădure, dar lui Roy nu-i spusese niciodată nimic despre asta.

— Cum merge cu şcoala? îl întrebă Roy.

— Termin cu ea la Crăciun.

Roy ar fi dorit să-l întrebe dacă are de gând să urmeze vreo şcoală tehnică la Sudbury ori la Soo, dar, cum spusese şi băiatul, nu-i era tată. Când Jock începuse să crească, şi deci să fie mai greu de stăpânit, Jean Andrews încercase în câteva rânduri să-l convingă pe Roy să-şi ia un rol de tată, nu în ce priveşte răspunderea, ci numai în privinţa disciplinei şi-a controlului. Dar Roy refuzase să se amestece. Îi era drag Jock pentru că îi fusese drag Andy, dar atâta tot. Un sentiment mai adânc şi mai părintesc avusese Roy pentru sora mai mică a lui Jock, Juliet. Trăise până la vârsta de opt ani, şi-n acel scurt răstimp se ataşase de ea ca de propriu-i copil, iar Juliet îl acceptase pe Roy

ca părinte. Semănase cu maică-sa, dar avea în plus o demnitate copilărească şi-o mare uşurinţă de-a deprinde obiceiurile celor din jur, mai ales pe ale lui Roy. Pentru el, Juliet era aproape întruchiparea perfecţiunii. Într-o iarnă, întorcându-se din pădure, n-o mai găsise acasă şi aflase că-i internată la spitalul regional de boli infecţioase, de unde nu se mai întorsese. Atunci, pentru întâia oară în viaţă, se simţise doborât şi, multă vreme după aceea, viaţa nu mai avusese pentru el acelaşi farmec.

Tânărul Jock veni şi plecă, iar Jean Andrews turnă cafeaua pentru Roy, aşezând-o pe sobă, ca să-l silească să se scoale de pe lada de sub fereastră şi să se aşeze pe un scaun.

— S-a deschis o sală de cinema, jos, la Memorial-Hall, îl informă doamna Andrews. Jock lucrează acolo cu operatorul.

Roy îşi bău cafeaua fără să răspundă.

— Roy, zise ea, avea Andy aptitudini pentru mecanică?

— Andy? Andy era doar Andy, şi-atâta tot! spuse el.

— Atunci Jock moşteneşte din partea mea priceperea la mecanică.

Tatăl ei, spunea ea, fusese vatman de tramvai şi un foarte iscusit meşter. Mai repetase asta în nenumărate rânduri.

Roy era neobişnuit ide calm, şi Jean ghici că avusese nemulţumiri acasă.

— Am comandat o carte de bucate, spuse ea.

— N-ai nevoie de carte, Jean, o asigură el.

Dar din felul cum fuseseră rostite acele cuvinte se înţelegea prea bine că are nevoie.

— Ştiu că nu mă pricep la gătit! spuse ea, ca să-l provoace.

Între ei se pornea întotdeauna o discuţie nostimă pe motivul acela. Cu cât apăra mai tare Roy talentele-i de bucătăreasă, cu atât îi arăta mai vădit părerea lui că nu se pricepe de loc şi că niciodată n-are să fie în stare să gătească.

— Şi totuşi, prepar conserve în oţet anul acesta, zise ea.

Erau pe foc, şi lui Roy îi plăcea mirosul de mirodenii, de oţet fierbinte şi de sare. Aşa ceva se aşteptase să găsească la el acasă. Poate că de asta încerca, aşa, deodată, Jean un lucru pe care de obicei îl socotea o pierdere de vreme. De ce să prepari conserve în oţet când le poţi cumpăra de-a gata de la magazinul lui Duquesne?

— Jeannie, zise Roy, câţi bani am eu puşi deoparte?

— Nu ştiu exact, Roy. Vreo opt, nouă sute de dolari.

— Vreo opt, nouă sute… făcu Roy pe gânduri, socotind.

Ţinea capul dat pe spate, şi ochii aţintiţi în lumina albă a

lămpii de gaz. Era aproape orbit de lumină, şi când privi în jos, la Jean Andrews, o văzu ca într-un nimb, cu păru-i auriu şi trăsăturile-i fine, cam prea tăioase. Ce nas subţire şi ce privire albastră, grozav de albastră! Se uita la el atentă.

— Au să-mi trebuiască două sute de dolari ca să ies din iarnă, spuse el.

— N-ai păstrat câteva blănuri pentru Pete Duquesne?

— Ba da. Le am acasă. Dar îmi trebuie pentru altceva.

De obicei, Roy îşi oprea cota legală de blănuri şi o vindea pe faţă lui Pete Duquesne, care era agentul cumpărătorilor de blănuri din oraş. Cu banii aceştia plătea echipamentul pentru sezonul viitor, capcanele noi, cartuşele, îmbrăcămintea şi celelalte lucruri trebuincioase. Banii de pe blănurile dosite, pe care le vindea Jean Andrews, rămâneau la ea în păstrare şi-i ţinea cu străşnicie, ca Roy să nu poată pune mâna pe ei când se îmbăta şi să-i risipească, Roy singur o rugase să ţină controlul banilor, şi de când Jean îşi asumase răspunderea asta, nu mai putea lua bani fără un motiv serios; aşa că ştia ce are de înfruntat acum.

— Trebuie să-i las lui Sam nişte bani, zise el.

— Vrei să-i dai banii tăi pentru echipamentul de iarnă?

— Nu, dacă-mi dai vreo două sute pentru el, zise Roy, prinzând puţină nădejde.

— Nu-ţi dau, răspunse ea liniştită. Sunt banii tăi, nu ai lui Sam. Sam are ferma, n-are nevoie de bani.

— N-are să mai aibă ferma dacă nu găseşte bani ca s-o poată scoate la capăt, spuse el. E aproape ruinată.

— Ştiu, dădu ea din cap. Dar nu-i de nici un folos, Roy. Banii nu-l pot ajuta pe Sam. Gura ei hotărâtă se crispa.

— Banii îl vor ţine la fermă, pledă Roy.

— Nu, nu-l vor ţine. Va lua banii şi tot va pleca. El nu-i fermier, Roy. N-are nici un rost să te zbaţi ca să-l opreşti aici.

Roy privi la Jean Andrews ca la o străină, o orăşeancă incapabilă să priceapă ce înseamnă o fermă pentru un om al pădurii. Niciodată n-are să ştie ce lovitură ar fi pentru el dacă Sam ar părăsi pământul Mac Nairilor. Jeannie simţi învinuirea acelei priviri, ca o femeie care ştia bine ce înseamnă să pierzi un cămin; ea era însă un om care vedea realitatea. Uitându-se la capul lui mare, puternic, la obrazul supt, aspru, la ochii mici, înfundaţi în cap, la braţele scurte, drepte şi groase de la umăr până la încheietura mâinii, se întreba în sinea ei dacă o fi existând în toată Canada un om mai bun ca el şi mai milos

pentru necazul altuia.

— Sam spune că ar scoate-o foarte bine la capăt dacă-i dau o mână de ajutor la iarnă, zise Roy. N-avusese intenţia să-i spună asta, dar se vedea strâns cu uşa.

— Să stai aici iarna întreagă?! strigă ea.

— Da.

— N-are dreptul să-ţi ceară asta, Roy!

Dar Roy ajunsese acum să nu-i mai pese dacă era drept ori nedrept. Voia o soluţie. Ea trebuia să înţeleagă că Sam are neapărat nevoie de bani.

— N-are nici un rost să rămâi aici ca să munceşti la fermă pentru Sam, îi spuse ea cu asprime.

Gândul că Roy ar putea fi atras prin şiretlicuri să rămână la fermă o speria tot aşa de tare ca şi pe dânsul. Să-l scoţi din pădure şi să-l instalezi la o fermă, era ca şi cum ai lua un leu şi l-ai închide în cuşcă; banală comparaţie, pe care o evoca în taină ori de câte ori se gândea să-l roage pe Roy să rămână în oraş şi să renunţe la viaţa de vânător.

— Banii aceştia oricum îi va avea, căci altfel nu mai poate s-o ducă, spuse Roy, încercând s-o înduplece cu asta. Indiferent dacă rămân ori nu aici.

Deşi era încredinţată că banii n-aveau să soluţioneze problema lui Sam, renunţă să se mai opună. Ar fi durut-o să-l vadă pe Roy rămas fără cămin, căci s-ar fi ridicat împotrivă-i o ameninţare în plus, de care trebuia să ţină seama. Jeannie era convinsă că din clipa în care Roy îşi va pierde căminul se va înfunda în adâncul pădurii şi nu se va mai întoarce de acolo. Cunoştea dinainte toate hotărârile grave pe care le-ar lua Roy, dar trebuia să se gândească şi la dânsa, luând aminte la experienţele trecute şi la împrejurări, căci, din punctul ei de vedere nu-i convenea de loc ca Roy să plece în nord.

— N-ai să te mai întorci niciodată dacă pleci în nord, îi spusese ea atunci când, pentru prima şi ultima oară, făcuseră o amară încercare de a privi problema în faţă.

— Ba am să mă întorc la Saint-Helen dacă îmi pot păstra căminul, stăruise el, şi-apoi, în nord nu m-aş duce decât dacă aş şti că la întoarcere găsesc ferma neînstrăinată.

— Asta o spui doar aşa, îi întorsese ea vorba, dar ştiu bine că ai să pleci în nord numai când n-are să te mai ţină nimic aici. Într-o bună zi ai să dispari.

— Nu, Jeannie, nu, stărui el, dacă nu-mi rămâne aici nimic către care să mă întorc, nu mă duc în nord, în inima codrilor, să

rămân pustiit acolo ca o dihanie. Mă duc numai dacă ştiu că rămâne ferma la care să mă întorc, căci mă voi întoarce întotdeauna la ea. Dar s-a sfârşit cu vânătoarea aici, Jeannie, şi mai devreme ori mai târziu tot va trebui să plec spre nord.

— Iar eu va trebui să mă întorc la Toronto, la familia mea, îi preveni ea.

Nu avusese intenţia să-i ameninţe. Încercase să înţeleagă complicatele necesităţi sufleteşti ale lui Roy în legătură cu Saint-Helen şi cu pădurea. Pricepea nevoia lui de a se ancora înainte de plecarea spre nord, dar cu cât apărea mai complicată situaţia, cu atât refuza să ţină cont de ea, până când în cele din urmă îi spuse:

— Nu-mi pasă ce ai de gând să faci, dar să ştii că dacă pleci în nord eu mă întorc acasă.

Fusese singura dată când se iscase între ei o ceartă, şi acum se temeau să n-o stârnească iar. Printr-un acord tacit, evitaseră de-atunci acest subiect. Dar Roy era convins că în clipa când va pleca spre nord, Jeannie se va întoarce la Toronto, şi amândoi ştiau că, într-o bună zi, el va fi silit să plece mai departe, în nord, să se afunde în pădure. Altminteri, trebuia să renunţe la vânătoare şi să se facă fermier la Saint-Helen. Jeannie nu-şi putea da seama care dintre aceste două soluţii ar provoca un dezastru mai mare şi nu mai putea îndura situaţia asta.

— Am să-ţi dau banii pentru Sam, îi spuse ea, dar să ştii că faci o prostie, Roy. Sunt banii tăi, şi într-o bună zi ai să ai nevoie de ei.

— Am nevoie acum, răspunse el.

Apoi abandonară discuţia, lăsând chestiunea nerezolvată.

O dată cu asta, lăsară nerezolvată şi problema lui Andy, pentru că nici unul din ei nu îndrăznea să-l amestece în planurile lor ceţoase de viitor. În legăturile lor se stabilise, în mod firesc, înţelegerea tacită că Andy e plecat pentru totdeauna, că n-are să se mai întoarcă. Şi totuşi, dedesubtul tuturor încercărilor de a-şi statornici o viaţă, stătea ascuns Andy. Jeannie ajunsese să urască umbra lui Andy mai tare decât pe Andy însuşi, căci vedea bine că Roy era paralizat din pricina nesiguranţei în privinţa soţului ei. Parcă ar fi înfruntat o întindere de gheţuri, căutând un drum, pe care nu izbutea să-l găsească.

Un răstimp rămaseră amândoi parcă pierduţi.

De obicei, până la acel ceas Roy izbutea să se liniştească îndeajuns, şi Jean Andrews putea să-l necăjească uşurel şi să-l alinte, apropiindu-l încet-încet de felul lui ciudat de a face

dragoste. De cele mai multe ori nu era uşor, căci Roy era un om care n-avea să ştie niciodată cum să se apropie de o femeie. N-o putea atinge din propria lui iniţiativă. Nu putea ajunge la intimitate decât după ce căldura căminului şi influenta covârşitoare a femeii puneau cu desăvârşire stăpânire pe el. De data aceasta Jeannie ştia că va fi greu.

Nu se apucă nici să-l tragă uşurel de ureche, nici să-i sufle în părul rar şi nici nu-şi încolăci braţele pe după gâtul lui. Asemenea lucruri le erau necunoscute amândurora.

Întâi are să-i mai dea cafea. Apoi, peste o clipă, el are să se scoale nerăbdător. Atunci ea are să-şi scoată şorţul şi are să i-l pună lui, iar el are să spele farfuriile, borcanele, cuţitele – tot ce era de spălat. Ea are să se joace cu şorţul, înnodându-i capetele, strângându-i-l tare în jur, prefăcându-se că îl netezeşte cu mâna, parodiind mania lui de ordine. El are s-o alunge, dar ea are să se apropie iar. El are să încerce să-şi scoată şorţul, dar ea îi va pironi cu îndârjire braţele, ca să nu se mai poată mişca. Atunci el va lăsa să-i cadă mâinile-i voinice în lungul trupului; de-aci înainte, Roy avea să fie oricum dorea ea: dur şi blând; brutal şi drăgăstos; emoţionat şi uneori amuzat; puternic, capricios şi brusc. N-aveau atunci nevoie de vorbe; pentru ei nu mai exista nimic… decât o lungă noapte canadiană.

CAPITOLUL 2

A doua zi dimineaţă Roy pregăti mâncarea pentru micul dejun, prăjind clătite şi omletă cu slănină, feluri ce fură mâncate într-o tăcere care vădea apreciere din partea tânărului Jock Andrews şi chiar a lui Roy însuşi. Jean Andrews mâncă aşa, cum îi era obiceiul, fără pic de poftă. De altfel, era cu totul sub stăpânirea acelei darnice clipe a vieţii şi-l pândea pe Roy cu atâta insistenţă, încât el începu a se simţi stingherit faţă de băiat. După ce Jock plecă la şcoală, Jean avu grijă să se poarte cu sporită băgare de seamă faţă de el. Tainicul îndemn al firii stăruia încă în ea, pe când Roy, pe deplin înviorat de împlinirea simţurilor, nu dorea decât să se bucure de splendoarea zilei.

— Vrei să-ţi dau banii? se sforţă ea să-l întrebe la plecare.

— Nu ştiu încă, Jeannie, spuse Roy.

— Ai de gând să rămâi la iarnă?

— Nici asta nu ştiu. Am să văd după ce mă întorc.

Crezu o clipă că Roy se răzgândise în privinţa banilor pe care intenţiona să-i dea lui Sam, şi că, în loc de asta, se hotărâse să rămână acolo să-l ajute. Plăcerea şi nemulţumirea stârnită de gândul acela o ţintuiră locului în prag; îl privi cum străbate câmpul şi trece peste apărătoarea de viscol, îndreptându-se către casă.

Roy adună blănurile rămase în camera lui de culcare şi, la ieşire, încercă să evite ochii cinici ai cumnatei. Dar fu prins pe scări.

— N-ar trebui să te întorci aici după ce ai rămas acolo până la

asemenea oră, zise ea. Nu se cade.

Roy nu răspunse, ferindu-se să-i întâlnească privirea. Ieşi în tăcere, simţindu-se înfrânt şi abătut; numai plăcerea de a hoinări ziua prin Saint-Helen îl mai înviora puţin.

Pe măsură ce pădurea şi ogoarele fermelor făceau loc orăşelului, se vedea tot mai bine adevărata sărăcie a pământului. Acolo unde începea oraşul, cât puteai cuprinde cu ochii spre lacul Huron, din cele câteva întinderi de pământ plan, ţâşneau violent ridicături mari de granit, pleşuve şi mohorâte, ici-colo cu câţiva brazi schimonosiţi, răsărind ca nişte pietre funerare peste sărăcăcioasele petice de pământ desţelenit. Ţinutul acesta se întindea până la lac, stânca dominând pretutindeni, înaltă şi pleşuvă, ocolită la bază de drumurile înguste şi nepietruite, de apărătorile de viscol împrăştiate ici-colo, de cele câteva grupuri de prăvălii, de stâlpii de telegraf şi, în sfârşit, chiar de linia ferată, o linie secundară a Canadian-Pacificului[2] ce se oprea la Saint-Helen fără să aibă acolo depou ori staţie. Era un orăşel pierdut în singurătăţi, dar dârz, aşezat în calea vânturilor de toamnă ce-l bântuiau fără cruţare, până se zguduia şi tremura tot. Roy râse iarăşi în sinea lui, pe când cobora drumul bătătorit spre prăvălia lui Pete Duquesne.

Toţi cei care-l vedeau îl salutau. Pe cei mai vârstnici îi ştia şi le spunea pe nume, întorcându-le salutul, dar pe cei tineri, care creşteau prea repede de la un sezon la altul, în lipsa lui, nu-i mai putea recunoaşte.

Pe cerdacul prăvălioarei, Roy se opri o clipă locului, ca să se uite la un anunţ nou.

— „P. Duquesne”, citi el cu glas tare. „Carne şi coloniale, făină şi grăunţe”! Mai repetă o dată, pe când se uita la celelalte reclame, în căutare de ceva mai bun. „Ceaiul Salada e delicios.” „Încercaţi ţigările Players.” „Suc de portocale.” „P. Duquesne – carne, coloniale.” Versiunea aceasta prescurtată era scrisă pe geamul uşii. Roy o deschise şi păşi înăuntru.

— Salut pe cel mai căutat burlac din Musk-o-gee! Ori poate nu mai eşti, Pete? se adresă Roy tânărului negricios care se afla după tejghea.

— Ia te uită, Roy! Zău, chiar Roy! Nici prin cap nu-mi trecea că ai să vii până în două-trei zile! Nu l-ai zărit puţin mai înainte pe şef urcând drumul ca să-ţi iasă în cale?

[2] Companie feroviară ale cărei reţele, străbătând Canada, leagă Oceanul Atlantic de Oceanul Pacific.

Roy ridică o clipă privirea, să vadă dacă Duquesne vorbea serios, şi atunci francezul izbucni în râs.

— Să fiu afurisit dacă nu te-am dus!

— Mi-ar fi făcut plăcere să-l văd pe şef, spuse politicos Roy. Frumoase blănuri ai aici!

— Frumoase şi agonisite după lege, zise Pete Duquesne, scoţându-şi şorţul alb curat şi dându-l unei fete durdulii, care îi zâmbi lui Roy, în timp ce el încerca să-şi dea seama care dintre surorile Phillips o fi.

Duquesne îl duse prin prăvălia încălzită spre camera din dos, care-i slujea de birou, o încăpere lungă cu o masă, o canapea desfundată şi perdele curate. Se aşeză la masă şi luă blănurile lui Roy, să le cerceteze.

— Cum mai stau preţurile?

— Nu tocmai bine, zise Duquesne. Vremurile prospere par să se fi sfârşit. Blănurile încep iar să fie o problemă. Preţurile sunt scăzute, Roy.

— Presupun că preţurile alimentelor s-au ridicat.

Vorbele acelea nu erau îndreptate împotriva lui Duquesne, ci împotriva vrăjmăşiei luptei pentru existenţă. Toate se scumpeau în afară de marfa pe carie o aveai de vânzare, şi care întotdeauna se ieftinea.

— Lipsă tot mai mare de bani, Roy.

— Ce se mai aude cu fermierii?

— Încep să-mi ceară împrumuturi.

— Da, ştiu, zise Roy, gândindu-se la Sam.

Nu mai discutară nimic altceva până nu se învoiră din preţ asupra blănurilor. Roy nu ştia cât erau de ridicate preţurile în oraş, dar obţinu preţ bun, stăruind până ce Duquesne se dădu bătut. Grea treabă, în felul acesta însă izbutea întotdeauna să ajungă la o sumă convenabilă, şi Roy se simţea mulţumit. Duquesne înşiră pe hârtie preţul fiecărei blăni, făcu adunarea, apoi îl întrebă pe Roy dacă să treacă suma întreagă în contul cumpărăturilor pentru iarnă, ca de obicei.

— Mai aşteaptă puţin cu asta, Pete, zise Roy. Am să te înştiinţez.

— Dacă vrei acum banii, şi apoi să iei pe datorie echipamentul de iarnă, Roy, să ştii că ai întotdeauna credit la mine.

Duquesne îi făcu propunerea ca un bun prieten, şi în felul lui îi era bun prieten, aşa cum era cu toţi traperii din Saint-Helen. Ar fi dat oricărui traper echipament pentru un sezon; unora le dădea şi pe două ori chiar pe trei sezoane, dar mai mult decât atât n-ar

fi avansat nimănui. Duquesne învăţase din experienţă că creditul nu însemna întotdeauna datorii fără speranţă, ci că poate constitui o investiţie foarte sigură dacă ţii un control riguros. În cazul traperilor era aproape sigur că datoriile vor fi achitate la viitorul sezon de blănuri. Lansându-se în negustoria de blănuri, se asigurase de această achitare a datoriilor, căci traperii erau siliţi să-i aducă blănurile dacă-i datorau bani; astfel, nu mai găseau articole de băcănie nici la Pete Duquesne, nici la celelalte două prăvălii din oraş. Asta o făcea numai cu traperii, nu şi cu fermierii. Rareori dădea pe credit unui fermier, deşi se ştia că făcuse şi asta. Micilor fermieri şi negustorilor de grâne obişnuia să le dea articole de băcănie în schimbul produselor lor. Trocul, de fapt, se sfârşise de pe vremea bunicului, iar pe vremea lui taică-său începuse plata în bani. Dar Pete preluase magazinul într-un moment când sta prost cu marfa, cu banii şi cu toate celelalte. Tatăl lui, francez din Bretania, cunoscut ca burghez zgârcit, fusese meschin în privinţa banilor. La moarte îi lăsase până şi un vad comercial slab. Dar feciorul lui se întorsese din al doilea război mondial cu o mustăcioară subţire, neagră, cu un simţ sigur de preţuire financiară a semenilor săi şi-o pricepere la afaceri pe care gradul de plutonier-major i-o stimulase grabnic. Acum ajunsese să poată face orice fel de negustorie cu oricine, adăugind comerţului său cât mai multe reprezentanţe şi legături posibile, rămânând cinstit când trebuia să fie cinstit şi necinstit când îi convenea, fără să piardă nimic şi ţinând seama mai ales de bunul său renume. Era un negustor priceput, şi prăvălia-i micuţă, curată şi primitoare devenise un centru bine aprovizionat în Saint-Helen, deschis şi celor cu stare mai bunişoară, şi celor mai lipsiţi, întotdeauna satisfăcându-le nevoile, iar lui întotdeauna aducându-i un profit bun şi-un trai îmbelşugat. Era omul cel mai prosper din Saint-Helen.

— Sam îţi datorează ceva bani? îl întrebă acum Roy.

— Numai câţiva dolari, pe care mi i-a cerut cu împrumut în august, îi spuse Pete. Mi-a părut rău de porcul acela pe care l-a vândut, Roy, dar dacă nu-l luam eu, se găsea altcineva să-l cumpere, şi de la mine a luat un preţ mai bun.

Roy înţelese că avea dreptate.

— Opreşte ce ţi se cuvine din banii de pe blănuri, îi zise Roy, dar nu-i mai da cu împrumut.

— Bine, Roy. Duquesne părea preocupat. Ia spune, nu cumva ai de gând să rămâi în oraş pentru el? L-am auzit spunând că ar vrea să-ţi ceară asta.

— Nu ştiu încă nimic, zise Roy. Totuşi, ar fi bine să-mi aduni ce-i pe listă. Dacă nu mi-or mai trebui lucrurile astea, te înştiinţez eu.

— Am auzit că Andy Andrews e pe undeva, prin preajmă, spuse Duquesne.

Nu era o întrebare, ci o înştiinţare, o avertizare.

Roy se făcu că n-aude şi-i dădu lui Duquesne lista proviziilor de iarnă, scrisă pe dosul unei circulare luate de la un magazin universal din Toronto, Apoi umblară prin prăvălie în căutare de specialităţi şi de lucruri fine cărora Roy le dusese dorul. Cumpără fructe uscate, sticle de vişinată, fursecuri, cutii de gem extra şi două săculeţe de caramele – un dulce care se topeşte greu. Încercă o pereche de cizme scurte de cauciuc. Nu erau încălţări rezistente pentru pădure, totuşi le cumpără, vârându-le şi pe ele în fundul rucsacului. Apoi lăsă totul în seama fetei care-l servea, dându-i în grijă să controleze dacă cele cinci duzini de ouă erau aşezate deasupra împreună cu brânza, iar cutiile de unt la fund cu cizmele.

După asta se întoarseră amândoi în camera de din dos, unde Pete Duquesne umplu pentru Roy un pahar înalt cu *Black and Blue*, un rachiu de cereale amestecat cu whisky, tăria 90 de grade, după cum scria pe sticlă. Întotdeauna la întoarcerea din pădure Roy bea primul pahar în tovărăşia lui Duquesne. Aveau să mai urmeze şi altele, dar nici unul nu va mai fi atât de gustos, nici chiar cel de al doilea, care urmă imediat primului.

— Parcă mă ară cu un plug înroşit! zise Roy.

Efectele se şi vădeau: era roşu la faţă, şi ochii îi sticleau.

— Vrei să-ţi pun două sticle în sac?

— Nu, zise Roy. Îi venea greu să refuze, dar cât era încă treaz nu-i plăcea să ia alcool în pădure, deşi majoritatea traperilor obişnuiau s-o facă. Păstrează-mi una pentru plecare, adăugă el.

— Şi eu am să mă duc în pădure înainte de Crăciun. O iau cu sania în susul râului Whip-owill, zise Duquesne.

Ca toţi bărbaţii din Saint-Helen, Duquesne pleca în pădure de câte ori putea, dar lui Roy i se păruse întotdeauna că exagera puţin în privinţa atelajului său de huskii[3], animale bine îngrijite care se auzeau lătrând şi urlând în dosul prăvăliei. Bine-i să ai câini! Şi Roy avusese, dar găsea că-s nepotriviţi pentru o expediţie în doi, pe timp de doar câteva săptămâni. Pete se despăgubea în felul acesta de atâta negustorie, ba-i despăgubea

[3] Câini folosiţi în nord la trasul săniilor.

şi pe tatăl, şi pe bunicul lui.

— Încă unul? îl îndemnă Duquesne. Ridicând sticla.

Roy scutură din cap şi-şi urni de lângă masă trupul masiv.

— Acum cred că-i timpul să-i fac o vizită şefului, zise el, şi se făcu nevăzut înainte ca Duquesne să-i fi putut răspunde.

Brigadierul-şef locuia într-o clădire oficială, amenajată într-un stil oficial, o construcţie cu două etaje, pătrată şi lipsită cu totul de orice fel de ornament. Singura concesie estetică era o verandă mică, la intrare, completată în faţă cu un panou de anunţuri. Roy, coborând cărarea de prundiş, privea afişele ce fluturau pe panou. „Păstraţi frumuseţile naturale ale pădurilor”, citi el cu glas tare, gustând poezia limbajului administrativ. „Un secol le trebuie pentru a creşte, şi o secundă pentru a fi distruse, deci: *stingeţi focul de tabără!”* Îi plăcea nespus de mult.

— Helo, Mac Nair! zise brigadierul-şef când Roy deschise uşa de sârmă. Tocmai plecam.

— O porneai la deal, şefule? făcu Roy.

— Am fost pe acolo ieri, răspunse brigadierul.

— Atunci se vede că m-ai scăpat din vedere, zise Roy.

— Într-o bună zi n-ai să-mi mai scapi, îi răspunse brigadierul.

Roy râse.

— Dacă pleci, vin mai târziu.

— Nu, intră. Mai târziu ai să fii prea beat ca să mă mai vezi!…

Brigadierul-şef îl atinsese la punctul cel mai sensibil, şi Roy se gândi că abuza de situaţie.

Intrară într-o odăiţă pătrată, cu pereţii acoperiţi de anunţuri, afişe şi calendare, de clasoare de sârmă prinse în cârlige şi de hărţi. Pe o masă de brad erau de asemenea împrăştiate hărţi, vreo două-trei blăni de nurcă, o blană de castor, patru capcane, o cutie cu cartuşe, o busolă şi un binoclu; dedesubtul ei, două vulpi împăiate. Brigadierul-şef se instală la birou, ca o persoană oficială ce era, întorcând scaunul de trestie într-o parte, în aşa fel încât să-l poată vedea pe Roy, care nu se simţea la largul său. Aici era domeniul şefului, cu vrafuri de hârtii, biroul cu rulou, încărcat cu vreo patru-cinci chitanţiere groase, teancuri de permise de vânătoare, compartimente pline de scrisori, circulare, avize copii de legi, buletine pentru protecţia resurselor naturale, ordine, mustrări, rapoarte. Era singura dată când Roy simţea cu adevărat colosala maşină a autorităţii, reprezentată prin persoana voluminoasă a şefului.

Roy dădu şefului cinci dolari pentru permisul de vânătoare pe un an.

— Ce fel de sezon ai avut? întrebă brigadierul-şef în timp ce semna o recipisă şi i-o înmâna, împreună cu un jeton şi o broşurică verde ce conţinea copia amendamentului legii din 1946, cu privire la vânat şi pescuit.

— Atât cât să-mi pot îndeplini cota, îi răspunse Roy.

— Cui le-ai dat?

— Lui Pete Duquesne.

— Blănuri de primă calitate?

Roy încuviinţă.

— Ceva deosebit?

— Nu.

Brigadierul urmă a-i pune întrebări asupra vânatului: dacă se găsea din abundenţă ori nu, dacă era vioi ori liniştit, dacă descoperise urme de lupi, lincşi, urşi şi alte fiare de pradă, ori de şoareci, lemmingi, iepuri americani sau alte soiuri care servesc de hrană celor dintâi. Roy avea răspuns la toate. Şeful asculta, apreciind nu numai informaţiile pe care le primea, ci chiar pe vânător. Roy putea observa în pădure lucruri pe care nici un alt traper nu le vedea, fiind în stare apoi să istorisească totul într-o formă atrăgătoare, ca un bun povestitor. Fără să ştie, Roy devenise cea mai precisă sursă de informaţii asupra schimbărilor sezoniere ale animalelor de vânat din întregul Musk-o-gee. Cum şi brigadierul-şef avea o mare pasiune pentru problemele de istorie naturală din regiune, transmitea informaţiile lui Roy la Toronto cu multă înţelegere şi grijă.

— Am impresia că vânatul s-a împuţinat tare, Roy, zise şeful Aştept ca detaşamentul să ia cât de curând măsuri drastice în privinţa voastră, să oprească vânatul la castor şi la bizam, ori poate să oprească de tot vânatul de blănuri. Ceva trebuie să se întâmple.

— Încerci să ne alungi spre nord, şefule, zise Roy, vrând să facă haz de necaz. Ce se întâmplă acolo, în regiunile de sus?

— Nu sunt în zona mea, îi răspunse brigadierul-şef. Dar acum vreo lună a venit o circulară de la departament, care anunţa că oricine doreşte un teren de vânătoare la nord de Râul de Argint trebuie să prezinte o cerere până în mai viitor. Nu vrei să fac o cerere în numele dumitale?

Şeful se lăsă pe spate, şi pântecele-i voluminos dezminţea parcă orice activitate mai depărtată de scaun. Avea o faţă aprinsă, un gât moleşit, revărsat, şi mâini foarte puhave; dar când se scula şi se mişca, devenea deodată alt om, hotărât şi energic, un om născut să-şi urmărească ţelul c-o îndârjire

neînduplecată. Roy nu se lăsa înşelat de aparenţa-i greoaie; ştia că şeful era victima poftei lui pentru carnea grasă de porc şi berea bună. Nu! Roy nu făcea niciodată greşeala de a-l subestima pe omul acela. Şeful era atât de activ, că lui Roy i se întâmplase adesea să privească înapoi peste umăr, când se afla în cei mai afund cotlon al pădurii, aşteptându-se să-l vadă răsărind pe neaşteptate.

— Cred că aş putea să obţin pentru tine un teren de vânătoare bun, îi spuse şeful.

— Pot să mai amâni până mă întorc la sfârşitul iernii?

— Poţi amâna până în mai, repetă şeful, dar cu cât alegi mai repede, cu atât culegi ceva mai bun.

— Am să-ţi spun în martie, când mă întorc, îi răspunse Roy.

Brigadierul-şef ridică din umeri. Se bucura că Roy mai rămâne acolo un sezon. I-o şi spuse:

— Roy, nu vreau să pleci până nu te prind eu blănuri ilegale. Atunci ai să fii nevoit să pleci pentru că am să-ţi iau terenul de vânătoare.

— Să mă prinzi? întrebă Roy. Pentru ce vrei să mă prinzi?

— Ştii, zise brigadierul-şef, în toată secţia mea există un singur om pe care-s ferm hotărât să-l prind cu blănuri ilegale, şi acela eşti tu! De douăzeci de ani mă tragi pe sfoară, dar acum a ajuns funia la par, ia seama, a ajuns funia la par! Mult nu mai este!

Roy se lăsă pe spate.

— Atunci de ce nu vii chiar în pădure, şefule, dacă vrei să mă prinzi? Acolo ai avea într-adevăr prilejul!

Brigadierul fusese pe vremuri în pădure, în cabana lui Roy, de-a lungul şirului de capcane, şi străbătuse tot terenul lui de vânătoare, în lung şi-n lat, dar nu găsise nimic. O dată, era mult de atunci, îi dovedise pe loc lui Roy, după numărul de capcane, întinzători de blănuri, cartuşe folosite şi o duzină de alte dovezi, că ucidea şi prindea mai mult vânat decât îi era îngăduit. Îl acuzase pe Roy chiar în cabana lui, pe vremea când erau amândoi mai tineri. Roy se înroşise de furie şi rămăsese tăcut; şi, de atunci, tăcut rămăsese la toate acuzaţiile brigadierului-şef, care îşi dăduse iute seama că nu-l va putea face niciodată să se dea de gol. Roy sta liniştit lăsându-l pe brigadier să găsească singur blănurile ori să-l prindă cu ele.

— Ştii că s-ar putea să vin în pădure anul ăsta? îi spuse el lui Roy.

— O să-ţi pregătesc o primire straşnică, zise Roy.

— N-ai să ştii când vin şi nici cum.

— Nu crezi că-i primejdios să umbli prin pădure aşa, în taină, şefule? Ar putea să ţi se întâmple un accident grav.

— Grav pentru cel pe care-l prind cu blănuri ilegale.

— Ce poate face omul cu blănuri ilegale? zise prudent Roy.

— Ştiu bine că nu poţi trăi numai din cota legală, îi răspunse brigadierul. Nu vreau să te prind, Roy, cu toate astea aşa se va întâmpla. Aşa că fii prevăzător anul ăsta!

— Totdeauna sunt prevăzător, zise Roy. Mă uit bine în dosul fiecărei capcane de bizam.

— N-am să fiu acolo, răspunse şeful, ci probabil chiar îndărătul dumitale.

Natural că Roy râse, iar şeful zâmbi şi el.

— Ştii că o grămadă de traperi aşteaptă să-ţi ia terenul?

Roy dădu din cap.

— N-au decât să-l ia! Nu mai au ce vina pe ei.

— Atunci tu cum o scoţi la capăt?

Roy îşi împreună mâinile şi se răsturnă încântai pe scaun.

— Hai să bem un păhărel împreună, şefule! Poate că mă poţi îmbăta, ca să-mi afli apoi toate tainele.

— Îţi ştiu toate tainele. Toate sunt primejdioase. Şi toate te pot vârî în încurcătură. Ai plătit vreodată impozit pe venit, Roy?

Lui Roy asta i se păru cea mai ciudată întrebare din câte îi pusese vreodată brigadierul.

— Nu-mi amintesc să-mi fi cerut vreodată cineva să-l plătesc, zise el.

— Asta nu-i o scuză, îi răspunse brigadierul.

Roy simţi că şeful îl atacase de data asta cu o armă perfidă, aproape cu neputinţă de combătut.

— Nu cred că am un venit atât de mare, încât să plătesc impozit, spuse el prudent.

— A, ba da! insistă brigadierul. Se lăsase pe speteaza scaunului şi-l încolţea pe Roy aşa cum dorise de ani de zile să-l încolţească. Vedea bine că Roy se simţea căzut în cursă, prins şi osândit. Dar asta nu-i era de nici un folos. Brigadierul râse, gândindu-se că avantajul pe care-l avea nu-i servea la nimic. Nu-ţi fă griji, Mac Nair, spuse el pe un ton oficial. Nu-mi pasă de impozite pe venit, ori altele de felul acesta. Singurul lucru care m-ar mulţumi ar fi să te prind asupra faptului, cu blănuri ilegale. Impozit pe venit! Prinse a râde, scoţând un fel de mugete din stomac, şi-l bătu pe Roy peste genunchi; continuă să râdă, în timp ce-l observa pe celălalt cum se linişteşte.

Lui Roy îi era de ajuns câte încasase. Se sculă să plece.

— Bagă de seamă să nu te prind cu Moose Murray ori Zel Saint-Clair! adăugă brigadierul. Ştiu că se folosesc de cabana ta, şi, dacă-i prind acolo, intri şi tu la apă!

Roy nu-l iertase pe brigadier pentru ciudata-i glumă cu privire la impozitul pe venit.

— Dar dacă vii în pădure la iarnă, îi spuse el. Bă fii cu băgare de seamă. Mi-am instalat în jurul cabanei câteva curse de urşi. Este un urs negru care mă urmăreşte tot timpul. Aşa că fii atent, şefule!

— Curse de urşi şi gloanţe rătăcite! Am să fiu cu băgare de seamă, Roy. Ţine, am păstrat asta pentru tine. Îi dădu lui Roy un sul mic de afişe privitoare la prevenirea incendiilor, cunoscându-i pasiunea pentru conţinutul lor dramatic. Când te întorci în pădure?

— Încă nu ştiu.

— Depinde cât de tare ai să te îmbeţi, presupun!…

Depindea de Sam, dar n-avea nici un rost să discute asta cu brigadierul. Gândindu-se la frate-său, Roy simţi într-adevăr nevoia să mai bea, ştia însă că trebuie să rezolve întâi chestiunea aceea cu Sam. Aşa că, fără să se lase ademenit, de la casa brigadierului-şef trecu drumul şi linia ferată, lăsă în urmă biserica şi câteva movile stâncoase şi o luă apoi în linie dreaptă spre aşezarea lui Jack Burton.

— Doamnă Burton! strigă el de afară. Îi venea greu să intre într-o casă de om, fie chiar într-a lui Jack. Vârî numai capul pe uşă. Unde-i Jack, doamnă Burton?

Doamna Burton ieşi afară; era o femeie mărunţică, timidă, neîngrijită, cu trăsături şterse, blândă din fire.

— Helo, Roy! zise ea. Jack trebuie să fie pe undeva, pe la grajd. Cum o mai duci?

— Bine. Ce-ţi face familia?

Femeia se înroşi, mai mult din pricină că era foarte vădită o apropiată sporire a familiei.

— Jack mai bate nişte cuie la peretele grajdului, dădu ea lămuriri.

Roy îşi puse şapca înapoi pe cap şi plecă în căutarea lui Jack.

Îl găsi cocoţat pe o scară, întărind şi fixând şindrilele de pe acoperiş. Grajdul era o construcţie primitivă şi şubredă, făcută din dulapi de brad, care cu vremea putreziseră, lăsând să se caşte găuri între ei, aşa că abia mai puteau susţine clădirea. Şi casa era construită în parte din scânduri de brad, dar făţuită cu

lut tare şi neted. Casa, şura înaltă şi cocina scundă, toate stăteau grămădite pe pământul gol, pustiit de vânturi. Un singur arbore, un pin tinerel, crescuse lângă un gard de sârmă ce cobora de-a lungul povârnişului, spre drum. Toate păreau vechi şi neîngrijite, dar, când te apropiai, locul se înviora de zgomotele vieţii – strigăte de copii, lătrături de câini, guiţatul unui porc, mugetele câtorva vaci – zgomotele şi mirosurile vieţii active de fermă.

— Bagă de seamă să nu cazi şi să nu tragi după tine întreg grajdul ăsta strâmb! strigă Roy în sus către Jack. Dă-te jos singur şi n-aştepta să te zvârle vântul cine ştie unde!

Jack Burton mai rămase pe scară, să bată în cuie o şindrilă, şi-o înjură când văzu că se crapă. Apoi se dădu jos, punându-şi ciocanul în buzunar şi cleştele în cingătoare, ca să-şi elibereze braţele şi torsul subţire şi uscăţiv.

— Grajdul ăsta nu-l ia vântul, zise Burton. Am lăsat în vârf goluri, anume ca să treacă uşor vântul prin el: aşa că nu-l poate umfla pe sus, cu totul.

Roy se uită în sus, la găuri.

— Eşti un fermier iscusit, Jack, spuse el cu o urmă de melancolie în glas. Păcat că Sam nu-i în stare să conducă o fermă!

— Nu ţi-a cerut să rămâi aici, e iarnă?

Roy încuviinţă din cap.

— Mi-a spus acum câteva săptămâni că vrea să-ţi ceară asta. Nu credeam că are s-o facă. Ai de gând să rămâi?

Intrară în grajd, la adăpost de vânt. Era întunecos şi gol, îmbâcsit doar de mirosul pătrunzător al vitelor şi al culcuşului lor. Liniştea era tulburată numai de mugetul unui viţel de un an, al cărui glas răsuna sub acoperişul înalt ca de biserică. Câţiva porci scurmau într-un ţarc, lângă uşă; altfel, era gol. Dar mai târziu, când vor veni zăpezile, grajdul întreg avea să fie ticsit cu ceea ce constituia mândria de fermier a lui Jack Burton: cinci vaci, şase porci, doi cai, două capre şi cinci cuşti cu iepuri de angora. Toate vor fi îngrămădite în spaţiul acela, aburind şi încălzindu-se din propriile lor făpturi.

— Mă întreb ce se va întâmpla cu ferma dacă nu rămân eu, zise Roy încet. Dorea ajutorul lui Jack în luarea unei hotărâri, deşi ştia că Jack nu putea nici să-l ajute, nici să-l sfătuiască într-un fel sau în altul. Ce-i mai rău, urmă Roy, este că lui Sam i-a intrat în cap ideea că toată fâşia de pământ de-a lungul Huronului e secătuită şi aici s-a terminat cu micii fermieri.

Aşteptă ca Jack să dezmintă asta, să dezmintă că se sfârşise

cu ţinutul lor.

— Are dreptate, Roy, îi răspunse el, şi priviră amândoi peste fâşia îngustă de pământ, către pădurea ce se întindea la nord, spre pustiurile îngheţate. Fermele mici nu-s de nici un folos şi nimeni nu poate trăi de pe urma lor.

— Dar tu cum faci?

— Lucrurile merg bine deocamdată, pentru că fermierul poate vinde orice, până şi păr de iepure şi de porc. Dar nu asta înseamnă adevărata muncă la fermă, Roy. Singura posibilitate de a izbuti aici ar fi să ai o fermă mare, cu pământ mult, grâne multe şi felurite, o mulţime de vite şi cantităţi mari de provizii şi maşini. Cu o fermă mică, însă, n-ai nici o şansă să izbuteşti, şi poate că nici cu una mare. Nimeni nu-şi poate face rost de toate instrumentele de care are nevoie pământul pentru a fi uşor lucrat. Singura soluţie ar fi să se organizeze un fond comun de la care să poţi lua un tractor, o greblă mecanică ori o secerătoare, sau chiar să se lucreze cu ele în comun de la o fermă la alta. E singurul mijloc care ar da putinţa de susţinere fermelor noastre. Guvernul nu mişcă un deget, şi poate că toate fermele de aici sunt sortite pieirii. Ne-ar putea ajuta doar organizarea unui ajutor reciproc şi a unei pieţe proprii de desfacere pentru micii fermieri.

Roy era oarecum surprins că Jack e muncit de asemenea gânduri.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi gata să te dai şi tu bătut, spuse ei lui Burton.

— Ba nu mă dau de loc bătut!

Lui Roy îi veni să râdă, văzându-l pe Burton cum strânge din fălci de i se subţie buzele ca o linie şi-i ies în evidenţă oasele maxilarelor.

— Atunci poate că ai să te apuci de politică, zise Roy. Uniunea fermierilor!

— Uniunea fermierilor? Acolo nu fac altceva decât să se jupoaie unii pe alţii. Noi vrem să vină la putere Partidul progresist[4]. Să se sfârşească cu intermediarii, cu cămătarii, cu speculanţii şi dobânzile anticipate, cu privilegiile speciale ale bisericii, ale Căilor Ferate şi ale exploatatorilor de păduri! Să se

[4] *Partidul muncitoresc progresist din Canada*, partid marxist, constituit legal în 1943, continuatorul tradiţiilor revoluţionare ale Partidului Comunist din Canada, interzis în 1940. Programul Partidului muncitoresc progresist cheamă la luptă pentru crearea unei largi coaliţii a tuturor forţelor democratice din ţară, „pentru satisfacerea nevoilor zilnice de importanţă vitală ale poporului şi pentru socialism”.

micşoreze reţinerile din salarii, să se desfiinţeze procentele şi să nu se mai facă grangurilor daruri din tezaurul public.

— Şi un liceu!

— Da, şi un liceu!

— Jack, fermier bătrân! zise Roy cu ironie prietenească.

— Ai de gând să rămâi aici la iarnă? întrebă Jack după un timp.

— Cum să rămân? Roy îşi vârî mâinile voinice în buzunarele jachetei de doc. Să-ţi spun ce m-am gândit, Jack. N-ai putea găsi un om care să lucreze la ferma lui Sam în timpul iernii? N-are nici un rost să-i dau bani. Îi cheltuieşte. Cred că-i mai bine să ţi-i las ţie să-i poţi plăti săptămânal omului angajat. Poate că Sam va fi mulţumit să aibă pe cineva de ajutor. Ce crezi?

— E greu să angajezi acum un om.

— Ştiu.

— Câţi bani poţi lăsa?

— Cam trei sute. Adică o sută pe lună.

— Bună simbrie, Roy, dar nimeni nu mai vrea să lucreze la o fermă în ziua de azi.

Roy se suci pe loc, apoi se rezemă de ţarcul porcilor şi, ridicându-şi şapca între degetul mare şi arătător, se scărpină în creştet cu celelalte. Pe urmă îşi îndesă iar şapca pe cap.

— Asta-i tot ce cred că pot face, spuse el. Afară doar dacă rămân eu.

— N-are nici un rost să rămâi, zise Jack Burton. Găsesc eu un om, Roy. Când vrei să-l trimit acolo?

— Luna viitoare.

— Eşti sigur că Sam primeşte să lucreze cu altcineva afară de tine?

Roy clătină din cap. Nu ştia. Se întreba de asemenea ce-ar putea să spună Ruth Mac Nair.

Jack ştia la ce se gândeşte.

— Să sperăm că ai să-l mai găseşti pe Sam aici când ai să te întorci la primăvară, Roy. Un om angajat poate fi de ajutor, dar eu nu m-aş bizui pe asta.

— Cine a cumpărat perechea de cai? întrebă pe neaşteptate Roy.

— Billy Edwards, de peste râu.

— De unde a avut bani?

— I-a împrumutat în contul recoltei. Buni cai de ham, Roy! I-a îngrăşat, şi cred că până acum şi-a scos şi banii lucrând cu ei pe la alţii.

— Bietul Sam! zise Roy şi ieşiră din nou afară.

Jack îl duse pe Roy peste tot prin fermă: pe la cocina porcilor, în curtea găinilor şi, la sfârşit, pentru o clipă, chiar în casă, unde copiii cei blonzi stăteau pe jos în jurul mamei lor, atât de hărţuită.

Trecură apoi la pivniţă, să vadă cuptorul cel nou de cărămidă, pe care-l zidise Jack în jurul unei sobe vechi de fier. Când ardea focul, căldura se urca printr-un sistem de grătare prins în podea.

Acum focul era stins, şi pivniţa rece, însă uscată. Jack cimentase pereţii şi astupase crăpăturile. Pe podea, pe rafturi şi pe bănci erau întinse legumele din recolta de vară şi grânele din recolta de toamnă a lui Jack Burton: dovleci, sfeclă, grăunţe, cartofi, ba chiar şi pătlăgele verzi, mere, castraveţi şi vreo două borcane de mazăre uscată. Avea provizii destule pentru iarna întreagă. Urcară iar sus şi se instalară în bucătăria ticsită de sticle şi borcane, pe care doamna Burton tocmai le umplea cu conserve. Roy se simţi înviorat de căldura acelei bucătării plăcute. Chiar şi pereţii, care se cojeau, îţi dădeau o impresie de statornicie. Privi la o bucată de fileu rupt pe care scria cuvântul „mamă”. Peste el atârna o vioară fără strune.

— Acum, că am sfârşit cu pivniţa, trebuie să mă apuc de lucru aici sus, la iarnă, spuse Jack, văzându-l pe Roy că se uită în jur.

„Întotdeauna asta a fost ordinea reparaţiilor gândi Roy: grajdul, cocinile porcilor, coteţele de găini, apoi pivniţa, bucătăria şi la urmă restul.”

— May, se adresă Jack soţiei lui, ai ceva gata pregătit pentru Roy?

Doamna Burton aşeza chiar atunci înaintea lui Roy două borcane, unul cu coacăze roşii şi unul cu varză roşie. Amândoi, atât ea, care îl servea, cât şi el care primea, se simţeau la fel de stingheriţi, dar Roy rezolvă situaţia vârând în fiecare buzunar câte un borcan şi scoţând la iveală caramelele pe care le întinse copiilor de pe podea. Le cumpărase de fapt pentru el, dar mai avea o pungă în sacul de la Duquesne.

— Cobor în vale să-l văd pe Zel Saint-Clair, îi spuse el lui Jack, săltându-se în picioare.

— Controlează mai întâi dacă n-ai cumva bani la tine, îi spuse Jack pe când ieşeau. Dacă te duci în vale să te îmbeţi, ai să-i pierzi.

— Iar vorbeşte în tine păstrătorul ordinii, zise Roy. Rămaseră tăcuţi. Am să-ţi trimit cele trei sute, adăugă el. Vii sus la lac, înainte de Crăciun?

— Aşa cred, Roy.

— Bine. Atunci ne vedem peste vreo lună.

— Da. La revedere, Roy! La revedere!

Roy o porni pe povârniş la vale, către drum, călcând voiniceşte şi stârnind praful Nu era chiar atâta praf, încât să plutească mult timp în aer, dar cu cât Roy se depărta, colbul care se ţinea de el se tot îngroşa, până ce, la urmă, Jack nu mai zări în locul lui decât un nouraş, nimic decât un nouraş grăbit, care se făcu nevăzut în pădure.

CAPITOLUL 3

Zel Saint-Clair era un om mic de statură, mal scurt decât Roy şi subţire. Galii din Saint-Helen spuneau că seamănă cu un preot francez dintre aceia mici şi sfrijiţi, cu chip gălbejit, cadaveric, ochi iscoditori, obraz negru şi-o nimica toată de trup. Dar Roy nu luase niciodată în seamă aparenta clericală a lui Zel şi găsea că era un om mult mai obişnuit, că semăna, de pildă, cu un hamal de la gară care-şi urăşte meseria.

Roy îl descoperi, călăuzindu-se după zgomotele izbiturilor de topor, tocmai la capătul din vale al terenului cu tufăriş ce aparţinea lui Jack Burton. Zel tăia de la rădăcină un mesteacăn argintiu, şi trupu-i întreg descria în aer, împreună cu toporul, o curbă largă.

— Grea muncă pentru proscris! îi strigă Roy.

Răsuflând greu, Zel se rezemă o clipă de mesteacăn, fără să spună nimic.

— Bestia de şef, rosti el apoi.

Roy râse.

— E un om vrednic, numai că nu ştie altceva decât legea şi datoria.

— Am să-l învăţ eu într-o bună zi şi altceva, nu mă las!

— Mai bine fii cu ochii în patru. Dacă te vede în pădure, eşti un om pierdut.

— Şi el de asemenea! spuse Zel, conducându-i pe Roy, prin

capătul tufărişului pe care-l tăia.

Terenul acela pătrat, împrejmuit de stânci şi copaci, era în parte acoperit de tei crescuţi repede şi de ienuperi, dar mai ales de lăstari deşi de mesteacăn. Era un desiş în vârstă numai de patru sau cinci ani, care avea să se prefacă peste un an în huceag, şi atunci locul ar fi necesitat o curăţire temeinică cu toporul. Aşa cum era acum, Zel Saint-Clair putea să cureţe mare parte din mestecăniş dându-i foc, ori tăindu-l cu un cosor, ajutându-se de topor numai când da de pini mai viguroşi sau de mesteceni mai mari. Jack pornise tocmai la timp lupta împotriva pădurii, cumpărând terenul acela şi pregătindu-se să-l cureţe tot până în iarnă. Roy îi recunoştea lui Jack meritele şi ştia că într-o bună zi va ajunge un om cu vază în Saint-Helen… dacă orăşelul şi fermuliţele lui vor putea supravieţui. Gândul acesta îl chinuia mai cu seamă pe Roy de când vorbise cu Jack.

— Gustă, îl îmbie Zel Saint-Clair, întinzându-i o sticlă cu un lichid alb, parcă prea alb şi prea subţire. O luase de pe trunchiul pe care îşi lăsase haina şi cosorul.

— Am cumpărat-o de la Oley Anderson. Îi zice aquavite.

Roy bău, lăsând rachiul cu gust de anason să-i alunece în gâtlej, dar când simţi arsura în piept, ştiu că băuse alcool aproape curat. Mai traseră iar câte o duşcă.

— Otrava asta are să te ucidă, Zel, zise Roy.

— Ori ea, ori altceva, totuna mi-e! spuse cu amărăciune Zel, iar trupu-i slab şi încârjoiat se scutură, lepădându-se parcă de prima condiţie a vieţii, de dorinţa de-a trăi.

Roy se întristă. În clipa aceea vedea în Zel soarta tuturor celor scoşi din rândul traperilor. Îl îndemnă pe francez să mai bea şi mai trase şi el încă un gât.

— Poate că şeful are să-ţi înapoieze terenul de vânătoare, spuse el.

— Să-l ia de la Breek Hart şi să mi-l dea mie îndărăt? N-am nici o şansă.

— De ce nu pleci în nord, să-ţi încerci norocul pe un teren nou? Oricum, aici tot s-a sfârşit cu vânatul. De ce nu pleci în nord, Zel?

— Şi să-mi las de izbelişte nevasta şi copiii?

— Se descurcă ei foarte bine până te căpătuieşti tu acolo.

Zel clătină din cap, şi Roy înţelese că omul chibzuise în sinea lui la toate posibilităţile şi-şi dăduse seama că de la început n-avea nici o şansă să izbutească.

— Şeful n-are ochi să mă vadă, spuse el. Ar fi în stare să pună pe urmele mele toţi brigadierii de la nord de Musk-o-gee! Din

Saint-Helen însă nu mă poate alunga. Am să mă duc în pădure să vânez pe cont propriu, fără să-mi pese de vreun brigadier-şef, şi, dacă cumva ne întâlnim, atunci are să fie rău!

De obicei, asemenea cuvinte la adresa brigadierului-şef erau cam exagerate; toţi traperii aveau obiceiul să ameninţe cu răzbunări atât de cumplite, încât nu le puteai da crezare. Roy ştia, însă, că doi dintre ei ameninţau cu adevărat: Zel Saint-Clair, pentru că mocnea în el atâta amărăciune, şi Moose Murray, din pricina totalei sale indiferenţe; acesta n-avea nici simpatie, nici antipatie pentru şef şi era convins că atunci când se vor întâlni faţă în faţă nu exista decât o singură soluţie: să se nimicească unul pe altul. Până acum Roy crezuse că Moose era cel mai de temut pentru şef, dar amărăciunea lui Zel se vădea atât de cumplită, încât îl tulbură: aşa că băură iar.

— Am să vin sus, la lac, îndată după tine, Roy, îi spuse Zel. După ce isprăvesc de lucrat terenul de aici, voi avea destui bani ca să mă echipez.

— Jack Burton te plăteşte să cureţi locul?

— Desigur că mă plăteşte.

Vasăzică lui Jack îi fusese ruşine să-şi recunoască generozitatea! Roy râse.

— Am socotit că voi fi acolo sus pe la mijlocul lui noiembrie, îi spuse Zel.

— Are să fie un sezon activ. După cum văd, jumătate din Saint Helen pleacă în pădure, cu şef cu tot. Începe a fi prea mare îmbulzeală acolo sus, Zel, prea mare îmbulzeală…

Roy nu ştia ce i-ar îi fost mai pe plac: tovărăşia pe care i-o oferea o droaie de oameni ce înţesau pădurea, ori minunata singurătate în care hălăduia numai el de obicei. În clipa de faţă, cu rachiul care-l înfierbântase, se simţea foarte sociabil.

— Sigur, spuse el lui Zel, vino sus oricând. Foloseşte care din cabanele mele îţi place, şi să-l ia naiba pe şef! Ce ştii de Moose? Unde-i? Nu l-am văzut toată vara.

Saint-Clair privi o clipă încruntat la Roy, apoi glasu-i subţire scăzu până se prefăcu într-o şoaptă abia auzită.

— Roy, zise el, Moose nu s-a întors în toamna asta. S-a dus în nord, spre rezervaţia Dolarul-de-Argint, să-şi dureze acolo un adăpost pentru iarnă.

— În rezervaţia de vânătoare?

— Sigur. În rezervaţie. L-au prins o dată acolo pe Moose, dar a doua oară nu-i mai dau ei de urmă! Locul are o mie de mile pătrate, şi el cunoaşte lacuri, râuri şi mlaştini în terenul acela de

care nici brigadierii n-au habar. S-a dus acolo să vadă ce fel de blănuri se găsesc. Acolo trebuie să forfotească sălbăticiunile peste tot, dacă de douăzeci de ani e protejat vânatul. Mai cu seamă castorul, Roy, mai cu seamă castorul! Trebuie să fie acolo mai multe piei de castor, aşteptând să fie prinse în capcane, de cât poţi căra cu tractorul. Şi noi ne ducem după ele. Poate vrei să mergi şi tu, în decembrie…

De două ori în viaţa lui, în sezonuri proaste, vânase Roy blănuri din rezervaţia Râul Sec, care se afla drept la apus de Musk-o-gee. Nu simţise remuşcări pentru asemenea faptă, dar, de fiecare dată după aceea, se hotărâse în sinea lui să nu mai facă una ca asta. Nu merita să rişti, pentru vreo două piei în plus, să înfunzi puşcăria şi să-ţi pierzi dreptul de a vina. Dacă n-ar fi băut acum atât de mult, i-ar fi răspuns lui Zel cu un *nu* categoric. Dar aşa, se lăsă în voia rachiului.

— Să ştii că ar fi ceva! spuse el. Să iei castor din rezervaţia Dolarul-de-Argint! Una ca asta l-ar scoate în adevăr din sărite pe şef. Râse cu poftă.

— Ar fi simplu, Roy, ar fi simplu pentru noi trei.

— De ce aveţi nevoie de mine? întrebă fără înconjur Roy.

Zel ştia că nu-l poate amăgi pe Roy în privinţa asta.

— Ascultă, Roy, zise el, eşti cel mai bun traper de castori din Musk-o-gee. Poţi prinde mai mult castor într-un sezon decât jumătate din traperii ţinutului laolaltă, dacă ar fi acolo la vânat. Ia gândeşte-te la rezervaţie! E ticsită de castori. Sunt atâtea muşuroaie în mlaştini, încât castorilor începe a le lipsi hrana. Ce poţi dori mai mult? Ai aduna într-un singur loc atâta belşug de blănuri, că nu mai ai nevoie nici de şir de capcane, nici să baţi hăţişurile. Ai tot vânatul grămadă într-un singur loc, aşteptând numai traperul iscusit care să-l înşface. Şi acela eşti tu, Roy. Crede-mă că are să fie uşor! O singură expediţie, împreună cu noi, acolo sus, şi vei avea destul câştig să te echipezi pentru nord şi să-ţi mai şi rămână buzunarele pline, Castorul a fost întotdeauna o blană de preţ, ştii doar asta! E o afacere sigură!

— Pare a fi cam prea sigură, Zel!

— Aşteaptă până îl vezi pe Moose, şi vorbeşte cu el. E simplu, Roy. E pregătit totul pentru noi trei. Ce zici?

Perspectiva era atât de ispititoare, încât Roy stătu în cumpănă înainte de a refuza.

— Ai să vii?

Roy oftă şi mai găsi în el un pic de prudenţă.

— Nu. Cred că asta am s-o las pe seama ta şi a lui Moose. Voi

sunteţi proscrişi, Zel. Eu nu sunt decât un traper care munceşte din greu.

— Mult n-ai să mai munceşti din greu. Ţi s-a încheiat cu vânatul aici.

Roy bău iar.

— Vom vedea, zise el, vom vedea.

Terminară împreună sticla de rachiu şi deveniră cei mai buni prieteni şi tovarăşi nedespărţiţi. Saint-Clair îşi lăsă uneltele acolo unde le aruncase, îşi trase haina şi-l întovărăşi pe Roy la singurul hotel din Saint-Helen. O magazie de scânduri, cu un etaj şi şase camere, care pe vremuri fusese băcănie cu faimă. Tejgheaua de alimente era prefăcută în bar, iar în locul unde stătuseră proviziile se vedeau acum pahare şi sticle cu băuturi spirtoase. Roy şi Zel Saint-Clair se prăvăliră în cârciuma aceea ca doi catâri care se încordează din toate puterile, gata să se lăţească la pământ sub greutatea poverilor.

— Clem! zbieră Roy către cârciumarul yankeu. Am pornit-o în jos spre iad, aşa că să-mi dai nişte zeamă de urs să mai prind puteri. Adă nişte *Black and Blue.* Scoate la vedere sticla.

Roy îşi amintea că primul pahar şi-l turnase lui şi al doilea lui Saint-Clair; şi-l mai amintea pe Clem turnându-şi unul pentru el şi unul pentru Jackie Pratt cel mic, singurul idiot din Saint-Helen. După aceea ce mai putuse înregistra era foarte nebulos – prea puţin îşi amintea din ce simţise şi încă mai puţin din ce făptuise. Îi reveneau numai slabe scăpărări despre o nesfârşită beţie, de prăbuşirile-i zgomotoase, apoi, mai voalate, dar mai stăruitoare, imaginile unor oameni care-l izbeau şi-ale băieţilor de pe stradă, care-i strigau: „Te-ai îmbătat, Roy, te-ai îmbătat şi faci scandal!” Nu-şi mai amintea că strigase: „Nu vorbiţi aşa, băieţi; nu vorbiţi aşa cu mine”, şi că aruncase cu pietre după ei fiindcă nu-l ascultaseră.

După băieţi nu mai înregistrase nimic, absolut nimic, până în clipa când se trezi într-un întuneric ca de smoală, amorţit, cu capul greu, îndurerat şi bolnav. Rămase liniştit locului, încercând să descopere unde se află. Neizbutind, se mişcă uşor, şi atunci, într-o clipă, îşi dădu seama unde se găsea.

— Jeannie, rosti el încetişor.

Silueta de lângă el nu se mişcă.

Roy aşteptă multă vreme, ascultând, încremenit, respiraţia somnului ei adânc. Se lăsă să lunece apoi jos şi o clipă îşi pierdu echilibrul, cât pe ce să cadă înapoi pe pat. Ştia unde îi sunt hainele, dar trebuia să bâjbâie după ele. Se aşeză pe podea, să-şi

tragă ciorapi şi ghetele, în timp ce pe fereastră se strecura o vagă pâlpâire a zorilor.

— Jeannie, şopti el din nou după ce se îmbrăcă.

Femeia nu răspunse şi nici el nu se apropie.

Fără să mai aştepte, ieşi din cameră cât putu mai repede. În bucătărie răsuflă adânc şi privi în jur, căutându-şi jacheta de doc şi săculeţul de zahăr. Erau amândouă pe lada de sub geam, şi-n vreme ce-şi trăgea pe el jacheta, îşi aminti şi de şapcă. O descoperi în buzunar, la un loc cu patru bucăţi de săpun de toaletă. Cele două borcane pe care i le dăduse doamna Burton erau în săculeţul de zahăr, împreună cu alte două borcane, calde încă, puse acolo de Jean Andrews. Nu-şi mai pierdu vremea să se uite ce-i mai pusese ea în sac, căci se grăbea să aprindă lampa, să-i scrie un bileţel prin care o ruga să-i ducă lui Burton cele trei sute de dolari.

Acum, însă, se simţea atât de bolnav, că trebui să se aşeze pe lada de sub fereastră şi să-şi sprijine capul în mâini. Ruşinea îl rodea tot mai rău, aşa că se sili să-şi smulgă trupul din poziţia aceea primejdioasă de odihnă şi să plece fără să dea ochii cu Jeannie. Înţelegea acum bine că nu numai de Jeannie fugea în astfel de zile, ci şi de el însuşi. Nimic nu i se părea mai negru şi mai groaznic decât ceasurile de uitare ale beţiei. Fusese o vreme când Jeannie Andrews îi spunea prostiile şi nebuniile pe care le săvârşea el în stare de beţie. Asta îl tulburase întotdeauna, căci îi era groază de purtări urâte şi de ieşiri grosolane. Până la urmă, Jeannie renunţase la încercările ei de a-l ruşina, dându-şi seama că lui îi era şi aşa destul de ruşine, încercase atunci să-l liniştească, arătându-i cât de bun era în stare să fie şi cât de milos. Dar Roy nu ştiuse niciodată ce să creadă şi, cu cât încerca ea să-l convingă, cu atât se îndoia şi mai mult de vorbele ei. Nu putea scăpa de remuşcări, aşa că mai bine era să plece chiar acum, în toiul nopţii, decât să dea ochii cu ea – ori cu el însuşi – la lumina zilei.

închise încet uşa de afară şi rămase o clipă locului, în prag, învăluit de răcoarea minunată a aerului. Când trecu pe la fereastra dormitorului, Jeannie îl putu auzi răsuflând adânc şi dădu şi ea drumul, cu un oftat lung, respiraţiei pe care şi-o reţinuse de cum îl auzise că s-a trezit. Plecase – şi iarna sta de pe acum între ei – încă o lungă iarnă canadiană.

La fermă nu se deşteptaseră nici Sam, nici Ruth, fiind încă prea întuneric. Roy se feri să-i trezească, ştiind că Sam l-ar pune în faţa unei probleme pe care el voia să şi-o închipuie rezolvată.

Dacă ar fi stat acum să-i explice că Jack Burton va angaja un om care să-l ajute, Sam i-ar fi putut respinge propunerea, şi Roy s-ar fi găsit iar în situaţia de la început. Hotărâse că numai trimiţându-l pe Jack să lămurească lucrurile evita un refuz, ba chiar îl punea pe fratele lui în imposibilitatea de a refuza. Sam va accepta omul plătit. Nu va pleca şi nu va părăsi ferma. Jack Burton rămânea doar acolo, să aranjeze chestiunea cu Sam. Jack va avea grijă de asta.

Îşi schimbă hainele şi ieşi din casă aproape alergând.

Ajuns la Duquesne, deschise uşa cu resort de la veranda din dos şi-şi găsi rucsacul înăuntru. Aştepta acolo, gata pregătit pentru el, şi Roy avu un moment de sinceră admiraţie pentru vrednicia negustorească a lui Pete Duquesne. Pete îi şi despachetase capcanele cele noi, legându-le deasupra rucsacului. Sub capcană era vârâtă o sticlă de *Black and Blue.*

Roy avea nevoie de aşa ceva mai mult ca oricând.

— Bun băiat, Pete! spuse el şi scoase dopul ca să tragă o duşcă.

Capul dureros şi limba umflată i se prefăcură parcă într-un fel de lână moale, încâlcită.

— Al naibii! Te ucide, nu alta! rosti el tare.

Îşi aruncă sacul în spinare fără să-şi mai treacă cureaua de susţinere peste capu-i năuc, îşi vârî sticla cu băutură în buzunar şi-o porni în susul drumului.

De fiecare dată când simţea nevoia de o duşcă, trebuia să se rezeme de-un copac, ca să nu-l tragă în jos sacul când zvârlea capul îndărăt. Poziţia era foarte incomodă, şi alcoolul rece i se prelingea pe bărbie şi pe gât.

— Te ucide, zău! repeta el de fiecare dată după ce înghiţea.

Bea acum să uite că făcuse o beţie şi să nu-şi mai amintească de toată situaţia aceea neplăcută pe care o lăsa în urma lui. Gândul care îl chinuia cel mai mult era cum de ajunsese el la locuinţa Jeanniei Andrews în noaptea trecută. Întotdeauna acesta era primul lui gând. Izbutea de fiecare dată să ajungă acolo, dar niciodată nu-şi putea aminti cum. După asta venea Sam la rând, Sam, care voia să părăsească ferma. Roy ştia bine că ar fi trebuit să aştepte să aranjeze întâi chestiunea cu plecarea lui Sam de la fermă. Ar fi trebuit să rămână şi să-i propună el lui Sam angajarea unui om, în loc să-l fi lăsat să hotărască el singur. Poate că Sam n-are să primească propunerea. Poate că are să fie şi mai disperat că Roy lăsase treburile numai pe jumătate împlinite. Sam era în stare să-şi strângă buclucurile şi să plece

imediat. Totuşi, Roy ştia că Jack Burton are să-l împiedice să facă una ca asta. Jack are să-l convingă să rămână, Jack are să găsească un om cu plată, Jack are să-l susţină pe Sam. Îl lăsa în seama lui Jack. Toate rămâneau în seama lui Jack. Chiar şi soarta orăşelului Saint-Helen. Jack şi ferma lui mică, Jack, care nu se da bătut niciodată, pe care nu-l puteau birui nici băncile agricole, nici ipotecile pe proprietate, nici acaparatorii de terenuri, nici taxele, lipsa de maşini, pământul, ajutorul, drenajul, capitalul şi economiile, Saint-Helen va dăinui cât timp Jack va îi acolo; şi atâta timp cât vor fi şi Jack şi Saint-Helen acolo, Roy nu va rămâne pustiit şi uitat în pădure. „Ba nu mă dau de loc bătut!” Îl vedea şi-l auzea parcă pe Jack rostind acele vorbe, şi asta îi da curaj.

Mai trase un gât.

De data asta era pentru el: lăsa în urmă Saint-Helen; lăsa în urmă prea puţin din sufletul lui; lăsa în urmă fantoma lui Andy, care stăruia acolo, cu toate că nu era acolo, sau poate că era; lăsa în urmă situaţia lui, tot nearanjată. Era pentru ultima oară când mai pătrundea în partea aceasta a pădurii, o ştia, o ştiuse în fiecare an; dar anul acesta o ştia mai bine decât oricând. Se sfârşise pentru el cu vânatul aici! Şi asta o ştiuse în fiecare an, dar acum va descoperi dacă într-adevăr s-a sfârşit cu totul ori nu. Atunci or să se pornească toate. Plecarea spre nord, despărţirea de Saint-Helen. Şi pe urmă? se întreba el nefericit. Are să mai fie acolo Sam, are să mai fie acolo ferma, va mai fi Jeannie acolo, va mai fi el însuşi acolo, ori se va contopi până la urmă cu pădurea, care-l despărţea de toate, revendicându-l ca pe-un bun al ei? Nu! Doar nu era un animal! Cu cât cunoştea mai adânc obiceiurile sălbăticiunilor, cu atât era mai conştient că-i om şi are nevoie de alţi oameni. Codrii şi pustietatea aceea nu puteau pune stăpânire pe el, dar depindea de Saint-Helen ca asta să nu se întâmple… Depindea de Saint-Helen, depindea de Sam, depindea de Jeannie, depindea de Jack Burton şi de însuşi ţinutul acela sălbatic.

Ajunsese sus pe deal, drept în locul unde vechiul drum forestier începe a sui povârnişul gol de granit. Trebui să se uite îndărăt ca să se încredinţeze că Saint-Helen era tot acolo. Da, era tot acolo, dar dormea încă în zorii aceia înfricoşători. Roy rămase o clipă locului, clătinându-se pe picioare, căutând cu ochii o şuviţă de fum, o siluetă mică neagră, vreun camion, un semn de viaţă. Dar nu găsi nici unul, şi Saint-Helen îi apărea ca şi cum pierduse bătălia pe care o da cu pădurea şi era gata să fie

înghiţit. Viziunea aceea o luă Roy cu el în pădure şi, părăsind drumul, după ce golise sticla albă până la ultima picătură şi-o azvârlise într-o stâncă de-o făcu ţăndări, o luă prin desiş, cu capul beat, cu povara din spate beată, cu ochii beţi, cu gura umflată şi beată, cu fiecare părticică din fiinţa lui beată, afară de picioare, care înaintau voiniceşte, şi de simţul orientării. Amândouă îl purtară departe, în adâncurile codrului, multă vreme după ce nu mai ştia nimic din ce se petrecea cu el.

CAPITOLUL 4

Proptindu-se cu un picior în stâncă, Roy îşi împinse mica lui canoe afară din golfuleţul stâncos. Îngenunche apoi iute pe fundul ei, ca să înceapă vâslitul înainte de a se pierde impulsul pe care i-l dăduse. Într-o clipă, bătaia rapidă a vâslei ducea barca pe apele liniştite. Braţele lui vânjoase lucrau cu atâta îndemânare, încât bărcuţa de pânză aluneca uşor, despicând apa fără să stârnească valuri şi fără să întâmpine vreo rezistenţă.

Se afla la Mlaştina-Bizamilor, o baltă de trecere către lacul principal, unde se găseau cabana lui cea mai mare şi-un sector important al terenului său de vânătoare. Nu era un lac natural, ci o pânză de apă diformă şi mlăştinoasă, ce se formase din pricina unui vechi dig de castori, care oprise trecerea unui râuleţ aşa de bine, încât acesta inundase şesul dintre cele două dealuri acoperite de pădure deasă. Era o baltă minunată pentru bizam. Puţin adâncă, cu fundul şi marginile năpădite de pipirig, coada-mâţei, săgeata-apei şi trestie, era plină şi de buşteni putrezi – factor important în viaţa bizamilor. Toată întinderea aceea, de un cenuşiu întunecat, era presărată cu movile ca nişte insuliţe tari, durate din noroi şi iarbă. Movilele mai mari erau muşuroaiele şi cotloanele bizamilor, cele mai mici platformele de hrană, pe care bizamii le construiesc în aşa fel, încât să poată mânca la adăpost de duşmanii ce-i pândesc. Roy, în canoe, se îndrepta către una din acele movile. Prefăcuse câteva din ele în aleşuri pentru vânătoarea de raţe, şi, în clipa în care se ivi în lumină, se ridicară

în zbor rapid, trecându-i pe deasupra capului, raţe de pădure, sarsele, ferestraşi, raţe cu cap castaniu, raţe negre şi ploieri. Se avântară toate în zbor frânt, fâlfâind din aripi către adăposturi mai sigure.

Lângă o movilă. Roy culese doi ferestraşi, pe care-i împuşcase mai de dimineaţă, de pe mal. Îi aruncă în canoe şi se întoarse la ţărm, să înceapă, de jur împrejur, inspecţia capcanelor.

Roy se simţea încă rău, dar acum se simţea rău fiindcă îşi venise în fire. Nu-şi amintea când ajunsese la mlaştină, nu-şi amintea nici măcar când plecase din Saint-Helen. Ştia numai că se trezise în dimineaţa aceea în cabana lui de la bizami, că-i fusese grozav de rău, că izbutise, nu ştia cum, să-şi păstreze încărcătura din spate intactă, nici măcar ouăle nu se spărseseră. Acum greaţa aceea teribilă i se mai potolise, dar, în timp ce vâslea, îi trebuia o mare sforţare ca să rămână atent la cele ce avea de făcut. Trebuia să se gândească bine ca nu cumva să uite vreuna din capcane. Ştia că de data asta îi este îngăduit mai puţin ca oricând să uite vreuna. Cercetarea capcanelor de bizami din jurul bălţii era întotdeauna adevăratul început al sezonului său de iarnă, şi de obicei îi dezvăluia ce fel de sezon va avea. Tocmai se îndrepta către prima capcană, când auzi un strigăt ce venea dinspre mal, din apropierea cabanei lui.

— Roy Mac Nair!

Se opri într-o încâlcitură de buruieni plutitoare.

— Cine-i acolo? răcni Roy. Tu eşti, Jack?

Poate că Jack venise după el să-i spună că Sam pleacă, gândi el; poate-i chiar Andy Andrews, care se întorsese.

— Eu sunt, Scotty Malcolm.

— Scotty? Aşteaptă, Scotty, că vin.

Vocea lui Roy ajungea peste baltă, surdă, ca un ecou înfundat, Vâsli îndărăt şi întoarse spre cabană.

— Te duci la Saint-Helen?

— Nu. Mă întorc cu tine, îi răspunse Scotty.

— Ai scăpat de un drum lung. Dacă mai întârziai o jumătate de oră, nu mă mai găseai aici.

Scotty vâna în tovărăşie cu un alt traper, căruia i se spunea Samson. Fiecare avea terenul lui, dar, ca asociaţi, vânau împreună pe amândouă, fără deosebire. Terenurile se aflau la nord-vest de al lui Roy, şi suind într-acolo, în canoe, pe lacul lui Roy, Scotty îşi scurta drumul cu vreo douăzeci de mile de mers pe jos peste crestele înalte, până la terenul lui de vânătoare.

— Am aflat ieri că ai şi plecat din Saint-Helen, zise Scotty,

întinzându-se să apuce prova bărcii. Dar ştiu că ai zorit, nu glumă. Am mers jumătate din noapte ca să te pot ajunge.

Scotty îi dădu lui Roy să-i ţină puşca şi se aşeză pe stâncă, pentru a-şi scoate sacul din spate. Era un gal subţire şi sprinten, nu mai înalt decât Roy, dar chipeş, cu zece ani mai tânăr ca vârstă şi cu douăzeci mai tânăr ca înfăţişare. Era îmbrăcat aşa cum se cuvine să fie un traper şi-un vânător, adică cu totul altfel decât Roy, pe care l-ai fi putut lua mai degrabă drept un lucrător oţelar în drum spre fabrică. Scotty purta o şapcă vânătorească, cam uzată, dar corectă, jacheta lui de lână era o haină de sportiv, iar cizmele înalte de vânătoare erau de cauciuc până la gleznă, şi partea de sus, până la genunchi, din piele moale.

— Bagă de seamă să nu-ţi umezeşti cizmele, spuse Roy pe când Scotty se apleca înainte să-şi pună în barcă sacul voluminos.

Scotty avea întotdeauna cizme curate şi lustruite când pleca în pădure, şi nu lipsea an să nu remarce careva că nişte cizme ca acelea pot otrăvi apele, pot distruge urmele ori chiar da foc pădurii.

— Mai bine ai ţine barca asta nemişcată, ripostă el.

Păşise înăuntru şi tocmai desfăcea vâsla de rezervă din teaca ei de piele, dar trebui să se agaţe de marginea bărcii, căci Roy, dându-se îndărăt cu toată greutatea trupului, o făcu să se clatine primejdios.

— Ce înseamnă asta, Roy? strigă peste umăr Scotty. Nu cumva ai cam început a îmbătrâni pentru asemenea plimbări de plăcere?

— De vină-i greutatea ta de pană care a stricat tot echilibrul.

— Ba de vină-i rachiul din tine, zise Scotty.

— Mă rog, de când ai devenit abstinent?!

Scotty nu răspunse. Nu era abstinent, recunoştea asta, era însă un visător şi vedea întotdeauna ce-i bine şi ce-i rău, chiar la el însuşi, dar mai ales la Roy, de la care aştepta mereu o comportare mai bună decât afla în realitate.

Împinseră barca în larg şi vâsliră spre cea dintâi capcană a lui Roy.

— Mare minune cum de n-ai stârpit de mult tot vânatul din mlaştina asta! spuse Scotty.

— Are să existe întotdeauna bizam în balta asta, Scotty. Nu mi s-a întâmplat încă nici o iarnă să vin aici şi să nu-mi pice ceva.

— Se poate. Dar ce înseamnă la tine ceva?

— Trei-patru bizami la zece capcane. Câteodată, primăvara,

nu mai rămân decât puii, dar atunci ridic numaidecât capcanele şi las puietul să crească. Îţi mărturisesc, Scotty, că mi se pare ciudat lucru că întotdeauna prind întâi animalele cele mari şi bătrâne, şi apoi, treptat, din ce în ce mai mici.

Roy putea spune multe despre bizami, fiind, dintre ei doi, specialistul. Toţi traperii puneau capcane pentru toate soiurile de animale cu blană, dar mulţi dintre ei se ocupau numai de o anumită specie. Roy se pretindea „expert în vânatul de mare producţie”. Se specializase în blănuri care se găseau întotdeauna din belşug şi masate într-un singur loc: castorul şi bizamul trăiau în colectiv, la diguri şi în mlaştini, fără să-şi schimbe locul, prosperând mereu, mărindu-şi numărul de la an la an. Scotty prefera blănurile mai rare şi mai preţioase, ca, de pildă, nurca, jderul şi pekanul[5] animalele acestea fiind mereu călătoare şi necesitând din partea traperului o muncă de deducţie foarte abilă pentru a putea descoperi pe unde umblă, vânează şi călătoresc.

Prima capcană era goală, dar închisă.

— Aici parcă s-a smuls, spuse Scotty, oprind barca.

— Nu. Asta-i o capcană sistem „Victor”, cu piedică de sârmă; funcţionează fără greş. Chiar cel mai şmecher bizam nu-şi poate scoate piciorul din ea. Cred că s-a împiedicat într-însa.

— De ce n-o aşezi în lung, aşa fel încât să nu-i mai poată atinge fălcile?

— Are să se împiedice atunci de lanţ.

Capcana fusese pusă într-o vizuină de hrănire, un cotlon mic, săpat într-un mal moale; partea de la fund a cavităţii se afla sub apă, iar jumătatea de sus ieşea deasupra. Roy trebui să bâjbâie în apă sub ţăruşul care ancora capcana.

— O ridici? întrebă Scotty.

— Nu. Înfig mai adânc ţăruşul.

Roy aranjă capcana şi-o vârî din nou sub apă, în cotlon.

— Acum n-are să se mai împiedice, spuse el.

Tăiase vreo trei-patru trestii pe care le înfipsese în nămol, lângă mal, ca să servească drept o uşoară momeală.

Continuară înconjurul bălţii, cercetând la rând toate capcanele, puse unele în cotloanele de hrănire, altele pe movilele unde-şi lasă bizamul lichidul cleios şi mirositor, drept înştiinţare sexuală, sau pe lângă buştenii putrezi, unde-şi face nevoile. Nu găsiră nimic în nici una din capcane.

---

[5] Specie de jder din America de Nord.

— Au mai rămas două de cercetat, zise Roy.

— Parcă s-ar fi sfârşit de-a binelea cu balta asta, îi spuse Scotty.

Găsiră însă câte un bizam în fiecare din ultimele două capcane.

— Nu-s de lepădat, zise Scotty.

— Mijlocii, răspunse Roy, aruncând animalele în canoe. E întâia oară când mi se întâmplă să nu prind blănuri multe pe balta asta.

— Două la zece capcane nu-i rău, Roy!…

Roy trebui să recunoască asta, dar se îndârji dintr-o dată.

— Să ne întoarcem la platforme, Scotty. Vreau să ridic jumătate din capcane. Stau degeaba în mlaştina asta moartă.

— Duci lipsă de capcane?

— Nu.

— Atunci de ce să le ridici?

— Risipă de capcane, Scotty, risipă de capcane.

Scoaseră patru din cele zece capcane şi duseră barca de partea cealaltă a bălţii. Acolo, în desişul de ierburi plutitoare, se afla o mică limbă de pământ. Scotty sări cel dintâi şi ţinu barca pentru ca Roy să poată coborî fără să-şi ude picioarele. Roy îşi aruncă sacul în spinare şi-i dădu puşca lui Scotty. Printr-o mişcare bruscă, îndoind genunchii şi răsucindu-şi trupul, Roy ridică barca deasupra capului, cu fundul în sus, şi începură portajul. Vâslele, care erau prinse în teci de piele, o ţineau în echilibru pe umeri, şi, când apucă marginile bărcii, laturile ei i se aşezară pe antebraţe. Toată dificultatea nu era s-o porţi, ci s-o ţii în cumpănă, aşa că Roy îşi eliberă mâinile, luând-o în urma lui Scotty pe poteca îngustă, prin pădure, şi apoi Ta deal spre coama înaltă.

Mergeau în tăcere şi, înainte de-a ajunge în vârf, începu ploaia. Un timp, burniţă mărunt, fără să poată străbate prin crengile pletoase ale pinilor ce mărgineau poteca, dar, pe măsură ce ploaia sporea în densitate, începea a pătrunde, formând ici-colo pete de umezeală, iar cei doi traperi umblau când prin luminişuri ude, când prin alei uscate şi calde de pini; uscăciune şi deasupra, şi sub picior, şi în aer, şi înaintea lor. Aşa ţinu cât urcară creasta. După ce-o depăşiră şi apucară pe drumul lung al coborâşului, spaţiile ude prinseră a se înmulţi şi, după o oră de coborâş şerpuit, ajunseră uzi leoarcă la coada lacului Shark.

— Pune-o pe apă cât mă duc eu să mă uit la două capcane de

nurcă, zise Roy.

Lăsă barca jos pe mal şi-şi căută un drum pe după pietroaiele şi lemnele putrezite de pe ţărm. Cele două capcane de nurcă erau aşezate în nişte găuri, la marginea apei. Roy privi stânca netedă ce cobora spre fâşia dreaptă de ţărm nisipos, ştiind că nu putea fi loc mai prielnic pentru nurcă. Cu toate acestea, nu prinsese în capcanele de acolo nici o nurcă în primăvară. Nici acum nu era nimic în ele, şi Roy le ridică.

— Începi să iei lucrurile prea în serios, Roy, zise Scotty când văzu capcanele. Pentru ce le-ai scos?

— Pentru că n-a mai rămas nimic de vânat pe-aici.

— Eşti prea pretenţios. Scotty se urcă în canoe. Vânatul vine şi se duce, adăugă el.

— Se duce, se duce. S-a dus... răspunse Roy. Aici s-a dus!

— Aha! Cum s-ar zice... te laşi pradă descurajării! spuse Scotty, şi cufundă prova bărcii atât de adânc cu vâsla, încât Roy trebui să vâslească de două ori ca să restabilească echilibrul. De doi ani de zile tot spui că nu mai ai ce vina, dar tot izbuteşti până la urmă s-o scoţi la capăt. Nu-i drept, Roy? Blănuri sunt puţine, la fel şi vânatul, dar au să se întoarcă înapoi. Întotdeauna se întorc.

— S-a sfârşit! Se duc tot mai spre nord în fiecare an.

Ploaia ştersese orice urmă de viaţă de pe apă, şi prova brăzda cu o linie tăioasă faţa resemnată a lacului. Din cauza ploii nu puteai desluşi nimic în faţă, deşi era aproape amiază.

— Se duc spre nord, repetă Scotty. Parcă ai înnebunit cu plecatul ăsta spre nord! La tine toate se duc spre nord!

Roy nu era sigur că procedase bine ridicând capcanele acelea. Nu era sigur dacă disperata convingere că s-a sfârşit cu vânatul nu avea legătura cu neplăcutele lui întâmplări din Saint-Helen.

— Ba am dreptate, Scotty, se adresă el către capul şi umerii voinici din faţa lui. Ori pornim cu toţii spre nord, ori coborâm cu toţii la Saint-Helen, să facem agricultură. Alege una din două, Scotty, Alege!

Urmară să discute cât merseră în susul lacului.

— Uite, să-ţi spun un lucru, îl preveni Scotty când începură portajul peste o limbă de pământ, către ultimul lac. Dacă mai ridici capcanele de aici, ai să duci lipsă de blănuri la iarnă.

Scotty ridicase barca deasupra capului, şi Roy o luă înainte, râzând de el, fiindcă devenea întotdeauna prea serios când discutau despre asta. Puteai conta întotdeauna pe optimismul de visător al lui Scotty în privinţa vânatului şi, cu toate că Roy era de ajuns de realist ca să nu-l accepte, îi plăcea totuşi să-l asculte.

Pentru o clipă, îşi recăpătă încrederea pierdută în domeniul lui de vânătoare.

Se opriră să prânzească la o cabană veche şi părăsită de-a lui Roy, înainte de a înfrunta lacul cel din urmă – lacul Te – adevărata bază a terenului său de vânat. Pe vremuri, cabana de la Mlaştina-Bizamilor fusese centrul activităţii lui vânătoreşti, fusese prima lui cabană. Apoi se strămutase aici, mai în nord, şi construise cabana de la lacul Te. După zece ani se deplasase şi mai în nord, ridicând o a treia cabană, la celălalt capăt al lacului Te, la două ore şi jumătate depărtare cu barca. Ca atâtea lacuri canadiene, şi acesta primise numele după forma pe care o avea – litera T. Se aflau acum la capătul de jos al piciorului lui T, şi ca să ajungă la cabana locuită de Roy, trebuia să urce în sus pe el, să o ia apoi la stânga şi să urmeze bara lui T până la capătul ei.

— Unde-i cheia de la uşă? îl întrebă Scotty pe Roy când îşi lepădau sacii lângă cabana veche şi-şi scuturau ploaia de pe haine.

— N-ar fi mai bine să facem un foc aici, afară? întrebă Roy.

— De ce? Ai luat soba cea veche de aici?

— Nu. E tot înăuntru, răspunse Roy desprinzând cheia dintr-un cui de sub grindă.

Scotty descuie uşa şi intrară înăuntru.

Roy ezitase să intre, fiindcă nu-i plăcea să revadă cabana lui părăsită. Era bine construită şi uscată, dar vădea toate semnele unei locuinţe neîngrijite. Te întâmpina un miros greoi de putreziciune, şi toată încăperea era tapisată cu murdăria şi stricăciunile şoarecilor. Ronţăiseră şi spărseseră o saltea, iar capocul din ea se împrăştiase prin toate colţurile, ajungând până şi pe sus, prin grinzi, îşi făcuseră cuibare pe rafturi, pe mesele grosolane, chiar şi în sobă şi pe lampa de gaz. Când Roy şi Scotty bătură din picioare, cea mai mare parte din ei o şterseră; doar câţiva rămaseră locului, privind cu îndrăzneală pe nepoftiţi. Unul, care se instalase într-un borcan de marmeladă, se tot căznea zadarnic să iasă, până îi veni în ajutor Scotty, răsturnând borcanul; atunci o zbughi la sănătoasa. Roy adună în gură tutunul pe care-l mestecase şi-l împroşcă peste cel din urmă şoarece, care se holba la ei de pe vârful sobei. Nu-l nimeri, dar şoarecele plonjă prin deschizătura sobei şi nu-şi mai arătă mutrişoara. Acesta din urmă fusese un şoarece de câmp cu picioare albe, pe când ceilalţi erau şoareci cenuşii, iar printre ei se găsea şi un şobolan, pe care Scotty îl alungă cu o scurtătură de mesteacăn, scociorându-l afară de prin toate ungherele şi

omorându-l până la urmă, chiar când dădea să se repeadă pe uşă.

— De ce-l omori? întrebă Roy.

— Omor întotdeauna şobolanii, răspunse Scotty. Omor întotdeauna stricătorii.

— Nu-s mai stricători decât şoarecii; dacă omori unul, omoară-i atunci pe toţi.

— De fapt nu pot suferi şobolanii, zise Scotty.

Roy nu mai lungi discuţia. De obicei îşi susţinea punctul de vedere până ce Scotty se încâlcea de tot în teoriile lui despre bine şi rău în viaţa sălbăticiunilor. Dar Roy uitase acum de Scotty. Privea în jurul lui şi-şi da seama că timpul şi împrejurările trecuseră pe lângă el prea repede. I se părea că nu-i aşa mult de când cabana aceea fusese un colţişor înfloritor, ascuns în inima codrilor, părând că va rămâne veşnic acelaşi. Acum era nefolositoare şi pornită de-a binelea pe dărăpănare. Nu mai era mult până ce crăpăturile dintre bârne se vor lărgi, acoperişul va zbura jos, lemnul va crăpa, duşumeaua va putrezi şi întreaga construcţie se va prăbuşi. Părea încă sănătoasă, dar Roy ştia că-i pe ducă. Asta era ca o avertizare că pădurea putea să înghită orice, oameni, cabane, şi chiar întreg oraşul Saint-Helen. Roy îşi da însă acum seama că nu pădurea era vinovată de destrămarea acelor aşezări omeneşti, ci mai degrabă altceva, care trecea pe lângă ele şi le lăsa în urmă. N-ar fi putut spune precis ce era, dar îi veni în minte că numai Omul era de vină, că oamenii vor fi învinşi întotdeauna de împrejurări şi de Natură dacă nu vor lupta să învingă ei natura chiar cu propriile ei arme. Avea o credinţă neclintită în superioritatea Omului asupra Naturii; cabana aceea, însă, era o mărturie că el fusese învins în parte, că vânatul trecuse pe lângă el în drumu-i spre nord şi că era nevoit să-l urmeze şi dânsul cât de curând. Era de asemenea, o mostră a viitorului hărăzit oraşului Saint-Helen, dacă stânca dură şi pământul sterp îi vor învinge pe Sam şi pe Jack, fermierul.

— Haidem, spuse Roy către Scotty. Mai bine mâncăm afară.

Încuiară cabana şi făcură un foc aproape de lac.

Aici, în capătul acestei întinderi de apă, se simţea Roy în adevăr la el acasă. Îi plăcea să umble pe lac, să-l privească cum se lărgeşte înainte-i, să observe falezele înalte de piatră apărând când sus, când jos, dispărând apoi după vreun pâlc des de molizi, brazi şi pini. De aici începea să simtă cu adevărat pădurea. Pentru Roy, lacul acela era începutul pustietăţilor care rămăseseră necolonizate şi neatinse până sus, la Golful Hudson.

Faptul că harta mai arăta aşezări şi oraşe între lacul şi regiunea arctică nu-l interesa pe Roy. Acolo era marea pădure canadiană, şi, cu cât urca mai sus pe lacul Te, o simţea în jurul lui tot mai puternic. În timp ce ploaia se potolea şi cerul se ridica tot mai sus, apărea pe rând fiecare stâncă, fiecare copac, fiecare culme familiară ochiului. Le cunoştea aşa de bine, că nici nu-şi mai da seama că le priveşte; şi totuşi, mereu descoperea câte o schimbare, mai ales când se întorcea de la Saint-Helen.

— Bagi de seamă că au luat-o pinii şi molizii înaintea mestecenilor? spuse el lui Scotty.

Se aflau în punctul unde piciorul lui T se întretăia cu bara lui. În faţa lor, acolo unde lacul era cel mai lat, se vedea povârnişul unei culmi care se întindea pe-o distanţă de vreo trei-patru mile în lungul malului de sus. Aveau o privelişte foarte bună asupra pădurii de acolo, pădure ce fusese devastată de exploatare şi incendii. Era numai huceag, format mai mult din pâlcuri dese de mesteceni tineri şi viguroşi, care-şi lepădaseră frunzele acum, în pragul iernii. Mestecenii se profilau albi pe pământul negru, plin de bolovani, ce-i susţineau pe povârniş. Dar, oricât ar fi fost de dese mestecănişurile, vârfurile de-un verde-închis ale molizilor şi brazilor îşi sporeau mereu numărul. În lupta pentru soare dintre tinerii mesteceni şi tinerii coniferi, tot coniferii ieşeau victorioşi până la urmă, după o pornire lentă. Roy ştia că vor cotropi cândva mesteacănul. De fapt, toată zona aceea va deveni într-o bună zi din nou pădure de brad, dacă furia exploatatorilor şi mania incendiilor nu va ucide tot puietul.

— Doar cu asta te bat eu la cap mereu, zise Scotty. În pădure se întâmplă într-una schimbări. Ceva poate să dispară pentru un timp, dar se întoarce negreşit. Are să se întoarcă şi vânatul, ca şi brazii aceştia.

Roy râse în hohote, cu capul dat pe spate.

— Trebuia să fii pastor, Scotty!

— Nu ştiu de unde îţi vine mereu asemenea idee?! zise Scotty.

— Întotdeauna speri să vezi lucruri care nu există, îi răspunse Roy.

— Ai pus vreo capcană de nurcă în insulele de colo? îl întrebă Scotty, oprindu-se o clipă din vâslit, în vreme ce intrau în corpul principal al lacului.

În dreapta lor, chiar în mijlocul apei, se iviră două insuliţe stâncoase, vârfuri de munţi din fundul apei, pe care creştea o pădure rară.

— Nu. Le folosesc pentru curse de vulpi când îngheaţă.

— Strici două locuri bune de nurcă, îi spuse Scotty. Nurca trage în insule ca să caute ouă de raţă şi de pescăruş. De ce nu aşezi acolo vreo două capcane?

— Păsările încep a pleca spre nord peste vreo două săptămâni, răspunse Roy. Şi dacă este acolo vreo nurcă, va pleca şi ea în acelaşi timp.

— Bine, dar mai ai câteva săptămâni până atunci! Chiar când îngheaţă, lacul tot rămâne bun de nurcă.

Roy renunţase să mai umble în căutare de nurci pe acele insuliţe, dar acum se simţea iar plin de curaj. Pădurea pusese stăpânire pe el, aşa că întoarse barca în loc.

— M-ai convins, Scotty! răcni el. Să-i dăm zor, altfel n-avem timp să aşezăm cele două capcane şi să ajungem acasă înainte de a înnopta.

La fiecare bătaie combinată a vâslelor, sprintena canoe, lungă de douăsprezece picioare, răspundea sforţării lor printr-un val de apă destul de mare. Împingeau înainte atât de repede, încât barca se ridica şi-şi cufunda coada. Se lăsaseră amândoi pe spate cu toată greutatea, ca să ridice prova şi să micşoreze rezistenţa de frecare a apei. Numai canoiştii încercaţi sunt în stare de mişcări aşa de violente când o greutate atât de mare e îngrămădită într-un singur loc, dar oamenii aceia erau maeştri. Le şi plăcea să se ia la întrecere, şi fiecare bătaie de vâslă era o încercare de a smuci barca de la celălalt. Cufundarea şi tragerea vâslelor sporeau în iuţeală, iar uşoara canoe se ridica tot mai sus, dar nici unul nu ieşea învingător. Aici greutatea şi puterea nu contau. Trebuia pricepere şi antrenament, şi amândoi oamenii erau încă în plin avânt când ajunseră la prima insulă.

Aşezară împreună trei capcane de nurcă pe cele două insule. Lucrează cu atenţie şi iuţeală, întrebuinţând ca momeală unul din ferestraşii împuşcaţi de Roy.

— Haidem, Scotty, îl grăbi Roy.

Scotty nici n-apucase bine să se suie în canoe, că Roy o şi pusese în mişcare.

— Să ştii că n-am de gând să te port într-o plimbare de plăcere în susul lacului! Vâră odată vâsla aceea în apă! Am să te ţin într-o asemenea viteză, că are să trebuiască să te care cineva în cârcă până sus la cabană! Dă-i drumul, Scotty! Dă-i drumul!

Vâsleau acum încordaţi, fără să vorbească. Din când în când, Roy izbucnea în râs, zvârlindu-şi capul pe spate, foarte vesel de întrecerea lor, de balansul umerilor mlădioşi ai lui Scotty; râdea pur şi simplu de bucurie că-i în mijlocul pădurii şi că în curând va

poposi acasă.

Până la urmă, Roy îl birui pe tovarăşul lui mai tânăr, căci lacul acela mare era drumul lui obişnuit şi apoi avea ca ţintă căminul. În afară de asta, se şi înnopta, iar Roy căpăta o forţă nemaipomenită când se lua la întrecere cu întunericul. Vâslea aproape dublu, şi pentru Scotty, când ajunseră la partea de sus, unde lacul se îngusta; acolo apăru deodată cabana scundă de bârne, pe un bloc de piatră, la ţărm, chiar în capătul lacului.

— Ia te uită ce privelişte încântătoare te întâmpină! spuse Roy istovitului Scotty. Cabana din pădure, întoarcerea traperului acasă!

— Şi cineva care-l aşteaptă!... încheie Scotty.

Din burlanul hornului se înălţa fum, şi-n vreme ce intrau în micul debarcader stâncos, uşa cabanei se deschise, şi doi oameni apărură în prag.

CAPITOLUL 5

— Moose Murray! strigă Roy.

Omul căruia îi spusese pe nume era o namilă cât toate zilele, ce părea că se mişcă fără nici un rost. Uriaşul acela certat cu legea, care nu-şi ieşea niciodată din fire, străbătu cu pas agale cei douăzeci de metri de la cabană până la apă. Semăna atât de bine cu animalul căruia îi purta numele[6], încât Roy se aştepta de fiecare dată să descopere că au început a-i creşte rămuroasele şi măreţele coarne de elan.

— Parcă ar fi Roy, zise Moose; vorbele lui izvorau spontan, rostite cu o desăvârşită siguranţă şi linişte, ca şi cum nici nu erau gândite.

— De unde ai ştiut că nu-i brigadierul-şef? răcni Roy vesel, dând deodată frâu liber voioşiei.

— Ţi-am auzit râsul tocmai din vale, de pe la jumătatea lacului, răspunse Moose.

— Helo, Samson! îl salută Roy pe celălalt individ. Ţi-am adus tovarăşul.

Acesta era cu totul diferit de cel dintâi. Samson, ca statură, se afla între Roy şi Moose Murray, primul fiind scurt şi vânjos, celălalt înalt şi puternic. Dacă Moose n-ar fi fost de faţă, Samson ar fi părut un om destul de masiv. Dar nu din pricina staturii i se spunea Samson. Porecla şi-o căpătase din cauză că purta o

[6] *Moose* în limba engleză înseamnă elan.

barbă neagră, deasă, lungă de o palmă. Dar la acea barbă se mai adăugau mişcările-i hotărâte, mersul lui ţanţoş, hotărât, toată ţinuta hotărâtă, adică exact opusul lui Moose, care domina pe cei din jur în mod inconştient, nu printr-o atitudine voită.

— Eşti treaz? îl întrebă Samson pe Roy.

— Întreabă-l pe Scotty dacă nu l-am dat gata mai înainte.

Moose şi Samson luară sacii şi puştile ca să le ducă la cabană, în vreme ce Roy şi Scotty ridicau barca de pe apă, răsturnând-o pe debarcaderul stâncos. Roy culese de pe jos cei doi bizami ai lui şi străbătu distanţa mică până la cabană de parcă ar fi pornit la cine ştie ce drum lung. Complet vlăguit, Scotty venea în urma lui, bălăbănindu-se.

— Ia miroase, Scotty, zise Roy când intrară în cabană.

Priveliştea focului şi-a mâncării de pe plită întregeau mulţumirea lui Roy.

— Ce ai în tigaie? îl întrebă pe Moose.

— Am împuşcat un pui de cerb, mai sus, în apropiere de Lacul Cerului, zise Moose.

Între timp, se şi apucase să taie două cotlete dintr-o bucată de cerb nejupuit, care se afla pe-o masă pusă pe capre. Aruncă apoi bucăţile într-o tigaie mare, îndeletnicindu-se mai departe cu gătitul, în timp ce Roy şi Scotty se lăsară pe unul din paturi, ca să-şi mai vină în fire.

— Ce mai face prietenul tău, şeful? îl întrebă Moose pe Roy.

— Are de gând să suie până aici anul acesta, îi spuse Roy.

— Bănuiesc că l-ai poftit tu! izbucni în râs Samson.

— Desigur, desigur! zise Roy, care se bucura de faima că-i singurul care-l înfruntă făţiş pe brigadierul-şef; asta stârnise gluma zeflemitoare că se avea bine cu şeful.

— Avem noi o cursă gata pregătită pentru şeful ăsta! zise Samson.

De aici porni o discuţie despre brigadierul-şef, care deveni din ce în ce mai amănunţită, pe măsură ce creşteau ameninţările. Cel mai cumplit ameninţa Samson, cel mai moderat Scotty, el fiind de părere că şeful nu-i decât un om care-şi face datoria.

— Bietul şef! fură singurele cuvinte pe care le rosti Moose Murray.

Roy asculta şi-i aţâţa, în timp ce-şi scotea ghetele şi ciorapii şi-i aşeza pe duşumea, lângă soba mică. Cu picioarele lui voinice, desculţe, abia atingând podeaua, Roy sta pe pat, lăsându-se cuprins cu încetul de calda îmbrăţişare a cabanei lui.

— Mai înteţeşte focul, Moose, spuse el sub înrâurirea aceea

binefăcătoare. Iată-l pe vânător în sfârşit acasă!

Aşteptă un răspuns la vorbele acelea rostite cu patos, dar Moose se mulţumi să surâdă vag şi nepăsător, şi Roy se simţi dezamăgit. Încerca mereu să-l facă pe Moose să râdă din toată inima şi să ia parte la teatrul acela pe care-l jucau ei acolo, în fundul codrilor, dar Moose nu contribuia cu altceva decât, arareori, cu câte o vorbă de încheiere. Singura dată când îl văzuse râzând cu poftă fusese atunci când îi spusese pentru întâia oară „Moose proscrisul”.

În timp ce Moose se îndeletnicea înainte cu gătitul, Roy scoase un briceag cu lamă lungă. Îl ascuţi pe o piatră umezită cu scuipatul lui negru, apoi se apucă să jupoaie cei doi bizami.

— Ai văzut vreodată un raton mâncând un bizam? întrebă Roy.

— N-am mai văzut pe aici ratoni de ani de zile, îi răspunse Moose.

— Pleacă toţi spre nord, i se adresă Scotty lui Roy.

Roy râse de hatârul lui Scotty.

— Să ştii că-i adevărat, Scotty. Dar am observat anul acesta unul, jos, la mlaştină. Dădea târcoale capcanelor. Într-o noapte, stăteam pe o movilă, aşteptându-l, şi iată că-l văd jupuind şi mâncând un bizam. Mai întâi, dintr-o muşcătură i-a retezat capul, apoi i-a jupuit pielea în jos, aşa cum o jupoi eu acum. L-am împuşcat chiar când îşi isprăvise treaba. M-am ales cu o blană frumoasă de-a gata, pe deasupra şi cu o piele de raton.

— Pesemne că l-ai dresat, zise Samson. După felul cum jupoi bizamii aceştia, parcă ai fi neam de indian.

Roy desprindea pielea bizamului de la cap spre coadă, după obiceiul indienilor, nu în sens invers, cum obişnuiau traperii. Discutară despre asta, la fel cum mai discutaseră în atâtea alte rânduri, Roy declarând că jupuitul de la cap desprinde pielea fără grăsime, iar Samson şi Scotty susţinând morţiş că asemenea metode strică şi usucă pielea, făcând-o să plesnească uşor. Într-un fel, tot pe-a lui Roy rămânea, deoarece el scotea totdeauna preţuri mai bune pe blănurile lui, deşi aceasta se datora faptului că făcea întreaga operaţie cu mare atenţie, cu mult mai mare grijă decât toţi ceilalţi traperi din Musk-o-gee. Dar asta nu punea capăt certei, şi discuţia se prelungea. Numai pe Moose nu-l interesa de loc metoda de a jupui un bizam: „Jupoi un bizam… jupoi un bizam… şi atâta tot”.

— În orice caz, încheie Scotty, ratonul ştia ce face. E cel mai de soi animal din pădure, adăugă el. Şi cel mai curat. Mai există alt animal care să-şi spele mai întâi mâncarea în apă?

— M-aş mira să nu se priceapă s-o şi gătească! glumi Roy.

— Ei, asta-i gătită! spuse Moose despre friptura de cerb. Luaţi-vă farfuriile.

Mâncară aşezaţi pe o bancă de brad, la masa cioplită grosolan, fixată în perete. Masa, ca şi toată cabana, fusese cioplită cu tesla, dar era rezistentă şi dreaptă. Roy o construise ca să dureze. Construise atât de bine întreaga cabană, încât Samson râdea de el, spunând că-şi făcuse sicriul. Era spaţioasă pentru o cabană, avea douăzeci pe optsprezece picioare[7] şi nici o zare de lumină nu se strecura printre pereţii de bârne. În afară de masă, mai erau două paturi aşezate cap la cap la un capăt al cabanei; se mai găseau o măsuţă lângă uşă, pe care se afla un lighean de spălat, un bufet primitiv sub una din ferestre, o ladă, în care îşi ţinea Roy lucrurile şi o sobă mică de fier. Cabana avea formă pătrată, o duşumea solidă de scânduri, nelăsată la colţuri, acoperiş de carton gudronat şi patru ferestre. Într-un colţ erau stivuite până-n grindă lemne de mesteacăn tăiate scurt, şi Roy lăsă o clipă mâncarea ca să arunce vreo două-trei bucăţi în sobă.

Când înăuntru se încălzi, Samson sări şi deschise în lături uşa.

— Să mai intre aer, strigă el.

— Samsonul zăpezilor! spuse Roy cu compătimire. Într-o bună zi ai să îngheţi, probabil, de tot, în cabana aceea a voastră, în care eşti ca şi afară.

Spre deosebire de cabana lui Roy, cea a lui Samson era o cocioabă dărăpănată prin care trecea vântul. Samson se încăpăţâna s-o lase în starea aceea, iar Scotty, care sta împreună cu Samson, găsea coliba de nelocuit în timpul iernii. Dar Scotty nu s-ar fi plâns niciodată, socotind că trebuie să facă o concesie totală drepturilor tovarăşului său. Amândoi sufereau, dar Roy ştia că acele prilejuri de suferinţă le făceau plăcere.

— Cum ai izbutit să supravieţuieşti în tancul acela al vostru, în timpul războiului? întrebă Roy pe Samson. Cred că l-ai făcut găuri ca să ai aer înăuntru!

— Când se înfierbânta, zise Scotty, luase obiceiul să iasă afară şi să alerge pe lângă el.

Scotty şi Samson nu se luau în zeflemea decât dacă venea vorba de război. Plecaseră împreună pe front şi împărţiseră acelaşi tanc, tot aşa cum împărţeau acum aceeaşi cabană. Luptaseră la Arnheim, eliberaseră Danemarca, trecuseră Rinul şi se întorseseră acasă la viaţa lor de traperi: unul mai aspru decât

---

[7] Un picior = 0,30 m.

înainte, celălalt mai visător. Trăiau în bună înţelegere, evitând întotdeauna să se contrazică în discuţii, deşi Roy îşi dăduse în ultimii doi ani toată silinţa să provoace o ceartă între ei. Erau totdeauna serioşi unul faţă de celălalt, făcând excepţie numai când venea vorba de război, dar şi atunci glumele pe care şi le aruncau unul altuia n-aveau pic de răutate în ele.

— Ştii că am o colibă aproape gata, sus, în rezervaţie? spuse liniştit Moose, dând la o parte farfuria de tablă şi rezemându-se de masă.

— Atunci mai bine ai face să nu vorbeşti despre asta faţă de aceşti respectabili cetăţeni, zise Roy, turnând cafea în cănile lor mari.

— M-am gândit să vă poftesc pe toţi acolo sus, spuse Moose.

— Zel Saint-Clair m-a şi poftit, îi răspunse Roy.

— Dar voi doi ce aveţi de gând? se adresă Moose către ceilalţi.

— Ceva nurci se găsesc pe-acolo? întrebă Samson.

— De toate, din belşug. Din belşug pentru toţi. Poţi prinde atâtea blănuri acolo, încât să-ţi ajungă să trăieşti ani de zile; în special castor se găseşte. N-am văzut de când sunt atâtea muşuroaie de castor, Roy!

— Ce zici de asta, Samson? întrebă Roy. N-ai vrea să mergi?

— Dar tu? îi întoarse Samson întrebarea.

— Aş merge, spuse Roy, încercând vădit un şiretlic, dacă mergi şi tu.

Scotty ştia că Roy putea să-l aţâţe pe Samson să săvârşească nebunii. Cu un an înainte, Roy pusese rămăşag cu Samson pe cincizeci de dolari că nu va izbuti să treacă înot lacul pe la capăt, chiar în ajun de a îngheţa. Samson izbutise, dar ajunsese dincolo mai mult mort decât viu. Acum Roy îl ispitea iar pe Samson să încerce un lucru mai stupid şi mai periculos, şi Scotty era îngrijorat.

— Băieţi, dacă vreţi să ajungeţi milionari, le spuse el, de ce nu jefuiţi o bancă? E acelaşi lucru ca şi cum ai scoate blănuri dintr-o rezervaţie.

— Numai că în rezervaţie nu te vede nimeni operând, zise Moose.

— E aşa de uşor!… adăugă Roy.

— Dar şi mai uşor să fii prins, îi preveni Scotty.

— Sfinţia-sa părintele Scotty Malcolm! râse Roy. De ce te temi? De şef?

— Nu mă tem de nimic, şi de brigadierul-şef mă sinchisesc cel mai puţin, zise Scotty. Voi, băieţi, însă, n-aveţi alt chef decât să

încălcaţi legea. Mereu pândiţi prilejul. Ce aveţi cu legea? Unde ar ajunge ţara asta dacă n-ar fi legea?

— Exact unde-i acum, spuse Roy.

— Dar răul şi binele tot trebuie să existe, insistă Scotty.

— Atunci ce facem noi e rău, zise Roy. Ei, ce ai de gând, Samson?

Pe faţa bărboasă a lui Samson se citea limpede cât de greu îi venea să se apere împotriva acelui şiretlic vădit.

— Scotty, întrebă el, ce părere ai?

— Eu nu!

Samson dădu din umeri, şi asta ar îi trebuit să fie un refuz suficient, dar Roy n-avea măsură, aşa că nu-l slăbi pe Scotty până ce, în cele din urmă, Moose se plictisi.

— Ei bine, să vină unul, sau veniţi cu toţii, cum vreţi, zise Moose; dar veniţi cu capcanele voastre.

Scotty îşi dădea acum seama că luase lucrurile prea în serios, aşa că scotoci în rucsacul lui de pânză şi scoase o sticlă de aquavite.

— Coşmarul traperului, spuse el lui Roy. Hai, începe-o.

— Dragă părinţele Scotty, zise încântat Roy; şi, cât ai clipi, începu a suge din sticlă cu lăcomia unui om însetat.

Până atunci Roy luase în glumă propunerea lui Moose de a vâna în rezervaţie. Se distrase doar pe socoteala lui Samson. Dar numai Roy ştia cât de tare îl ispitea asta pe Samson, la fel cum îl ispitea şi pe el; îl punea pe Samson să înfrunte o hotărâre primejdioasă, în faţa căreia se afla el însuşi. Totdeauna se întâmpla la fel. Chiar vechea provocare a lui Roy, care-l făcuse pe Samson să treacă lacul înot, se iscase dintr-o vorbă a lui Samson că Roy a început să îmbătrânească. Întorsese vorba aceea împotriva lui Samson, şi, în loc să treacă lacul înot un om de patruzeci şi trei de ani, trecuse un tânăr de douăzeci şi şapte. Roy scăpase atunci de încercarea aceea din pricină că Samson îşi pierduse aproape conştiinţa. Avusese totodată plăcerea să constate atunci că trupurile tinere pot fi mai şubrede decât cele în vârstă. Dar Moose vorbea acum serios, şi Roy trebuia să lupte cu el însuşi împotriva ispitei şi pentru a-şi alege calea.

— Lacul acela e lung de vreo zece mile, spuse Moose, pe când se aşezau toţi patru să isprăvească sticla de aquavite. Din toate părţile se varsă pârâiaşe în el, iar castorul a făcut diguri pe fiecare pârâu, aşa că e peste tot mlăştinos. Trebuie să fie ca la trei sute de muşuroaie în mlaştină. Asta înseamnă vreo nouă sute de castori adulţi, Roy.

— Cum de nu le poartă nimeni de grijă?! se miră Roy.

— Habar n-am, zise Moose; aş pune rămăşag că n-a mai fost prin preajma lacului, de vreo cinci ani, nici un brigadier. Cel mai bun lucru ar fi să ducem acolo o canoe din ale voastre, înainte de a veni iarna; apoi putem lua la rând toate pâraiele, unul după altul. Ce belşug de blănuri într-un bazin aşa de mic!

Desigur, o canoe din ale lui Roy. Cerea prea mult; Moose ştia asta tot aşa de bine cum o ştiau Roy, Samson şi Scotty. Dar Moose era un om care putea să ceară orice, fără să-i pese de însemnătatea lucrului cerut; făcea asta cu mult sânge rece. Roy ocoli răspunsul.

— De unde ştii că n-a fost nici un brigadier pe acolo? întrebă Scotty pe Moose.

— Brigadierii ăştia totdeauna marchează câte ceva, spuse Moose; ori înfig ţăruşi, ori pun tăbliţe cu înştiinţări, ori îşi crestează, pe copaci, drumul. N-am dat peste nici un fel de marcaj ori semn în preajma lacului, deşi am umblat de jur împrejurul lui. În orice caz, de acolo până la prima locuinţă de brigadier sunt trei sute de mile, şi locul e departe de centrul rezervaţiei.

— Poate că brigadierii nici nu ştiu de el, spuse Roy cu optimism.

— Pun capul că nu-l ştiu, zise Moose.

— După câte îmi amintesc, tot aşa ai spus şi data trecută, îl atacă Scotty pe Moose, necăjit că scosese sticla aceea, speriat de planurile nebuneşti pe care era în stare să le stârnească în mintea lui Roy şi simţindu-se dator acum să lupte pentru Roy împotriva acelei înrâuriri răufăcătoare.

— Data trecută, răspunse Moose cu liniştea-i obişnuită, trebuia să străbat rezervaţia ca să ajung la locul unde pusesem capcane. De asta m-au descoperit. Dar lacul de care vă spun e chiar la capătul rezervaţiei. Ca să ajungem acolo, urcăm pe lângă terenul lui Bob Indianul şi tăiem spre nord prin terenul tău, Scotty, peste creasta Munţilor Albi, purtând barca; apoi coborâm la lac şi o luăm de-a lungul apei până la Râul de Argint. Lacul e ceva mai la nord şi greu de găsit. E doar un lac, printre alte vreo două sute, unele în rezervaţie, altele în afară. Numai că trebuie să ajungem acolo sus înainte de-a începe îngheţul, şi aproape să ne isprăvim vânătoarea până se întăreşte lacul. Altfel, ar însemna să facem mai mult un drum dus şi întors.

Roy se sculă şi scuipă în sobă o gură plină de tutun.

Samson sorbea cu poftă din sticla de aquavite.

Moose îşi răsucea atent şi cu mare îndemânare o ţigară.

Scotty încerca nervos încărcătorul puştii lui, un Remington 35.

— De ce n-am merge şi noi sus, Scotty? întrebă deodată Samson.

— Eu nu! repetă Scotty.

Roy nu-l mai îndemna acum pe Samson. Începea să se înflăcăreze de propria-i convingere.

— Ce plăcere să mai vezi iar o colecţie cu adevărat frumoasă de castori! zise el. Cotloanele părăsite de pe aici te întristează. Când castorul pleacă, parcă toată pădurea rămâne pustie. Şi să ştii că pleacă, Scotty. Ascultă ce-ţi spun, castorul pleacă, ştii prea bine asta, cum o ştiu şi eu, cum o ştim cu toţii, întocmai cum pleacă şi fermierii din Saint-Helen. S-a sfârşit cu vânatul! S-a sfârşit cu plugăria!

— Te-ai îmbătat prea tare, asta-i, zise Scotty.

— Tu şi cu brigadierul întotdeauna îmi spuneţi că-s beat, răspunse Roy.

Erau acum binişor ameţiţi cu toţii, aşa că discuţia deveni personală şi violentă, până ce Scotty începu a răcni, ridicându-se împotriva lui Roy, pentru a-l apăra de el însuşi.

— Vrei numaidecât să ajungi ca Moose, un proscris?! zise Scotty.

Moose mai trase un gât şi urmă să asculte liniştit.

— Nu-s încă un proscris, se apără Roy.

— Dar nici mult nu mai ai! răspunse Scotty. Să te prindă numai vânând în rezervaţia aceea, şi numaidecât ai ajuns în afara legii!

— N-am să mă las prins! strigă Roy. Am braconat o viaţă în rezervaţia regală şi n-am fost prins. Ce naiba, dacă am braconat eu în Anglia chiar cerbi de-ai regelui şi n-am fost prins de ce-aş fi prins acum?!

Isprava cu care se fălea Roy era veche. Toţi traperii din Musk-o-gee auziseră, direct ori indirect, cum Roy avea obiceiul să fure regulat cerbi din cirezile regale ale marelui parc Windsor. În primul război stătuse în campament la marginea parcului şi pretindea că aprovizionase întreaga garnizoană cu carne de cerb, făcând în fiecare noapte câte o plimbare de cealaltă parte a zidului regal, prinzând cerbii cu laţul şi aranjând cu bucătarii de la cantină să-i servească în locul raţiei obişnuite de carne de cal. Asta era una din marile mândrii ale vieţii lui Roy, asta şi faptul că la vârsta de şaisprezece ani se putuse făli cu cel mai mare perimetru toracic din întreaga armată canadiană.

— Cunoaştem toată istoria cu furatul cerbilor regali, zise înciudat Scotty. Numai că în parcul Windsor nu era nici un brigadier-şef, pe când în rezervaţie sunt cinci. Orice ai spune, Roy, dar braconajul are şi el o margine.

Roy izbucni în râs.

— Facem braconaj numai fiindcă alţii spun că facem braconaj. Foarte curând, şeful are să declare oprit vânatul tuturor animalelor cu blană din Musk-o-gee, şi atunci, de câte ori ai să prinzi un şoarece are să însemne că braconezi.

— Nu se poate să facă una ca asta, zise somnoros Samson.

Roy bău restul de aquavite. Băutura era groasă şi tulbure şi-i arse gâtlejul, redându-i puţin din buna-i dispoziţie pierdută.

— Samson, zise el, dacă regele numeşte castorul bizam sau spune că linxul e urs, are dreptate. Aşa glăsuieşte legea vânatului şi a pescuitului. Guvernatorul poate declara că una e alta. Poate hotărî că un peşte este un animal cu blană, poate hotărî că tot vânatul este al regelui, iată ce înseamnă drepturile regale. Guvernatorul poate declara în consiliu că mesteacănul este molid, pinul arţar, lacul râu, copacul stâncă. Guvernatorul este într-adevăr cineva! Dacă spune că eşti un braconier atunci, la naiba, Samson, eşti un braconier, indiferent ce-ai face! Aşa că la ce bun să nu fii braconier?! Şi ce-i dacă ne ducem sus în rezervaţie? Ce, nu-i tot pădure? Vânatul aparţine pădurii, şi pădurea traperilor, întocmai cum Saint-Helen aparţine fermierilor, şi Sudbury minerilor. Eşti încredinţat că braconezi numai din pricină că guvernatorul spune că braconezi. Ha! Încearcă numai să mă prinzi când voi fi acolo sus!

— Eşti beat, spuse dezgustat Scotty.

— Sfinţia-sa părintele brigadier Scotty Malcolm!… spuse Roy.

— Vasăzică te duci acolo sus? îl întrebă Samson.

Roy râse.

— Este într-adevăr aşa de mult castor acolo, Moose?

— Sigur, sigur, răspunse Moose, tot mai treaz, tot mai liniştit după fiecare duşcă.

— S-ar putea să mă duc, spuse Roy. S-ar putea. Aşa, numai ca să-i fac în ciudă guvernatorului!

— Le arătăm noi, Roy! exclamă Samson.

— Noi doi, împreună, înfruntăm lumea întreagă, Samson! răspunse Roy înfierbântat.

— Noi amândoi, adăugă Samson, aplecându-se spre Roy.

— Samson, zise Roy, te prinzi rămăşag pe cincizeci de dolari că nu-l poţi zvârli pe Scotty pe uşă afară? Te prinzi rămăşag cu

mine pe un sutar că nu-l poţi zvârli fără să-l trânteşti de trepte?
De data asta râse Moose.
— Rămăşag pe cincizeci de dolari că nu-l poţi arunca pe Roy în lac, zise Moose către Samson.
Scotty bău amărât, în timp ce provocările sporeau tot mai primejdioase.
— Cine-i cel mai bun ţintaş din Musk-o-gee? întrebă deodată Roy.
— Eu! tună Samson.
— Ia să vedem dacă poţi ochi unul din şoarecii aceia din colţul de sus, cu 35-ul lui Scotty, zise Roy. Ridicase Remingtonul lui Scotty şi-l întindea lui Samson. Pe cinci dolari, adăugă el.
— Dă-mi vreo două cartuşe, se adresă Samson lui Scotty.
Scotty îşi privi tovarăşul.
— Nu cu cartuşele mele, spuse el.
— Haide, Scotty, îl zori Samson.
Ceilalţi doi îi pândeau pe prieteni, aşteptând să se strice, în sfârşit, buna lor înţelegere. Niciodată nu fuseseră atât de aproape de ceartă ca acum, când Scotty era supărat, şi Samson pornit să facă pe grozavul, amândoi beţi.
— O să iasă careva rănit dacă vă apucaţi să trageţi cu puşca în cabană! zise Scotty.
— Haide, Scotty, spuse şi Roy. Dă-i cartuşe.
În silă, dar nevrând să-l supere pe Samson, Scotty deschise o cutie lungă de cartuşe speciale Winchester 35 şi-i dădu lui Samson un pumn plin. Samson sta cu Roy pe unul din paturi, iar Moose şi Scotty pe cel de alături. Erau aşezaţi cu toţii pe-o linie, într-un colţ al cabanei. Ungherul unde apăreau şoarecii era în partea opusă, la grinda de sus, care făcea legătura cu acoperişul. Grinda aceea le servea drept pistă de alergare în jurul camerei, dar şoarecii se iveau mai ales deasupra uşii. Cuibarul lor era undeva într-un colţ, după stiva de lemne.
Cei patru vânători aşteptau să apară primul şoarece, iar Samson sta neclintit, cu puşca pe genunchi.
— Dacă ricoşează cumva vreun glonte încoace, zise Scotty, cineva are să fie găurit.
— Poate chiar tu, Scotty, îl stârni Roy.
Samson acoperi cu o detunătură vocea lui Roy.
Glonţul special 35 ieşi din ţeavă cu o viteză de aproximativ două mii de picioare pe secundă. Era un glonte cu vârf moale, care lovi bârna uscată de pin în apropierea şoarecelui, rupse o aşchie, zdrobi şoarecele, zvârlindu-l în tavan, se izbi înapoi de

peretele lateral şi se pierdu în stiva de lemne de mesteacăn. Explozia şi şuieratul ricoşeului îi făcură pe toţi să se plece şi să rămână o clipă încordaţi, până ce Scotty strigă:

— Îi datorezi cinci dolari, Roy!

Dibăcia lui Samson, în loc să pună capăt jocului, dimpotrivă, îl stârni.

Până şi lui Scotty îi plăcea să-l privească pe Samson trăgând. Era cel mai bun ţintaş dintre toţi, chiar când era beat. Detunătura puştii nu numai că nu alungă şoarecii înspăimântaţi, dar păru să-i fi pornit la o activitate şi mai mare, şi Samson trase din nou într-un şoarece cu picioare albe, care primi glonţul în aer, în clipa când sărea peste o cutie de tabac goală.

— Cu asemenea armă nu poţi greşi! zise Moose.

Puşca lui Scotty era nouă, şi încărcătorul funcţiona cu un sunet ascuţit şi limpede de maşinărie precisă. Fusese prima investiţie a lui Scotty din împrumutul acordat de armată la demobilizare, după război. Era o armă modernă, ageră, sigură, care nu da greş. Puşca lui Samson, însă, era o armă veche, cu ţevi suprapuse, şi Roy o categorisea drept cea mai greoaie şi mai prost echilibrată puşcă din câte văzuse vreodată. Samson obişnuia s-o încarce cu zburături de plumb, bucăţi mari şi grele, care ucideau la mică distanţă şi ucideau perfect, dar nu băteau mai departe de şaizeci de metri.

— Ia încearcă cu vechitura ta pentru vânat mare, spuse acum Roy lui Samson. Să vedem dacă poţi nimeri un şoricel dintre-ăştia cu asemenea tun!

Samson trase cu puşca lui şi greşi ţinta. Zburătura de plumb dispăru prin acoperiş, iar explozia teribilă îi asurzi, răsfrângându-se îndărăt din pereţii încăperii închise. Era prea de tot, chiar pentru Roy!

— Uite, încearcă cu asta, îl îmbie Roy cu puşca lui.

Era un Winchester 30-30, cu pârghie la gardă, arma oamenilor de pădure din toată America şi mai cu seamă a traperilor canadieni. Era scurtă, semănând cu o carabină, şi, cu toate că patul fusese reparat şi avea joc la pârghie, rămăsese o armă perfectă pentru Roy. Pentru un Winchester 30-30 avea o explozie foarte puternică, şi ţăcănitul complicat al încărcătorului aproape că făcea parte din explozie, aşa de repede urma fiecărei împuşcături, în mâinile unui expert. Samson trase de două ori, o dată nimerind şi o dată greşind.

Urmă apoi un răstimp în care stătură cu toţii liniştiţi.

Fiecare aştepta să tragă la rândul lui, şi, în timp ce şoarecii,

înnebuniţi de spaimă, dădeau din colţ în colţ, urcându-se pe pereţi şi coborând pe bârne.

Unul dintre vânători trăgea, aplecându-se automat când glontele ricoşa pe deasupra capetelor lor, ori se izbea de duşumea, lângă ei. Numai Scotty nu lua parte. Îi plăcea să tragă cu puşca, dar găsea crud sportul acesta.

— Şoarecii ăştia nu fac nici un rău nimănui, spuse el. De ce-i împuşcaţi? Aş înţelege dacă ar fi şobolani.

Şi lui Roy îi erau dragi şoarecii, dar pretindea că îi luaseră ciorapii, absolut toţi ciorapii, şi-şi făcuseră cuibare din ei. Asta era un fel de scuză, deşi Roy aproape nici nu-şi mai dădea seama că ucidea ceva. Samson era şi el, de asemenea, prea bine pus la cale ca să mai ştie ce face. Lui Moose Murray nu-i păsa de nimic; când Moose trăgea în ceva, nu mai avea însemnătate dacă era pasăre, jivină ori om. Avea o veche puşcă militară 303, cu patul de lemn greoi, cioplit într-o formă sportivă. Asta făcea ca arma să fie mai grea spre ţeavă şi, de fiecare dată când trăgea, se alegea cu un ochi murdar de pulbere; era însă destul de eficace pentru ţinta-i de căpetenie, elanul. Rareori greşea când trăgea într-un elan!

— Ia priviţi la asta! zise Roy pe când stăteau, aşteptând, în alt răstimp de linişte.

O nevăstuică mică, bălţată ţâşnise dintr-un colţ, după un şoricel, făcându-se apoi nevăzută cât ai clipi. Totul se petrecuse atât de repede, încât abia o zăriseră.

— E nevăstuică mea favorită, zise Roy. Prinzătoarea mea de şoareci.

— Aşa ţintă mai înţeleg şi eu! spuse Moose. Când o nevăstuică se mişcă, apoi se mişcă, nu glumă!

Ştiau cu toţii asta. Când se apucă o nevăstuică să cotrobăiască într-un maldăr de lemne după şoareci, ai crede că-s cel puţin o jumătate de duzină la lucru. O nevăstuică se poate strecura afară şi înăuntru, din cel mai strâmt cotlon, cu atâta iuţeală, încât nu-ţi vine a crede că un animal se poate mişca aşa de repede.

— Să facem mai multă lumină, zise Moose, ridicând lampa cu gaz în sus, până ce lumina ei albă ajunse pe grinzile unde se strecurase nevăstuică.

— Pun rămăşag pe zece dolari că nimeni nu poate nimeri nevăstuică asta mică! adăugă el.

Roy era şi el sigur că nimeni nu o poate nimeri. Nici nu voia să fie nimerită. Când apăruse la cabană, în vară, era numai de câteva luni; pe atunci era cafenie. Acum începuse să-şi pună

blana albă de iarnă, şi curând avea să ajungă la maturitate. Roy nu voia să fie împuşcată, dar îl atrăgea încercarea unui lucru atât de imposibil, căci avea încredinţarea că nimeni n-o poate nimeri.

Stăteau cu toţii în aşteptare, fiecare om cu o puşcă.

Samson fluiera şi chiuia, încercând s-o atragă astfel afară.

Scotty pândea şi tăcea.

Roy sta liniştit, distrându-se de asemenea întrecere.

Moose aştepta, fără să se gândească la nimic.

Săgetarea bruscă a nevăstuicii stârni o detunătură în cabană. Totul se petrecu atât de repede, încât rămaseră cu toţii uimiţi, ba încă şi mai uimiţi când văzură nevăstuică aproape ruptă în două, căzând în spălător.

Se uitară cu toţii la Scotty.

— Se vede că nu-mi plac nici nevăstuicile, spuse Scotty, visătorul. Veşnic umblă să vâneze ceva. Animale setoase de sânge; ucid cu plăcere.

— Halal împuşcătură! spuse admirativ Samson către tovarăşul lui.

Roy se dezmeticise aproape de tot, iar Moose râdea în gura mare.

— Îmi pare rău, Roy, zise Scotty, dându-şi seama că Roy era supărat. Cotrobăi din nou în sacul lui şi mai scoase o sticlă de aquavite. Hai să vedem ce înseamnă un adevărat coşmar!

Bău şi Roy, bău şi Scotty, şi astfel uitară de ceilalţi, căci între ei amândoi exista un conflict ce depăşea înţelegerea lui Moose şi a lui Samson. Era un conflict pornit pe-o chestiune atât de vitală, încât nici unul dintre ei nu avea nevoie s-o formuleze prin vorbe în clipa aceea. Fiecare cunoştea gândul celuilalt. Împuşcătura care ucisese nevăstuica era o probă în plus a neînţelegerii dintre ei, căci, deşi erau beţi, acea pricină de neînţelegere stăruia în fiinţa lor.

Roy era un materialist, un observator obiectiv al vieţii sălbatice din juru-i. Învăţase din observaţiile lui că toate obiceiurile (crude ori blânde) ale sălbăticiunilor făceau parte dintr-un proces natural, un proces de evoluţie şi supravieţuire, în care un animal trebuie să ucidă pe altul pentru a-şi procura energia necesară întreţinerii vieţii, chiar dacă după aceea cade la rându-i victimă carnivorului ce-i urmează imediat pe scara evoluţiei. Pentru Roy, asta era legea naturii, pe care-o accepţi că există ca atare, indiferent dacă-i crudă ori bună, tragică or comică, aşa că privea procesul acela de evoluţie ca ceva real, obiectiv şi, cu toate că nu încetase să se minuneze, sfârşise de

mult să caute dacă era drept sau nedrept, ştiind mai ales că el personal nu făcea parte din acest proces. Roy era încredinţat că omul este diferit, deoarece-i o fiinţă superioară în toate privinţele. Singura calitate în care omul putea fi integrat în acel proces era cea de suveran, căci toată natura, absolut toată, era împotriva omului. Natura îl va distruge dacă el n-o va învinge şi nu o va supune. Roy considerase că lua parte la lupta aceasta împotriva naturii ori de câte ori îşi construia o cabană comodă şi bine încheiată, de pildă, ori se slujea de dibăcia-i omenească ca să prindă animale cu blană: blana pentru vânzare, carnea pentru hrană; toate fiindu-i mijloace de susţinere în lupta aceea împotriva naturii. Fiind însă o fiinţă formată în societate, deci capabilă de milă şi de stăpânire, Roy simţea uneori plăcere, alteori silă pentru ceea ce făcea el, ori pentru cele ce vedea că fac animalele, dar pentru el a iubi un animal însemna a le iubi pe toate, aşa că nu intervenea niciodată între ele. Îi plăcea să le observe, fără să le tulbure. Îi erau dragi şoarecii, dar îi plăcea să observe şi nevăstuica îndeplinindu-şi rolu-i natural de prinzătoare de şoareci. Nu găsea că-i crud, acesta era procesul firii. Uneori, însă, Roy tot intervenea, amestecându-se, el ori puşca lui, în acel proces, numai ca să vadă ce se întâmplă; dar şi asta era numai o cercetare a procesului, o verificare a lui. Altfel, Roy rămânea perfect neutru. Uneori cruzimea acelei legi a Naturii îl revolta, dar nu căuta niciodată să se răzbune pe un animal pentru cruzimea sa faţă de altul. Ar fi însemnat cruzime din partea lui, şi nu-i plăcea să fie crud. Putea să omoare un urs care-l ataca, un cerb care-i trebuia pentru hrană ori un castor de la care lua blana; dar nu admitea să ucizi pentru plăcerea de a ucide. Şi i-ar îi displăcut să se surprindă singur ucigând în numele unei justiţii divine, ca un dumnezeu care hotăra că unele animale sunt bune, altele rele, unele sunt în dreptul lor şi altele greşesc. Asta însemna pentru Roy culmea cruzimii şi o aberaţie, constituind totodată baza conflictului tăcut dintre el şi Scotty Malcolm.

Scotty era un visător, un om care credea că în toate lucrurile există un bine şi un rău absolut; el credea că binele şi răul au o existenţă proprie, că ele există pur şi simplu, ca o lege superioară. Pentru Scotty întreaga lume animală era un lucru teribil, un crud cerc viţios, în care ori ucizi, ori eşti ucis, un proces rău întocmit, rău pe de-a întregul, rău în esenţa lui. Scotty intervenea întotdeauna în procesul acela al firii, după cum îi dicta credinţa lui despre bine şi rău. Ucidea bufniţa când o vedea atacând un iepure, elibera fluturele prins în pânza păianjenului şi

ucidea păianjenul, ucidea nevăstuica fiindcă vâna pe bieţii şoricei, aşa de drăgălaşi! Se amesteca luând apărarea oricui, fiindcă el ştia ce-i bine şi ce-i rău. Ştia, până ce se încurca într-o contradicţie care-l depăşea. Se întâmpla să omoare azi o nevăstuică, fiindcă fugărea şoarecele, dar a doua zi era la fel de pornit să omoare vulpea, care urmărea nevăstuica. Roy nu se sătura niciodată să discute tema privită din punctul acesta de vedere; dar Scotty rezolva întotdeauna problema, argumentând că există diferite grade de cruzime. Susţinea că unele animale sunt mai rele decât altele şi că trebuie împiedicate să facă rău. Din pricina asta Scotty ajungea să urască şi să dispreţuiască unele animale, iar pe altele să le considere drept modele de modestie şi bun-simţ. Atribuia tuturor animalelor din juru-i însuşiri sociale omeneşti, ca, de pildă, cruzime, fidelitate, curăţenie, hărnicie, ba chiar şi meschinărie. Ar fi ucis cu părere de rău animalele care îi erau dragi. Ucidea cu plăcere pe cele pe care le ura. Ura nurca, fiindcă era cea mai hulpavă dintre micii prădalnici ai pădurii – nurca şi nevăstuica… Îi era drag sconcsul, pentru că se arăta neînfricat, ursul, fiindcă era un mare poznaş, ratonul, fiindcă era atât de curat, castorul, pentru că era meşter mare; dispreţuia vulpea, pentru viclenia ei, lupul, pentru că era nemilos, veveriţa, din pricină că o considera o pacoste şi pekanul, fiindcă îi prăda capcanele de jder. Îţi demonstra că animalele cele mai blânde sunt şi cele mai prudente, şi până la urmă tot ele vor supravieţui celor de pradă şi vor moşteni pământul. Explica în ce fel porcul spinos, care nu are alt mijloc de apărare decât să se prefacă într-un ghem de ţepi, era regele pădurii, căci câştiga bătăliile folosind apărarea pasivă. Ieşea învingător chiar din lupta cu glutonul, cel mai lacom şi mai crud dintre toţi ucigaşii pădurii. Glutonul ucidea şi mânca porcul spinos fără să ţină seamă de ţepii lui; nu trecea însă mult, şi murea în chinuri, cu stomacul şi gâtlejul ciuruite de ţepii porcului spinos, pe care-l mâncase într-un mod atât de barbar. Pentru Scotty, într-un sens poetic, asta însemna dreptate şi dovadă că cel blând era cel mai tare, singurul mijloc de apărare fiind cel pasiv. Aceeaşi tactică o atribuia şi sconcsului, şi susţinea împotriva lui Roy că sconcsul e tipul ideal al lumii animale. Sconcsul nu era stricător, era curajos, şi toate jivinele pădurii se fereau de el numai pentru că avea o glandă de secreţie mirositoare, pe care o folosea ca să împroaşte victima cu un lichid nesuferit; era foarte retras şi independent, trăia de unul singur şi nu era sociabil nici cu ai lui; era curat, afectuos, cinstit

şi puternic. Sconcsul întruchipa tipul ideal, după cum lupul şi nurca întruchipau răul; totul era dinainte hotărât; unii se năşteau ucigaşi, iar alţii victime; dar lupta dintre ei era o luptă a binelui împotriva răului; şi credinţa lui în porcul spinos şi-n sconcs îl duceau la concluzia că cei blânzi vor birui, uneori cu ajutorul lui.

Aceasta era deosebirea dintre ei; conflictul lor ascuns.

Era un conflict ascuns, căci nici unul dintre ei nu fusese în stare să-l exprime prin termeni proprii, aşa că nu puteau atinge niciodată miezul chestiunii. O puteau înţelege oricând, dar n-o puteau argumenta decât practic şi prin exemple. Se porniră şi acum la discuţie, aşa beţi cum erau.

Roy susţinea că Scotty se purtase crud omorând nevăstuica.

Scotty tăgăduia asta, răspunzându-i că un ucigaş trebuia distrus.

Roy îl întreba pe Scotty de ce nu se duce să-şi omoare sconcsul lui preferat? Sconcsul mănâncă şoareci, de două ori mai mulţi şoareci decât o familie întreagă de nevăstuici, şi mănâncă de dragul mâncării, nu de foame.

Scotty răspundea că sconcsul este o fiinţă deosebită, că, dimpotrivă, mănâncă pentru a putea trăi, nu din plăcerea de a ucide. De altminteri, sconcsul are şi alte calităţi, şi Scotty susţinea mai departe că ele sunt calităţi, oricât declara Roy că întocmai aceleaşi virtuţi le găseşti şi la nevăstuică, la vulpe ori la nurcă. Roy pretindea că toate animalele de pradă au aceleaşi calităţi. Nurca, spunea el, era o mamă minunată, istovindu-se de moarte ca să-şi ţină în viaţă puii. Glutonul abătea oamenii şi câinii de la puii ei, cu riscul vieţii; pe când sfântul porc spinos al lui Scotty era un laş, care nu ştia decât să se vaite, vârându-se cu puii în gaură, mârâind şi scuipând când simţea pe cineva în apropiere, ba chiar părăsindu-şi copiii când se vedea încolţit. Iar teoria că porcul spinos va moşteni pământul o combătea Roy, arătând cum ursul (pe care Scotty îl admira) izbuteşte să omoare şi să mănânce porcul spinos fără să păţească nimic; şi pekanul la fel. Dar argumentul acela nu făcea decât să sporească şi mai mult admiraţia lui Scotty pentru urs, care putea să mănânce porc spinos în mod inteligent şi civilizat, fără să-şi provoace singur moartea.

Discuţia se prelungea, sfârşindu-se totdeauna la acelaşi punct: în clipa când încercau să intre în esenţa problemei. Cum poţi hotărî care animal e bun şi care-i rău, care-i crud şi care nu? întreba Roy. Asta nu-i nevoie s-o hotărăşti, răspundea Scotty. Unele erau bune şi altele rele, căci animalele erau zămislite pe

un calapod dinainte hotărât. Atunci – punea Roy întrebarea – dacă există un rău şi un bine dinainte stabilite, cum se face că omul poate învăţa un lup să trăiască în bună înţelegere cu un iepure, o nevăstuică cu un şoarece, un leu cu o oaie, un câine cu o pisică?

Aici se împotmoleau cei doi, şi discuţia lor rămânea între ei ca un conflict tăcut, un conflict de natură filosofică; un conflict ce nu putea fi niciodată rezolvat, pentru că n-aveau mijloace să-l rezolve.

— Bine, zise Samson, şi se ridică de pe pat, clătinându-se. Mă duc să înot în lac. Hai, Moose! Să-i lăsăm să se omoare unul pe altul, poate că aşa au să descopere ce-i bine şi ce-i rău. Eu mă duc să înot în lac.

Moose se scula şi el, să vadă una ca asta. Era în stare să privească pe un om făcând orice.

Roy îl opri pe Samson.

— Lacul ăsta abia aşteaptă să te înghită, îi spuse. N-aşteaptă decât să te îmbeţi şi să cazi în el.

— Îl pescuiesc eu dacă se duce la fund, zise Moose.

— Ba chiar ai să stai şi ai să te uiţi la el cum se îneacă! îi răspunse Roy lui Moose.

Împreună, Scotty şi Roy îi opriră pe Moose şi pe Samson să se ducă la lac. Scotty recurse la rămăşiţa de aquavite de pe fundul sticlei, iar Roy se duse, poticnindu-se, să închidă uşa. Când se trântiră apoi greoi pe paturi, ca să doarmă, Roy dădu un ultim atac forţelor naturii, umplând soba cu lemne moi de mesteacăn; şi când se trânti pe pat alături de Scotty, vâlvătaia roşie a focului întrecuse lumina palidă a lămpii de gaz, iar el, în timp ce adormea, simţea cu o plăcere nespusă fierbinţeala supărătoare a focului aprins în sobă de mâna omului; era o luptă pe care ştia sigur că o câştigă; şi astfel, se prăbuşi în somn, victorios.

CAPITOLUL 6

Roy se sculă şi plecă, pe când ceilalţi dormeau încă.

Voia să scape de urmările beţiei, oricare vor fi fost. Avea o vagă impresie că-i făgăduise lui Moose să-i ducă o canoe peste culmea Munţilor Albi, în rezervaţie. Îl alunga teama de făgăduiala aceea şi-l mai alunga o ciudată sfiiciune de-a da ochii cu ceilalţi, lucru ce se întâmplă obişnuit unor oameni care au făcut împreună o beţie.

Când porni în josul lacului, apa se auzea parcă pârâind sub canoe. Cerul se arăta rece şi întunecos, era însă o întunecime stranie, ce sta gata să facă loc unei dimineţi strălucitoare. Pădurea stătea liniştită, nemaipomenit de liniştită, parcă ar fi fost moartă şi părăsită. Dar undeva, în adâncul acelei linişti, se auzeau picurul cristalin al apei şi susurul mai aspru al şuvoiului ce alerga la vale pe un povârniş. Apoi, în timp ce Roy îndrepta barca spre mijlocul lacului, şi crestele munţilor prindeau a se lumina de jur împrejurul lui, zgomotul şi viaţa pădurii izbucniră o dată cu ivirea dimineţii. Ciuhurezul alb, ultima fantasmă a nopţii, slobozi un strigăt, trecându-i pe deasupra capului. Apoi auzi înăbuşit, la mari depărtări, lătrat de vulpe. Începură şi păsările, piţigoiul moţat îşi înălţă cântecul lui – ci-ca-di-di-di – veveriţele prinseră a şuiera, a ţipa şi a se certa; se înălţă glasul gaiţei albastre, rip-ripul potârnichilor. Erau sunete foarte slabe, care abia ajungeau în mijlocul lacului, el însă le auzea şi le recunoştea, şi-n vreme ce lumina umpluse întregul cer, pădurea începu şi ea să trosnească, să pârâie şi să scapere de zgomotele

misterioase ale deşteptării ei.

Roy ştia că nimic pe lume nu-l putea mulţumi mai mult decât clipele de acum, când îşi purta barca încărcată în josul acelei căi mişcătoare a pădurii lui, muşcat de o foame aprigă, în prima zi a luptei cu vicleniile şi perfidiile naturii. De data aceasta bătălia o dădea pentru el însuşi; ea îi va hotărî soarta între răufăcător sau traper, între beţiv ori fermier, între om ori sălbăticiune. Avea însă un plan; urzise un plan, care putea să rezolve o dată pentru totdeauna lucrul acesta, şi acum era pe cale să-l încerce.

Şirul de capcane al lui Roy era un cerc uriaş, de vreo cincizeci de mile înconjur. Lacul Te era partea lui de jos, adică începutul. Obişnuia să parcurgă şirul capcanelor străbătând tot lacul Te în lungul lui şi cercetându-le pe cele aşezate la mal. Apoi îşi lăsa barca în celălalt capăt al lacului şi o lua pe jos, peste culmi, făcând un circuit pe la încă alte patru lacuri; toate lacuri de castor şi bizam, regiune care era baza terenului său de vânătoare. La Patru-Lacuri avea o colibă mică, şi acolo de obicei avea de lucru trei-patru zile, să inspecteze toate capcanele de prin bălţi, înainte de a porni spre apus, către Râul Mic. Uneori, înainte de a apuca spre apus, vâna elan în mlaştinile ce se întindeau în bazinul dintre cele patru lacuri, dar de cele mai multe ori se mulţumea cu un cerb, pe care îl vâna pe culmi, în drum spre Râul Mic. Râuşorul acela năvalnic era o apă bună pentru nurcă şi mărginea înspre apus terenul lui Roy. De partea cealaltă a râului începea terenul lui Scotty şi al lui Samson, şi aici se întâlneau uneori. Roy urmărea cursul râului spre sud, ajungând până la vărsarea lui în Lacul Pit-pit, numit astfel de Roy din pricina zgomotului ciudat pe care-l făcea râul când se vărsa în lac. De acolo mai avea un drum scurt peste o creastă ca să ajungă înapoi la cabana lui; şi astfel, mergând spre est, nord, sud şi din nou est, încheia un cerc ori un pătrat. De obicei, îi trebuiau cinci ori şase zile ca să parcurgă întregul şir de capcane.

De data aceasta, însă, Roy avea un plan nou.

Ca să şi-l pună în aplicare, o luă mai întâi, ca de obicei, pe Lacul Te, îndreptându-se către capătu-i de est, uitându-se la toate capcanele de nurcă ce erau în drumul lui, ridicând pe unele, pe altele lăsându-le, fără să uite de cele două pe care le aşezase împreună cu Scotty cu două nopţi înainte. Ajungând la capătul Lacului Te. Trase barca sub un buştean mare de pin, o acoperi cu o creangă şi aprinse un foc, să-şi pregătească ceva de mâncare. După ce se îndestulă cu pâine, slănină şi ceai dulce, îşi ridică în spinare sacul greu şi porni spre est, în loc de nord,

merse aşa înainte, spre est, jumătate de dimineaţă, până ce ajunse la un râu leneş şi puţin adânc, ce-avea o serie de praguri. Pe celălalt mal se vedea o cabană, şi, când Roy trecu vadul către ea. Îl întâmpinară lătrături de câini, găini speriate şi la urmă un indian înalt.

— Helo, Roy! zise indianul.

— Helo, Bob! zise Roy.

I se spunea Bob Indianul din pricină că numele lui adevărat era prea complicat. Roy îl ştia şi i-ar fi plăcut să i-l pronunţe, numai de dragul de a-l auzi rostit; îl chema Homa-Homanee, adică Întâiul-Nor-De-Pe-Cer. Dar numele lui Bob nu era pentru oamenii albi, nici chiar pentru Roy. De fapt, chiar şi micuţa lui soţie arămie îi spunea acum tot Bob. Nu numai numele, ci şi hainele lui Bob erau de om alb: purta şapcă de piele de iepure, jachetă de piele, pantaloni de pânză groasă; numai mocasinii de cerb erau indieni. Acele haine îmbrăcau o făptură înaltă şi slabă, un chip istovit; înfăţişarea-i de ftizie, ochii lui negri, paliditatea aceea îi aminteau lui Roy de un arţar pe moarte, din care s-a scos prea multă sevă.

— Îmi pare bine că te-am găsit acasă, spuse Roy.

— Chiar acum porneam spre Saint-Helen, să iau făină şi ceva de-ale gurii, spuse Bob.

— Nu-i târziu? întrebă Roy.

— Toate-s târzii anul acesta, Roy.

— Târzii? repetă Roy cu gândul la vânat. Ori mai degrabă lipsă?

— Mult târziu şi mult lipsă, zise Bob.

Asta era o parodiere grotescă a jargonului indienilor, pe care Bob o folosea ca un fel de ironie la adresa albilor. Engleza lui era engleză vorbită în Saint-Helen, engleza traperilor; dar, din când în când, se amuza să stâlcească vorbele într-un fel de dialect, aşa cum îşi închipuie albii că ar vorbi indienii. Nu făcea asta intenţionat pentru Roy, căci ţinea la el; în Bob clocotea însă veşnic un fel de revoltă nestăpânită.

— Bob, zise Roy, vreau să ajung la lăcuşoarele cele mici, la Lacurile Verzi, acolo unde terenul meu îl înconjoară pe al tău. Te-ai supăra dacă aş tăia de-a dreptul prin partea de sus a terenului tău ca să ajung la ele?

— Pentru ce vrei să te duci acolo sus, Roy?

— Am de gând să vânez tot ce se poate vâna. Am de gând să mă stabilesc la coliba mea de la Patru-Lacuri şi să aşez un şir de capcane peste tot terenul acela. Aşa de multe capcane, încât o

să am de furcă, nu glumă, să-mi amintesc pe unde le-am aşezat. Animalele cu blană s-or fi împuţinat, Bob, dar, dacă cumva mai sunt, mi-am pus în gând să le găsesc. Producţie de stil mare! Aşa că m-am hotărât să vânez până şi-n regiunea Lacurilor Verzi. În regiunea asta n-am pus niciodată capcane, fiindcă nu prea-i bună de vânat; am cel puţin avantajul că-s îngrămădite toate într-un loc. De altfel, socot că nu pot fi mai sărace decât toate celelalte lacuri mari de jos.

Lacurile Verzi erau de fapt nefolositoare, fiind mici şi închise aproape de jur împrejur de pădure deasă, verde, de pini şi molizi, foarte anevoie de străbătut. Roy le dăduse acum numele lor adevărat, de obicei însă le spunea Lacurile Nefolositoare, Ţinutul Negru, Zona Descurajării.

— Te pomeneşti că o fi vânat acolo tocmai din pricină că n-am aşezat niciodată capcane! continuă Roy. În orice caz, vreau să fac o încercare; dar ca să ajung la ele, trebuie să străbat terenul tău. Asta mă scuteşte de-a dibui prin sihla verde un drum care să mă scoată acolo.

— Sigur, zise Bob. Poftim de trece.

— Este pe sus vreo cărare care să ducă spre Lacurile Verzi?

— Este un hăţaş vechi, dar cel mai bine-i să mergi pe culme.

— Nu ţi-ar fi neplăcut să mă vezi pe culme?

— Eu nu prea mă duc pe acolo de-o vreme încoace, zise Bob. E prea departe.

— N-ai vrea să împuşc pentru dumneata ceva vânat dacă îmi iese în cale? îl întrebă Roy.

— E o culme prielnică cerbilor, zise Bob. Dacă vezi vreunul, împuşcă-l.

Oferindu-i carne de vânat, Roy îşi plătea într-un mod elegant trecerea prin terenul lui Bob. Familia indianului se hrănea aproape numai cu carne. Bob Indianul vâna la fel ca toţi ceilalţi traperi, dar nu îndrăznea să facă braconaj. Acelaşi lucru i se întâmpla şi unui indian, ca şi unui alb, dacă era prins, numai că pentru un indian pierderea terenului era totuna cu pierderea vieţii. Aşa că Bob Indianul o scotea tare greu la capăt, trăind numai din blănuri legale. Îi ieşea numai cât să cumpere în fiecare an ceva provizii de la magazin, iar traiul şi-l scotea mai mult lucrându-şi ogorul de la malul râului, semănând pe el puţin porumb şi orez sălbatic, ţinând câteva găini, porci şi capre şi prinzând în timpul verii atâta peşte cât putea usca şi păstra în gheţărie, pentru iarnă.

— De ce nu ceri un teren de vânătoare sus, în rezervaţia acea

de castori de la James Bay? îl întrebă Roy pe Bob.

Ca multe alte rezervaţii din Canada, James Bay era o întindere vastă de pădure declarată închisă tuturor traperilor şi primind numai un număr limitat de indieni; era o regiune bogată în castor tânăr şi protejată în aşa fel, încât castorul se înmulţea repede, asigurând mereu o recoltă bună.

— Nu cunosc regiunea aceea, Roy, răspunse Bob.

Roy ştia că Bob spunea cu asta că Musk-o-gee e căminul lui – cum fusese şi al strămoşilor lui – şi că nu voia să-l părăsească, la fel cum nu voia Roy să părăsească Saint-Helen.

— Ai dreptate, răspunse Roy cu voce domoală: James Bay e cam prea departe.

— Cred că până la urmă am să mă apuc de agricultură. Am să tai pădurea aici în jur şi am să lucrez pământul, zise Bob.

Indianul ştia, ca şi Roy, că vânatul pleca spre nord şi că în curând va dispărea cu totul. La fel ca Roy, ştia că n-ar putea părăsi niciodată pădurea; decât s-o părăsească, mai bine va încerca să facă agricultură.

— Ce spune codul penal despre luarea altui teren în nord? întrebă Roy. Îţi îngăduie asta, nu?

— Greu de ştiut, Roy. Legea spune una când o citeşti şi alta când o calci; mai cu seamă codul penal.

Legile privitoare la indieni erau numite în limbaj popular codul penal. Roy citise legile, le citise chiar în cabana lui Bob, unde stăteau atârnate de perete, ca o altă ironie a acestuia la adresa oamenilor albi. Roy le găsea atât de asemănătoare cu legile vânatului, încât ajunsese la concluzia că indienii erau priviţi ca un soi de vânat, ca şi cum ar îi făcut parte din sălbăticiunile rare ale pădurii, care nu trebuiau lăsate să dispară.

— Bine, Bob, atunci o iau la picior, zise Roy.

Vederea indianului începuse a-l întrista. Gândul că Bob Indianul era sortit să rămână locului, fie că avea ori nu avea de loc ce vâna, îl deprima întotdeauna pe Roy.

— Când pleci în nord să-ţi alegi un teren nou? îl întrebă indianul pe Roy, care intrase în vadul râului.

— Depinde, Bob, depinde de o sumedenie de lucruri. Dar am să ştiu cât de curând.

— }l întâlneşti cumva pe Moose sus? îi strigă Bob pe deasupra pragurilor.

— Da. De ce?

— Cineva a pus capcane pe digul meu cel vechi de buşteni. Moose trebuie să fie.

— Aşa crezi? zise Roy. Trebuia acum să răcnească.

— Spune-i că dacă are nevoie de capcane, le găseşte atârnate de buturuga cea putredă, aproape de drumul stăvilarului.

Indianul vorbea fără supărare; făcuse ceea ce obişnuiau să facă toţi traperii când găseau capcane străine pe terenurile lor: le ridicase şi le atârnase. Data viitoare va fi în dreptul lui să şi le păstreze.

— Bine, Bob. Am să trec să te văd când mă întorc.

— Cu bine, Roy! Îţi urez să izbuteşti!

Roy trecuse râul şi se îndrepta acum spre nord, către Patru-Lacuri.

Ajunse la coliba lui înainte de a se înnopta, avântându-se în josul celui din urmă povârniş, ca un tren ce trage după el o încărcătură grea şi vine la vale în mare viteză. Când aprinse lampa şi apoi focul, şoarecii o tuliră în ascunzători, pândindu-l de acolo cum îşi despachetează proviziile şi le aranjează în bufetul masiv, ronţăit adânc de dinţişorii lor. Roy era obosit şi, după ce mâncă, umplu soba cu lemne, se lăsă pe laviţă şi dormi ca un om liniştit.

A doua zi dimineaţă îşi puse în aplicare planu-i de producţie în stil mare, cu metodă şi rapiditate.

Mai întâii inspectă capcanele de la Patru-Lacuri, scoţând de acolo un castor şi un bizam. Apoi începu a aşeza capcane în toate locurile prielnice. În coliba de la Patru-Lacuri găsi zece capcane vechi, marca Newhouse, pe care le repară, le curăţi şi le aşeză pe diguri de castor, pe platforme de bizam şi pe lângă cotloane. Mai puse şase capcane numărul 1 în jurul apei: unele în vizuini, altele pe şuviţe de plajă. Acestea erau pentru nurci, care fac lungi plimbări în fiecare noapte în jurul apei, pe mal, în căutare de peşti şi broaşte. După ce isprăvi cu Patru-Lacuri, făcu un drum de două zile către nord, pe terenul lui Bob Indianul, la Lacurile Verzi. Erau nişte lacuri adânci, nu prea bune pentru castor, mai potrivite pentru nurcă şi poate şi pentru vidră. Mai întâi trebuia să le exploreze, căutând urmele vânatului: grămezi de pene care denunţau vizuinile de nurcă, fortăreţe mici de nevăstuică, toboganuri de glod, pe care se zbenguiesc vidrele şi se dau de-a săniuşul până în apă. Nu găsi decât puţine semne de nurcă şi vidră, dar peste tot unde găsi aşeză capcane, şi le aşeză cu viclenie, întrebuinţând ca momeală peşte prins cu plasa la Patru-Lacuri. În capătul unuia dintre lăcuşoare se aflau două diguri mici de castor; aşeză şi acolo trei capcane, chiar pe muşuroaie.

— Este oprit pentru oricine, cânta Roy în gura mare, pe când aşeza capcanele, să aşeze capcane pe o distanţă mai mică de cinci picioare de-o locuinţă de castor. Ei bine, domnule guvernator, tare mă tem că am călcat legea, dar vino şi mă prinde asupra faptului! Vino aici, sus, să vezi cum e nevoit omul să scormonească peste tot pentru un şmecher de castor!

După ce isprăvi cu aşezarea capcanelor, se apucă să pună laţuri.

Cunoştea, de asemenea, şi dispoziţia privitoare la folosirea laţurilor şi, cum singura sursă de poezie scrisă a lui Roy erau textele legii de vânătoare, îi făcea plăcere să citeze regulamentul. Era un articol foarte simplu, care spunea că este interzis oricărei persoane de-a folosi laţuri, în orice scop, în ţinutul Saint-Helen.

Roy puse laţuri pentru toate animalele care se puteau prinde în ele: linx, jder, pekan, vulpe şi chiar lup. Blana de lup era fără valoare, dar recompensa pe care o căpătai pentru un lup mai mare de trei luni era de 25 de dolari; şi, cu toate că Roy socotea asta o nebunie şi-o răzbunare a legii împotriva adevăratului vânător al pădurii, nu se da în lături de la câştig.

— Ducem război, spunea Roy, oştirii de fiare ce umbla pe hăţaşuri, şi careva tot are să-l câştige până la urmă. Unul dintre noi are să se dovedească mai iscusit decât ceilalţi, aşa că fiţi cu băgare de seamă, lup sălbatic, nurcă ucigaşă, vulpe vicleană, pânditoare pisică sălbatică! Să vedem care are să fie cel mai iscusit!

Roy se dovedea un om foarte abil. Nu era un expert în prinsul animalelor cu blană mai rare, dar era dibaci, pentru că le cunoştea obiceiurile. Tot vânatul umbla pe hăţaşurile făcute în pădure de animalele cele mari, cerbii şi elanii. Pe potecile acestea întinse Roy cele mai multe laţuri. Cu vulpile trebuia să fie cel mai prevăzător. De obicei, închidea poteca vânatului cu un buştean pe care-l împingea acolo cu ajutorul unui băţ ţinut cu mâna înmănuşată, ca să nu rămână nici o urmă de miros omenesc pe tot ce atingea. După ce închidea drumul, înfăşură un capăt al laţului de sârmă pe după trunchiul acela greu şi aşeza bucla în aşa fel, încât vulpea trebuia să calce în ea când înconjura buşteanul. Laţul era făcut din coardă de pian, de oţel, elastică şi tare. Ca să scoată mirosul omenesc din coardă, o freca cu ceară de albine. Unii traperi obişnuiau s-o frece cu musc de castor ori de bizam, dar Roy ştia că asta poate să atragă vulpea; şi decât să atragă nasul acela fin folosind un miros fals, prefera

să neutralizeze complet sârma cu ceară de albine. Nu experimentase niciodată temeinic teoria asta, acum însă, având atâtea laţuri puse în jurul Lacurilor Verzi şi-al celor patru lacuri, pe culmi şi-n văi, va putea verifica valoarea adevărată a laţului, verificându-şi totodată şi adevărata-i iscusinţă.

Ultimul atac era îndreptat asupra jderului şi-a pekanului. Amândouă animalele acestea de mare preţ se puteau prinde aproape în toate capcanele lui: în capcanele de nurcă, în unele laţuri, chiar şi-n cursele de castor şi bizam. Dar capcanele speciale de jder şi pekan cereau o deosebită experienţă şi pricepere. Animalele acestea, pe lângă că erau rare, aproape că nu lăsau urme pe unde treceau. Ca să le prinzi, trebuia să ghiceşti cam pe unde ar putea locui, ţinând seama de obiceiurile lor. Amândouă aveau blană cafenie, bogată şi mătăsoasă, care nu-şi schimba culoarea şi care se vindea la preţ mare. Sunt animale arboricole şi, trăind în copaci, nu-şi fac nici vizuini, nici găuri. Se hrănesc cu vânatul mic: iepuri, veveriţe, şoareci şi tot ce cade sub dinţii lor ascuţiţi. Gândindu-se la ele, Roy îşi dădu seama că nu le văzuse decât de vreo cinci sau şase ori în toată viaţa lui petrecută în pădure; îndeosebi jderul Acesta trăia în regiunea cea mai deasă şi mai întunecoasă a pădurilor de pini, neputând suferi apa şi umezeala. Pekanul, însă, putea fi găsit mai degrabă în preajma mlaştinilor şi-a pâraielor, deşi viaţa şi-o petrecea în vârful copacilor, coborându-se numai în căutarea vânatului. Între ei era duşmănie înverşunată, şi jderul ieşea învingător din luptă, fiind mai mare. Amândoi vânau singuri, de obicei noaptea. O singură întâmplare îşi amintea Roy în legătură cu ei. Dăduse o dată peste un pekan care ucidea o veveriţă roşie; văzându-l pe Roy, pekanul tăiase, dintr-o singură muşcătură, coada stufoasă a veveriţei şi-apoi o zbughise în cel mai apropiat arbore, dispărând printre ramuri, strecurându-se din copac în copac, cu veveriţa în gură, fără să se mai încurce în coada ei.

Roy puse ca momeală veveriţă roşie în capcanele de pekan şi de jder; dar în loc să le aşeze pe buşteni ori pe pământ, atârnă veveriţele de o vargă, lângă fiecare capcană, aşa fel ca jderul şi pekanul, sărind la momeală, să cadă peste capcană. Aşeză cinci capcane numărul I 1/2, toate în preajma Lacurilor Verzi. Pentru pekan alese loc lângă brazi, în apropierea apei; pentru jder intră adânc în pădure, să le aşeze în desiş. Cu asta îşi completă şirul de capcane de mare randament.

Aşezarea capcanelor era doar începutul. De acum încolo

trebuia să le cerceteze mereu, curăţindu-le, scoţând vânatul prins, organizându-şi cu multă chibzuială drumurile pe care avea să le facă pentru a le inspecta pe toate. Întâi străbătu regiunea Patru-Lacuri, curăţind capcanele, luându-le înapoi la cabană pe cele stricate şi cercetând în acelaşi timp şi o parte din laţuri. Făcu apoi un drum de două zile împrejurul Lacurilor Verzi, controlând laţurile din calea lui, curăţind capcanele de apă, iar la întoarcere cercetând laţurile rămase necontrolate. Trebuia să care cu el hrana, momeala, toporul şi vânatul pe care-l găsea prins. Era silit să umble repede, fiindcă la Patru-Lacuri n-avea adăpost decât o colibă indiană din lemn de molid, pe care şi-o ridicase singur, lângă un pin bătrân. Însemna că mai trebuia să ducă în spate un sac de dormit, şi asta, pentru un om care iubea confortul cabanei lui, era un sacrificiu. Dar se ţinu tare, gândindu-se la ceea ce îi aducea în schimb. În două săptămâni prinsese patru castori, patru bizami, o nurcă şi două nevăstuici. Vânatul mai rar – vulpea, linxul, jderul, pekanul şi vidra – nu se prinsese de loc, deşi găsi destule urme de linx şi de vulpe şi ştia că, mai devreme ori mai târziu, tot avea să prindă în laţ vreun exemplar. Era însă o muncă istovitoare, o muncă necurmată.

— De-ar fi un drum de autobuz! spuse el, întorcându-se frânt de oboseală la coliba de la Patru-Lacuri. Vreo linie de transport!…

Mai rezistă şi a treia săptămână, după care îşi dădu seama că mult n-o mai poate duce aşa. Începuse a ninge.

Se porni mai întâi un viscolaş, cu vânt dinspre nord, în rafale. Zăpada fină, timpurie se aşeza, ca o pânză, peste păduri, lacuri, culmi; şi numai după o singură ninsoare, troienele începură a se ivi în văi. În timpul viforniţei, Roy stătu în coliba de la Patru-Lacuri. După ce se potoli, făcu ocolul şirului de capcane pentru cea din urmă oară, căci din pricina zăpezii trebuia neapărat să plece spre apus, să se uite la capcanele de pe Râul Mic, apoi spre sud, să vadă cum stau lucrurile la Lacul Pit-pit. Amândouă acele zone fuseseră lăsate în părăsire de aproape o lună, şi Roy voia să se lămurească o dată dacă şirul lui cel nou de capcane merita cazna şi neglijarea restului de teren. Asta însemna să se lămurească şi asupra multor altor lucruri.

La ultima inspecţie în jurul şirului, merse greu, din pricina zăpezii pufoase, pe care trebuia s-o bătucească bine cu picioarele ca să poată înainta. N-avu noroc de data asta. Găsi câţiva castori şi câţiva bizami prinşi la Patru-Lacuri. Nimic altceva. În drum spre Lacurile Verzi găsi o vulpe cu cruce prinsă într-un laţ. Sta pe potecă cu laţul în jurul gâtului, încă vie, de

parcă era un câine în lanţ. Se uita amărâtă la Roy, în timp ce el urca poteca şi, văzând-o, se opri locului.

— Isteaţă vulpe! rosti Roy cu admiraţie. Pare-mi-se că eşti o şmecheră fără pereche!

Alte animale, când se prind în laţ, se zbat furioase; cu cât se zbat, laţul se strânge tot mai tare de gât; cu cât se strânge, cu atât se zbat mai tare, până ce mor strangulate. Vulpea aceea însă nu făcuse aşa. Roy îşi da seama că se zbătuse puţin, dar pricepuse numaidecât care era primejdia. Rămăsese liniştită după ce păcălise laţul, pândind acum să vadă cum l-ar putea păcăli şi pe Roy.

În asemenea clipe găsea Roy că-i greu să omori o sălbăticiune. Admira isteţimea, admira puternicul instinct de conservare al animalului sălbatic, admira tot ce întrecea în dibăcie invenţiile mecanice. Dar el purta acum un război. N-avea altă soluţie decât s-o provoace să se zbată. Se folosi de un băţ lung de brad, şi când vulpea se dădu îndărăt, ferindu-se, iar laţul se strânse puţin, o lovi tare cu băţul în cap, de două ori; atât de tare, încât rupse băţul. Vulpea muri, şi Roy, cu părerea de rău a învingătorului, îi admira blana curată şi lucioasă.

În laţuri nu mai găsi nimic altceva, iar în capcanele de la Lacurile Verzi, o singură nurcă. Nici urmă de castor, bizam, jder, pekan ori vidră. Petrecu o noapte friguroasă în coliba indiană, troienită, de la Lacurile Verzi, apoi o luă iute la picior spre cocioaba lui de la Patru-Lacuri, punându-şi problema dacă izbutise încercarea aceea de vânătoare masivă, dacă era avantajos să prindă tot ce era cu putinţă acolo sus, în dauna restului de teren.

La colibă îşi socoti câştigul.

Avea şase bizami, cinci castori, două nurci, patru nevăstuici şi o vulpe. Concluzia era limpede. Pentru un efort atât de intens rezultatul era sărac, deşi socotit la nivelul obişnuit, pentru o vânătoare de trei săptămâni, ar fi fost satisfăcător. Nu era, însă, îndeajuns de bun ca să justifice exploatarea masivă a acelei regiuni, în detrimentul restului de teren. Îşi mai făcea şi socoteala că a doua oară n-ar mai putea scoate atâtea blănuri. Prinsese singurii patru castori care trăiau la Lacurile Verzi, deci acolo rămânea o lipsă destul de însemnată. La Patru-Lacuri avea încă rezerva-i obişnuită de castori, vreo douăsprezece muşuroaie, şi castor tânăr în plină activitate de construcţie. Dar rezerva aceea nu era suficientă pentru o vânătoare intensivă. Trebuia s-o lase mai domol la Patru-Lacuri dacă voia să mai

rămâie acolo vreun castor ori vreun bizam. Nu era o idee rea să vâneze intens, câte o săptămână, ori de câte ori va urca sus, dar nu mai mult. Aşa că lăsă toate capcanele şi laţurile pe loc. Îşi da seama că era timpul s-o pornească spre Râul Mic, apoi la vale, către Lacul Pit-pit şi să se înapoieze la cabană. Trebuia să plece înainte ca zăpada să se fi aşezat temeinic, iar lacurile şi râurile să fi îngheţat de tot.

Înainte de a părăsi Patru-Lacuri, Roy cutreieră brădeturile mlăştinoase ce se întindeau în bazinul dintre lacuri. Căuta urme de elan, ştiind că Jack prefera cerbului elanul, care-i mai mare, când venea aici sus să vâneze pentru aprovizionarea gospodăriei. Găsi urme, bălegar şi rosături pe copacii de care îşi frecase taurul uriaş coarnele palmate, ca să-şi potolească mâncărimea. Dar nu zări nici un elan. Descoperi şi multe urme de cerb, însă în cele trei săptămânii nu văzuse nici cerb, nici pui de cerb. Asemenea lucru era neobişnuit şi îngrijorător, aşa că toată vremea cât merse spre Râul Mic fu cu ochii în patru, să descopere vreo urmă de cerb pe culmi, ori de elan în văi. Dădu peste o cerboaică de Virginia tocmai când trecea peste o stâncă, în apropierea Râului Mic; trase în ea fără s-o nimerească şi o văzu cum dispare săltându-şi coada albă.

— Ei, vasăzică tot a mai rămas un cerb în pădure! zise el. Îl las lui Jack, Jack fermierul, salvatorul oraşului Saint-Helen.

Se veseli singur de gluma-i poetică, râzând în gura mare de răsună pădurea. Merse către sud, până la Lacul Pit-pit, şi de acolo o luă spre casă, întrebându-se dacă Moose l-o mai fi aşteptând la cabană, ori s-o fi dus singur în rezervaţie.

CAPITOLUL 7

Moose plecase, dar îl găsi acolo pe Jack Burton.

— Ce face Sam? întrebă Roy când văzu cine era în cabană.

Jack închise uşa, punând stavilă zăpezii ce intra, şi trupu-i drept ca o vargă părea crescut din duşumeaua de brad.

— Sam e încă la fermă, dacă de asta mă întrebi, zise el, dar nu ştiu cât are să mai reziste.

— A primit omul angajat?

— Desigur, dar era furios pe tine că ai plecat fără să-i spui nimic. Şi Ruth la fel. Vocea lui Jack părea tristă. Vorbeşte mereu de plecare.

— Pe cine i-ai trimis să-l ajute? întrebă Roy.

— Pe Billy Edwards.

— Billy? Billy care i-a cumpărat caii?

— Da. Avea nevoie de bani. L-am angajat cu cai cu tot, ieftin. Billy e un muncitor vrednic; când am plecat, se şi apucase să facă şanţuri de drenare pe cele patru pogoane. Ba mai şi plănuia să aducă de pe câmp o parte din fânul acela prăpădit, numai că Sam nu-l prea încuraja.

Roy îi era recunoscător lui Jack, rămânea însă pesimist.

— Sper să-l poată ajuta pe Sam s-o scoată la capăt, zise el, trântindu-şi jos sacul.

— Aşa cred.

Roy însă se îndoia, şi deodată i se păru că Sam voia într-adins

să-l distrugă, să-l prefacă într-un fel de dihanie, care să nu mai aibă nicăieri alt loc unde să se aciueze decât pădurea, care să nu mai aibă alt adăpost decât cabana aceea.

— La naiba, Jack! Cum îi poate veni în gând unui om să-şi părăsească aşa, netam-nesam, căminul? strigă Roy. Cum poate face Sam una ca asta?

— Au s-o mai facă încă mulţi din Saint-Helen, zise Jack. Până la război îi vedeai pe micii fermieri ducându-se la fund unul câte unul. Războiul a oprit asta, un timp, dar acum începe iar. Bătrânul Pratt îşi vinde tot, Roy, şi dacă moş Pratt s-a curăţat, nu te mai poţi mira de Sam.

Pentru Roy falimentul altuia nu era o consolare.

— Asta nu-i o scuză pentru Sam, zise el cu amărăciune.

— Poate că totuşi are să reziste, încercă să-l îmbărbăteze Jack.

— Mă îndoiesc, zise Roy. Mă îndoiesc.

Roy simţea că pe Jack îl preocupă alt gând, dar nu mai putură vorbi nimic, fiindcă tocmai atunci intră Saint-Clair, cu puşca pe braţ şi pipa butucănoasă între dinţii lui negri.

— Ei, dar de când pe aici? întrebă Roy surprins.

— De noaptea trecută, răspunse Saint-Clair. Urcând încoace, m-am întâlnit cu Jack la Mlaştina-Bizamilor. Acum am tras o raită, să caut vreun pui de cerb, sau orice alt vânat pentru masă.

— Unde-i Moose?

— Cred că-i sus, cu Scotty şi Samson. Luna trecută mi-a spus că vin aici, că mă aşteaptă. Cred că nu poate fi departe.

— Vasăzică nu s-a dus încă în rezervaţie?

— Nu se duce el fără mine, spuse Zel cel mic, şi chipu-i hirsut şi galben se înăspri, duşmănos. Cum înţelegerea noastră a fost să ne întâlnim aici, am să stau să-l aştept câteva zile dacă n-ai nimic împotrivă, Roy.

— N-am nimic împotrivă, Moose a fost aici acum vreo două săptămâni şi credeam că între timp s-o fi urcat sus, în rezervaţie... Voia să ducă şi o canoe acolo. Dar cred că acum e prea târziu; până într-o săptămână, vine îngheţul.

— O să mergem pe jos, răspunse scurt Zel. Vii cu noi?

— Nu pot să-ţi răspund de faţă cu Jack, zise Roy, silindu-se să facă o glumă de care nu-i ardea.

Jack Burton încerca să dea impresia că nu lua în seamă conversaţia lor, ocupându-se cu pompatul şi aprinsul lămpii. Se apucă şi de gătit, dar Roy îl dădu la o parte, fiindcă Jack era prost bucătar, Roy era flămând, aşa că pregăti pentru cină fasole, slănină, ouă, cartofi, ba mai deschise şi-o cutie de conserve de

piersici felii. Jack nu se pricepea să facă nici măcar cafeaua pe gustul lui Roy, aşa că acesta umplu cana smălţuită cu apă din căldare, aşteptă să dea în fiert şi amestecă înăuntru cafeaua râşnită. La drum bea ceai, dar la cabană obişnuia cafea tare, cu zahăr şi lapte condensat.

Pe când mâncau, îl întrebară pe Roy cum îi merge.

Le povesti atunci despre încercarea lui de exploatare masivă la Patru-Lacuri şi la Lacurile Verzi, declarând-o neizbutită. Ceilalţi doi încercară să-i arate că rezultatul se dovedea destul de bun, dar Roy le răspunse că la asemenea rezultat nu mai putea ajunge a doua oară.

— N-a mai rămas nici un castor la Patru-Lacuri, iar vulpi şi lincşi nu-s de ajuns să-mi umple laţurile. E un colţişor plăcut ca să întinzi şirul de capcane, dar nu-i un teren care să susţină el singur un şir întreg. E prea multă muncă acolo pentru o nimica toată de câştig în plus.

— Zel şi cu mine am controlat câteva capcane de ale tale, pe când veneam încoace, spuse Jack. Am găsit un bizam în mlaştină.

Îi mai spuse că-l jupuise şi-i pusese pielea pe un întinzător. Atârna pe o sârmă întinsă, împreună cu ceilalţi doi bizami ai lui Roy, prinşi în aceeaşi mlaştină.

Roy se şi apucase să jupoaie nurca găsită la Râul Mic. Sta pe pat, ţinând trupşorul cafeniu între genunchi, crestând cu grijă pielea din josul picioarelor şi trăgând-o apoi de-a lungul trupului, înlăturând în acelaşi timp grăsimea. După ce desfăcu blana întreagă, o aşeză cu pielea în afară pe o scândură lungă de lemn. O întinse, punând o pană în mijlocul scândurii, şi o unse cu săpunul de toaletă dat de Jeannie Andrews, ca să moaie pielea şi s-o poată întinde la maximum. Roy avea faima că întinde pieile mai tare decât oricare traper din Musk-o-gee. Putea preface un castor mijlociu, întinzându-l, într-unul mare, unul mare în unul foarte mare, şi unul foarte mare într-un fel de pătură.

— Într-o bună zi, îi spuse Jack, ai să te apuci să întinzi una din pielea astea aşa de tare, încât ai să izbuteşti să faci dintr-o nevăstuică o piele de leu.

Roy râse, dar în el se treziră bănuieli, văzându-l pe Jack atât de bine dispus. Îşi da seama din nou că Jack e preocupat de ceva şi probabil nu vrea să vorbească de faţă cu Saint-Clair.

Jack avu un prilej mai nimerit să-i vorbească lui Roy a doua zi, când se duseră împreună, în micuţa canoe a lui Roy, să controleze capcanele din jurul Lacului Te. Dar Jack nu spuse

nimic tot timpul cât cercetară capcanele, şi până la urmă Roy renunţă să mai facă subtile presupuneri cu privire la problema ce-l preocupa pe Jack. Un lucru tot ieşi la lumină, deşi Roy ştia că în realitate nu asta era ceea ce-l frământa pe Jack.

— Brigadierul-şef a plecat din Saint-Helen într-o călătorie acum câteva zile, zise Jack.

— Unde a plecat?

— Nu ştiu. Nu ştiu decât atât: că a plecat din Saint-Helen.

— Se vede că i-a venit chef să-şi caute necazuri, zise Roy.

— Şi te pomeneşti că le caută chiar aici, replică Jack. Ştii ce are să se întâmple dacă-l prinde pe Zel şi pe Moose Murray în cabana ta.

— Îi pot oricând răspunde că nu i-am poftit.

— Tot nu scapi de bucluc, îl preveni Jack. Eşti un om pierdut dacă se întâmplă asta.

— Ei şi, oricum tot sunt un om pierdut! zise Roy, Nici o blană pe tot lacul.

Se întoarseră cu mâna goală de la capcanele puse la Lacul Te, şi Jack îl convinse pe Roy să meargă cu el la vânătoare de cerbi, de partea cealaltă a culmilor, spre Patru-Lacuri. Se vor abate din drum pe la capcane şi laţuri, scopul principal fiind însă găsirea unui cerb ori a unui elan; unul pentru Jack şi unul pentru Roy, provizii de iarnă. Plecară a doua zi dimineaţa, făcând cu piciorul drumul în sens invers, urcând spre Lacul Pit-pit şi Râul Mic, trecând apoi culmea muntelui, spre Patru-Lacuri. Îl lăsară pe Zel Saint-Clair la cabană, să-l aştepte pe Moose Murray, şi numai după ce Saint-Clair şi cabana rămaseră departe în urmă, îi dezvălui Jack lui Roy ce-l apăsa pe suflet. Îi vorbi pe când se aflau pe Stânca-Zăpezii, cel mai înalt pisc de pe terenul lui Roy. Stăteau amândoi acolo sus, privind în jur şirurile de culmi, iar în văi păşunile şi mlaştinile elanilor. Era un loc bun de pândă şi poposiră acolo să prânzească.

— Am socotit cu cale să afli că Andy Andrews s-a întors, zise Jack.

— Andy? Ei, drăcie!

— A apărut acum o săptămână, adăugă Jack.

— Şi unde a apărut?

— La Jeannie. A intrat aşa, deodată.

— Era încă acolo când ai plecat?

Jack încuviinţă din cap.

— Aşa se pare, zise el.

Roy nu mai putu spune nimic un timp, şi Jack la fel.

Jack chibzuise mult dacă să-i spună ori nu lui Roy; ştia însă că, mai devreme ori mai târziu, Roy tot va afla şi stătuse tot timpul ca pe cărbuni, nu cumva să scape Zel Saint-Clair vreo vorbă. Jack n-ar fi vrut să afle Roy despre asta, ştiind exact ce-i rămânea acum de ales prietenului său. În ultima vreme trăise sub ameninţarea de a-şi pierde căminul, de a se vedea silit să rămână la fermă şi de-a ajunge cu siguranţă să nu mai aibă ce vâna. Acum trebuia să îndure şi pierderea Persefonei[8] lui. Jack ştia că Roy avea două soluţii. Prima era să rămână toată iarna acolo în pădure, şi anul viitor să plece în nord, căutându-şi un nou teren de vânat. Asta îi dorea Jack vechiului său tovarăş; ştia însă cât de puţin probabilă era soluţia aceea. Ce şansă îi mai rămânea acum, când Andy se întorsese, când Sam spunea mereu că pleacă şi lasă ferma, când îl persecuta tot mai tare gândul că pădurea are să-l înghită? Nu, Roy nu va izbuti niciodată să plece şi să lase în urmă toată încurcătura aceea! Spre deosebire de Jeannie, Jack înţelegea că Roy n-ar pleca departe decât dacă ar avea un cămin la care să se întoarcă. Acum le pierduse pe amândouă, şi cealaltă soluţie la îndemâna lui era să plece cu Zel şi Moose în rezervaţie, să fie probabil prins, să-şi piardă terenul de vânătoare, să se piardă şi pe el însuşi. Acesta era unul dintre motivele pentru care căutase un prilej să-i îndepărteze pe Zel Saint-Clair şi pe Moose. Jack spera că, până la întoarcerea lor, Zel şi Moose vor fi definitiv plecaţi. Plănuise să-l ţină pe Roy departe de cabană cât va putea mai mult.

— Aşa, vasăzică, până la urmă Andy tot s-a întors, spuse liniştit Roy. Ce să-i faci, asta-i situaţia! adăugă el după un răstimp, zvârlind în foc restul de ceai.

Jack împrăştie rămăşiţa de foc şi se sculă, pregătindu-se de plecare.

— Cum arată Andy? rosti cu greutate Roy.

— S-a îngrăşat, îi răspunse Jack. A fost în armată.

— Îmi închipui că-i lefter.

— Da de unde! L-am auzit la hotel cum striga după băutură şi-l tot cinstea pe Sam. Cred că a cam îndrăgit păhărelul de la un timp încoace!

---

[8] Aluzie la un personaj din mitologia greacă, despre care legenda spune că, din voinţa lui Zeus, petrecea şase luni din an în infern, cu Hades, care o răpise, şi şase luni pe pământ, alături de mama ei, zeiţa Demeter.

— A spus ceva?…

— Absolut nimic. Jack ştia la ce se referă întrebarea.

— Are de gând să rămână?

— N-aş putea să-ţi răspund. Îl ştii pe Andy!…

— Are să rămână, zise Roy. Are să rămână până ce mă întorc eu.

Aşa cum îl cunoştea pe Andy, Roy era mirat că nu venise de-a dreptul în pădure să-l găsească. Andy fusese totdeauna violent ca un taur, atacând cu ochii închişi, fără să judece.

— Crezi că are să vină în pădure? îl întrebă el pe Jack.

— Nu ştiu, răspunse acesta. I-am spus că eşti aşteptat în Saint-Helen de pe o zi pe alta.

Jack făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l împiedica pe Andrews să vină după Roy; dar nu avea nici o îndoială că, îndată ce Andrews va înţelege cât de departe mersese tovărăşia dintre Roy şi Jeannie, se va repezi sus în fierbinţeala primului impuls al indignării.

Roy nu mai întrebă nimic şi îşi continuă vânătoarea de cerbi.

Găsiră multe urme de cerb pe zăpadă, dar nu le ieşi în cale nici unul. Petrecură noaptea în coliba de la Patru-Lacuri, pe urmă porniră din nou la vânat, controlând în drum capcanele şi laţurile lui Roy. Mai găsiră un castor şi un linx prinşi în laţ; asta însemna că de acum înainte Roy avea de dus şi o povară în spate. O porniră pe culmile albe spre Lacul Te, şi de acolo acasă. Din când în când, se despărţeau să cerceteze cele mai bune urme de cerb, dându-şi întâlnire în locuri dinainte fixate.

— Vrei un urs? îl întrebă Roy pe Jack, când se întâlniră la un bolovăniş desprins din munte, înconjurat de brădet des.

— Unde-i?

Roy arătă în vale.

— Uită-te cu atenţie la stâncile de colo, spuse el.

Nici nu isprăvi bine vorba, şi ursul apăru; era un fel de clovn gras, cafeniu, care mai mult ţopăia decât mergea, plescăind cu labele-i mari şi moi pe zăpada întărită, în timp ce se îndrepta spre un molid mic. Când ajunse lângă copac, se înălţă pe picioarele de dinapoi şi zgârie cu ghearele copacul cât putu de sus. După ce isprăvi treaba asta, mormăi şi dintr-o dată muşcă sălbatic molidul.

— Cred că fac aşa ca să arate celorlalţi urşi cât sunt de mari, zise Jack. Trebuie să fie ceva în legătură cu împerecherea.

— Mai ştii? zise Roy. Femelele fac la fel.

— N-am văzut niciodată până acum urs muşcând un copac, îi

răspunse Jack.

— Eu am văzut o dată unul încălecând un tufan de stejar şi călărindu-l ca pe-un cal.

Puteau vorbi în şoaptă pentru că erau pe culme sus, cu vântul în faţă.

— Uită-te la el cât e de gras. Gata să intre în bârlog pentru iarnă. Ăsta-i semn rău, Jack, căci hibernează în anii când duc lipsă de vânat.

Pândeau ursul care adulmeca acum vântul.

— Îl vrei? întrebă Roy iar.

— Prea mare bătaie de cap, zise Jack.

Roy înălţă arma. Câteodată împuşca urşi dacă îi ieşeau în cale, când avea nevoie de blana ori de carnea lor, acum însă, de când se cam împuţinaseră prin partea locului, nu-i mai venea să-i vâneze. Dar în momentul acela izbucni ura feroce ce mocnea în el împotriva sorţii; luă la ochi ursul, fiindcă îl ura pe Andrews; sila de cruzime îl cuprinse însă în aceeaşi clipă în care i se trezise instinctul acela şi schimbă ţinta, ochind într-un copac.

— Să-l vezi cum are să sară, zise Roy.

Trase în copacul de lângă urs, şi o aşchie care se desfăcu îl lovi din întâmplare drept peste bot. Fiara ridică amândouă labele ei mari, plantigrade, şi începu a le vântura pe dinaintea botului, ca şi cum ar fi fost atacat de albine, apoi muşcă furios copacul şi se făcu nevăzut, în timp ce Roy răcnea după el:

— Spală putina, paiaţă, că, de nu, iau pielea de pe tine!

Jack şi Roy izbucniră în hohote de râs, pe când ursul o tulea la goană.

— I-ai văzut vreodată atacând un stup de albine? întrebă Roy. Fac întocmai ca sconcsul. Se vâră la albine şi lovesc stupul, stârnindu-le la atac. Albinele i se încurcă în păr, iar Moş Martin se aşază frumuşel jos şi le mănâncă din blană.

Râseră din nou, şi Jack îşi dădu seama că asta îi făcea bine lui Roy. Pădurea avea darul de a vindeca orice, cu timpul. Îşi urmară înainte drumul, fără să se mai despartă, până ajunseră la Lacul Te.

— Ia-o înainte, în lungul văgăunii din latura pădurii celei verzi, spuse Roy către Jack. Eu rămân aici sus; de pe culme poate că izbutesc să dobor cerbul care ţi-ar scăpa ţie.

Se despărţiră din nou, şi Roy se aşeză pe povârnişul de stâncă de pe care zăpada fusese spulberată. Era curent acolo, dar lui îi plăcea să stea pe culmea aceea pentru că îşi putea privi bine terenul spre nord şi spre sud, până dincolo de Lacul Te, către un

orizont de pădure ce se întindea până la Saint-Helen. Se uita la vale, la apa neagră a Lacului Te, cu guleru-i alb de zăpadă, când auzi deodată zgomot de avion.

Îl observă cum zboară jos, cu labe de gâscă şi aripi de măcăleandru. Se învârti chiar pe deasupra Lacului Te, apoi se îndreptă spre vest şi începu a coborî.

Roy se ridică.

— E un hidroavion mic, spuse el neliniştit.

Îngrijorarea îi spori când îşi dădu seama că avionul, tot învârtindu-se, se apropia cu încetul de Lacul Pit-pit.

— Jack! strigă el. Unde eşti?

Nu primi nici un răspuns.

— Jack! strigă el iar.

În sfârşit, Jack apăru, abia trăgându-şi sufletul.

— Ei drăcie, tocmai urmăream un elan, zise el. Cred că l-am stârnit în capătul pădurii. Ce-o fi căutând un elan aici, sus? Jack vorbea în şoaptă, mult mai preocupat de descoperirea lui decât Roy. Ce s-a întâmplat?

— Uită-te la avionul de colo, zise Roy.

În clipa aceea tocmai apăruse la orizont.

— Are de gând să se lase pe lacul Pit-pit, zise Roy. Zel şi Moose nu-l pot nici auzi, nici vedea când se lasă, dacă sunt în cabană. Am impresia că-i brigadierul nostru, care se furişează să mă înhaţe pe la spate; şi-a făcut rost de un avion de la serviciul forestier. Uite-l colo, în vale, la Lacul Pit-pit, planează tot mai jos.

— Eşti prea departe de cabană ca să ajungi înaintea lui, spuse Jack. Nu-i poţi preveni pe cei de acolo.

Roy sta în picioare, privind în jos, către Lacul Te. Vântul spulbera pale de zăpadă fină pe deasupra apei şi, cu toate că pe alocuri lucea pojghiţa de gheaţă, lacul nu era de tot îngheţat.

— Am o canoe mare jos, la capătul de răsărit al lacului, spuse Roy. Am lăsat-o acolo când m-am dus spre Bob Indianul. Dacă mă reped în grabă jos, pot să mân aşa de straşnic în canoe, încât să ajung eu mai întâi la cabană.

— Trebuie să zoreşti, nu glumă, ca să fii în susul Lacului Te înainte de a sosi ei la cabană. Trebuie să pleci neapărat, zise Jack. Acum, în clipa asta. Şterge-o! Moose şi Zel stau probabil acolo fără să bănuiască nimic. Dacă-i prinde şeful, s-a sfârşit cu voi toţi. Hai, şterge-o, Roy!

Roy se şi pornise pe povârnişul bazinului către apa ce se vedea departe, în vale. Îşi aruncase sacul la picioarele lui Jack şi-şi lăsase trupul să alunece în voie în josul povârnişului,

împroşcând în jur zăpada moale. Jack se minuna cum putea să-şi ţină echilibrul la o asemenea viteză. Dar Roy avea grijă să-şi ţină trupul îndesat aproape de pământ, cu centrul de greutate jos, şi nimic nu întrerupea lunga-i alunecare către apă.

Lacul era îngheţat zdravăn în locul unde lansă Roy barca, aşa că trebui să meargă pe o gheaţă primejdioasă ca să ajungă la apă. Când auzi gheaţa trosnind sub picior, sări în canoe, o scoase dintre sloiurile sfărâmate şi începu să vâslească. Era încă de pe acum înfierbântat şi obosit, dar braţele-i înfigeau adânc, în apa rece, vâsla galbenă. Unde nu era gheaţă aluneca uşor, dar unde o pojghiţă lucioasă întărise suprafaţa trebuia să împingă din greu şi se putea auzi sunetul uşor al cristalelor de gheată ce plesneau când prova crăpa lacul la fiecare lovitură de vâslă.

Roy îşi da seama că înainta prea încet.

Cercetă cu ochii ţărmul apropiat al lacului, şi deodată schimbă cu iuţeală direcţia şi ieşi la mal. Cât ai clipi, sări din canoe şi smulse un brad uscat, care-şi păstrase pe el cetina, deşi era cafeniu şi mort. N-avea la el topor să taie un copac verde, aşa că fixă bradul uscat între banchete, legându-l cu curelele vâslelor, apoi se lăsă într-un genunchi şi se avântă din nou pe lac. În timp ce vâslea, frunzişul des şi uscat al bradului, care se ridica până la 12 picioare, prinse în el vântul, şi barca o zbughi înainte, gonind nebuneşte. În timpul rafalelor mergea aşa de repede, încât greutatea bradului şi viteza o cufundau aproape de tot în apa frământată. Nu-şi încetinea cursa nici în locurile îngheţate, aruncând cu prova în lături bucăţile de gheaţă.

Pe cât putea, Roy încerca să evite gheaţa cea mai tare, uneori însă îşi da seama că se zgârie barca, după scrâşniturile ascuţite pe care le auzea de-a lungul pânzei vopsite. Cu cât se apropia de casă, vântul era tot mai prielnic şi, în vreme ce vâslea ca să prindă rafalele cele mai puternice, zorindu-şi barca printre sloiuri, se gândea că poate va avea noroc.

Ajunse cu atâta viteză la debarcaderul stâncos, încât trebui să dea drumul cârmei şi să încerce, cu riscul de-a răsturna întreaga ambarcaţiune, să dezlege iute bradul, să-l ridice cu o sforţare supraomenească drept în sus, împotriva vântului, înălţându-l până ce capătul de jos ajunse deasupra bărcii, şi apoi să-l arunce cât colo, ca pe o suliţă. Izbuti la timp, dar barca aproape se răsturnă, luând aşa de multă apă, că una din vâsle se duse plutind. Roy abia avu vreme s-o apuce pe cealaltă ca să poată încetini cursa aceea nebunească, împiedicând barca să se lovească de debarcaderul de stâncă, Într-o clipă sări afară din ea

şi ajunse la cabană.

Dar era prea târziu! Doi oameni se aflau acolo, împreună cu Zel Saint-Clair.

CAPITOLUL 8

— Iată-l pe Roy Mac Nair, zise Zel către cei doi oameni.

Roy îşi dăduse imediat seama că nici unul dintre ei nu era brigadierul-şef.

— Bun sosit, i se adresară ei.

Roy nu răspunse; gâfâia, sfârşit de oboseală, îşi dădea seama după felul lor de-a vorbi şi de-a se purta că reprezentau o autoritate, deşi se arătau destul de prietenoşi şi degajaţi. Unul era voinic, ba chiar cam gras, cu ochi pătrunzători şi o expresie hotărâtă a gurii. Celălalt nu era nici mare, nici mic, mai tânăr, cu părul blond. Erau echipaţi ca de vânătoare, cu jachete roşii, şepci roşii, cizme înalte de vânătoare şi mănuşi de piele, dublate. Nu mai încăpea îndoială că erau persoane oficiale, funcţionari de pe undeva. Roy se gândea că ar putea fi silvicultori. Nu semănau în nici un caz a brigadieri.

— Pe mine mă cheamă Burke, spuse cel bondoc. Vorbea hotărât, aproape aspru, şi ochii lui ageri nu părăseau nici o clipă chipul amărât al lui Roy. Iar pe el, Lowson, adăugă, arătând spre tânărul blond. Suntem de la Serviciul pescuitului şi vânatului.

Roy n-auzise niciodată de aşa ceva.

— Sunteţi brigadieri? întrebă el cu îndrăzneală.

— Biologi! răspunse Burke. Văzu atunci că Roy se speriase. Îşi reţinu un zâmbet, dar ochii lui râdeau spre traper, amuzaţi.

Brigadieri? făcu el. N-avem nici o legătură cu brigadierii.

Lowson, care observase şi el spaima lui Roy, izbucni într-un râs sincer, dându-şi capul pe spate.

— Dar ştiu că v-am dat emoţii, spuse el, trecându-şi mâna prin păru-i lung, blond. Urmă să râda sincer, privindu-l deschis pe Roy. Facem parte din Biroul de protecţie a faunei. N-avem nimic de-a face cu brigadierii ori cu controlul. Ne ocupăm numai cu protecţia naturii.

Roy era bănuitor.

— Am putea rămâne aici peste noapte? întrebă Burke. Avem cu noi sacii de dormit, dacă ne îngădui să-i punem pe duşumeaua dumitale.

— Poftiţi, vă rog, răspunse Roy, fără să le mai ofere nimic altceva, încă neîncrezător. Ce v-a făcut să coborâţi la Lacul Pit-pit? întrebă el prudent.

— Lacul Pit-pit! spuse Burke, şi se vedea că-l amuză numele.

— E singura apă neîngheţată din regiune, zise Lowson, căci râul acela care se varsă în el îi curăţă pojghiţa de gheaţă. Aici lacul e prea îngheţat, aşa că am amerizat acolo. N-am făcut bine?

Roy vedea că-l întreabă sincer dacă făcuseră bine, nu era vorba de nici un fel de înşelătorie. Le răspunse că, desigur, făcuseră bine; tocmai se mirase de ce nu amerizaseră lângă cabană. Apoi deveni iar bănuitor.

— De unde ştiaţi de mine? îi întrebă el silindu-se să pară cât mai nepăsător.

— N-am ştiut decât de cabana dumitale, zise Burke, proptindu-şi lângă sobă trupul îndesat. Străbatem toată regiunea Musk-o-gee şi trebuia să coborâm undeva pentru popasul de noapte.

— Cabana dumitale e trecută pe hartă, adăugă Lowson.

Era clară intenţia lor de a-i risipi bănuielile, şi procedau cu delicateţe şi răbdare; Roy îşi dăduse seama de asta, şi totuşi nu era încă mulţumit.

— Mai aveţi pe cineva cu dumneavoastră? întrebă el, vârând lemne în sobă.

— Nu. Suntem numai noi doi, îi răspunse Lowson blondul. Avionul nostru e numai de două persoane. Chiar şi aşa, se cam scufundă când se aşază pe apă.

Roy îi credea, dar sosirea lor stârnise în el tot soiul de presupuneri ciudate. Ce căutau acolo? Ce să facă nişte biologi tocmai în fundul codrilor? Roy nu prea ştia bine cu ce se ocupă biologii, ştia numai că-i ceva de mare specialitate şi foarte

complicat. Cu siguranţă că erau oameni cu educaţie, oameni învăţaţi, dar obişnuiţi cu pădurea. Trebuia să fie foarte prudent. Asta putea fi ceva în legătură cu Moose şi cu rezervaţia.

— Aţi venit tocmai la timp pentru cină, le spuse el.

Erau cele dintâi vorbe primitoare pe care le rostea. Observă atunci cum cei doi schimbară între ei o privire şi părură a se simţi mai în voie. Cu toată neîncrederea lui, oamenii aceia îi plăceau, aşa cum i se întâmpla adesea să-i placă unii oameni, de la prima vedere. Erau diferiţi unul de altul, dar între ei se vădea o stranie prietenie şi o perfectă înţelegere, iar lui Roy îi plăcea să vadă bună înţelegere între doi oameni, după cum îi plăcea şi înţelegerea între toţi oamenii.

— Arăţi de parcă ai fi venit într-un suflet în susul lacului, zise Burke.

Roy gâfâia încă; în cabană era cald; lepădase de pe el haina, să se mai răcorească, şi-şi ştergea sudoarea de pe faţă cu şapca de pânză.

— Muncă grea să vâsleşti la canoe, adăugă Burke.

— M-am luat la întrecere cu vântul, zise Roy.

Burke se uită la el cu atenţie, şi Roy ghici că bondocului biolog îi plăcuse felul cum se exprimase, Avea impresia că omul acela observa şi pricepea cu iuţeală intenţiile celor din jur, şi Roy simţi că se linişteşte şi nu-şi mai frământă atâta mintea.

— Îmi închipui că trebuie să fiţi flămânzi, domnilor experţi, le spuse el.

— Tocmai ne gândeam să facem o fiertură, îi răspunse Burke. Dacă ai cumva o cratiţă mai încăpătoare, mă şi apuc de treabă. N-ai nimic împotrivă?

Şi de data aceasta Roy îşi dădu seama că propunerea lor era sinceră; de altfel, n-avea nimic împotrivă dacă voiau să pregătească masa de seară. Era o politeţe din partea lor. Se părea că ştiau cum să se poarte într-o cabană străină, întocmai cum s-ar purta orice traper în trecere. Neîncrederea lui Roy scăzu şi mai mult, drept care se duse afară să-l găsească pe Zel Saint-Clair, care dispăruse la sosirea lui. Zel era la debarcaderul de stâncă şi pescuia vâsla pierdută de Roy.

— Hai sus, Zel, zise Roy. Sunt oameni cumsecade.

— Roy, spuse Zel cel mic, ia uite colo.

Roy urmări direcţia degetului arătător al lui Zel. Era îndreptat spre doi pari vizibili într-un golfuleţ care începea chiar de la debarcader. Parii aceia trădau prezenţa unei plase de pescuit ce-i furniza lui Roy ştiuculiţe şi ştiuci pentru momeală şi hrană.

Uitase s-o scufunde pe iarnă când plecase către îndelungata-i şedere la Patru-Lacuri şi la Lacurile-Verzi. Acum sta acolo şi putea fi observată de oricine se pricepea puţin la pescuit.

— Pescuitul cu plasa sau cu oricare alt mijloc în afară de undiţă şi lansetă este strict interzis, zise Roy. Aşa spunea legea; şi prezenţa plasei, care în mod normal ar fi fost o mică neglijenţă ce nu trebuia luată prea în serios, putea deveni acum primejdioasă. Haidem acolo s-o scufundăm, Zel, spuse el.

Tocmai când împingeau barca în apă, din cabană ieşi Lowson, cu braţele pline de felurite instrumente.

— Îmi dai voie să mă folosesc puţin de această canoe? se adresă el lui Roy.

Roy nu răspunse.

— Numai ca să iau nişte probe din fundul lacului, adăugă el, şi-i arătă o sfoară cu greutăţi de plumb, care avea la capăt un cilindru ciudat. Pe aici, pe aproape, mai spuse el, văzând că Roy sta în cumpănă.

Roy îl lăsă să ia barca şi rămase privindu-l cum vâsleşte cu îndemânare pe lângă ţărm. Lowson se uită mai întâi în sus, la maluri, apoi ochi un loc pe ţărm şi vâsli spre el. Luă probe de apă, de nămol şi de sfărâmături de pe ţărm, folosind sticle, sfori şi căuşe, şi curând ajunse pe celălalt mal. Se înnopta şi Roy simţea că era mai rău să-l pândească decât să nu-l mai ia de loc în seamă, aşa că îl chemă pe Zel în cabană să-i ajute celuilalt biolog la pregătirea mâncării. Acesta de-al doilea, Burke, îşi scosese de pe el haina şi-şi schimbase cizmele cu nişte mocasini în care părea că se simte de minune. Sta aplecat peste oala cea mai mare a lui Roy, mestecând în ea unt şi grăsime. Îşi adusese proviziile lui, şi lângă uşă, pe podea, se aflau un castor, un bizam, un iepure alb şi o potârniche.

— Sunt câteva din specimenele pe care le-am adunat astăzi, zise Burke. Am lăsat afară pe cele de care avem nevoie, aşa că pe acestea am să le pun în oală. Păcat că n-am găsit şi-o veveriţă, am fi putut face o adevărată mâncare vânătorească!

— Ai de gând să vâri şi castorul în oală? îl întrebă Roy.

— Sigur. Ai ceva împotrivă.

— Dă-i înainte, zise Roy, deşi nu-i venea a crede că expertul acela ştia în adevăr să facă mâncare cu castori, bizami şi veveriţe.

— Serios, vrei o veveriţă? spuse el neîncrezător, dar anume ca să-l provoace pe omul acela educat să pună o veveriţă în fiertura din oală.

— Îmi poţi aduce una?

— Ai cu dumneata o puşcă de calibru 22? întrebă Roy.

— Lowson are. Uite-o colo, sub patul dumitale.

Roy luă puşca şi ieşi, simţind că lui Burke îi plăcea asta. Era din nou conştient că oamenii aceia voiau cu tot dinadinsul să-i câştige încrederea, purtându-se de la egal la egal, camaradereşte, ca nişte adevăraţi oameni de pădure, aproape ca nişte adevăraţi traperi. Ştia că o făceau cu un anume scop, şi, cu toate că era câştigat de felul lor plăcut de a fi, rămânea totuşi bănuitor, nedumerindu-se de ce oare voiau ei să-i câştige încrederea. Reprezentau doar autoritatea, oricare le-ar fi fost îndeletnicirea.

Roy împuşcă în câteva minute o veveriţă roşie, dând-o jos de pe o creangă de pin, unde sta pălăvrăgind către omul de jos, care îi era uneori prieten, alteori duşman. Înapoindu-se la cabană, îl întâlni pe Lowson, care tocmai urca de la lac, după ce trăsese barca la mal şi o răsturnase pe debarcaderul de stâncă. Făcuse totul foarte corect, cu multă îndemânare.

În cabană, Lowson le arătă un peşte mare.

— Vezi ce am prins, Kevin? spuse el către Burke.

— Ei drăcie, e un biban negru, Will, răspunse Burke. Unde l-ai prins?

— În plasa lui Roy, jos la lac, răspunse Lowson, Nu credeam că o să găsim biban negru în lacurile din Musk-o-gee.

Roy se aştepta să fie mustrat pentru plasă, dar Burke îi aruncă doar o privire amuzată.

— Ai făcut rost de veveriţă? îl întrebă el.

Roy o ridică în sus, ţinând-o de coadă.

— După ce isprăvesc cu individul ăsta, spuse Lowson, arătând bibanul, poţi să-l arunci şi pe el în oală, la un loc cu celelalte. Se şi lăsase în genunchi şi, punând peştele peste o bucată de ziar, se apucă să-l măsoare şi să-l cerceteze. Să ştii, se adresă el lui Roy fără să ridice ochii, că ţi-am scufundat plasa; să n-o vadă cineva dacă trece pe acolo. Am făcut bine?

Roy şovăi puţin, apoi rânji. O clipă păru chiar pe punctul de-a izbucni în râs. Zel Saint-Clair îl privea cu ochii lui aprigi de celt, aproape revoltat de reţinerea aceea anglo-saxonă, care îi împiedica pe toţi să se avânte şi să glumească deschis între ei. Fiind traper, deşi în momentul de faţă traper clandestin, Zel ştia prea bine că trebuie să stea liniştit şi să-l lase pe Roy să se descurce singur, dar se vedea bine că îi venea greu. Roy nu mai spuse nimic despre plasă, nici nu se dezvinovăţi, nici nu făcu

vreo glumă. Se părea că-i cântărise bine pe oamenii aceia şi ştia cu cine are de-a face, căci în clipa următoare izbucni în hohote de râs, întovărăşit de blondul Lowson. Chiar şi Burke, care se apucase să jupoaie castorul, rânji, iar ochii îi sclipiră jucăuşi.

— În definitiv, cu ce anume vă ocupaţi, fraţilor? întrebă la urmă Roy.

Îl privea atent pe Burke, care, aşezat în pragul uşii, jupuia şi curăţa castorul cu dibăcie de traper, Lowson sta pe podea lângă sobă, tăind bibanul cu mişcări precise, măsurându-i anumite părţi, apoi spintecându-i burta şi punându-i stomacul într-o sticlă. Oamenii aceia se pricepeau în adevăr la meseria lor. Roy îi privea fascinat.

— Umblăm din loc în loc, cercetând vânatul şi peştii, zise Burke. Lowson, arătă el peste umăr cu vârful unui cuţit tocit, e ihtiolog. Se uită apoi la Roy să vadă dacă apreciază cuvântul şi Roy înţelese că-l rostise anume ca să-l încânte pe el. E specialist în peşti, adăugă Burke.

— Şi dumneata ce eşti? întrebă Roy.

— Zoolog, zise Burke.

— Specialist în animale sălbatice?

— Exact.

— Şi ce faceţi în Musk-o-gee? întrebă Zel Saint-Clair.

— Cercetăm cum îi merge vânatului şi peştelui, repetă Burke.

Lowson îl privi pe Saint-Clair şi înţelese că trebuia să-l liniştească pe francez.

— Nu vă mai faceţi griji, băieţi, zise el, căci n-avem nimic de-a face cu brigadierii.

— Eşti englez? îl întrebă Roy pe Lowson.

— Cam pe jumătate, zise blondul.

Avea un accent în parte englezesc, în parte canadian, după cât îşi putea da seama Roy. Era cu totul altfel decât cel mai vârstnic. Pe când Burke le observa pe toate numai cu ochii, celălalt lua parte directă la tot ce se întâmpla. Burke ştia totul, dar Roy bănuia că Lowson simţea totul. După înfăţişare şi felul de-a se purta, băiatul acela arăta că-i place să trăiască, de aceea îl câştigase pe Roy, îl câştigase cu râsul lui, care-l făcea să-şi arunce capul pe spate. Era parcă mai mult decât un simplu râs. Burke, în schimb, era mai puţin înclinat spre veselie, îi plăcea mai degrabă să stârnească veselia celorlalţi, apoi să zâmbească spre sine însuşi. Era un om pe care-l puteai admira, şi Roy îşi dădu seama că, într-adevăr, tânăru-i tovarăş avea multă admiraţie pentru el.

— Gata cu asta, zise Burke, aruncând două felii de muşchi de castor în oală. Acum, bizamul la rând.

Intrară toate în oală, bizam, iepure, potârniche, biban şi la urmă veveriţa cea mică, roşie. Alesese bucăţile cele mai bune din fiecare, şi oala se umplu după ce mai adăugă cartofi, ceapă, morcov şi-un smoc de verdeaţă.

— Are să fie cam grasă, îşi dădu Roy cu părerea.

— Punem pe noi grăsime de iarnă, zise Burke, bătându-se peste burtă.

Era chiar felul în care s-ar fi exprimat Roy, şi asta îi spori încrederea. Totuşi, continua să se întrebe ce voiau oamenii aceia de la el. În adâncul lui, Roy rămânea bănuitor, oricât de simpatici i-ar fi fost, şi aştepta mereu un indiciu care să-i lămurească ce urmăreau de la dânsul. Nu găsise încă un răspuns, când uşa se deschise, şi din întunericul de afară se ivi Jack Burton. Era acoperit de zăpadă proaspătă, obrajii slabi îi erau înfierbântaţi şi roşii, spinarea încovoiată sub povara sacului său şi al lui Roy.

— Jack fermierul! zise Roy. Ai mers pe rupte.

— Ruptă mi-e spinarea de sacul tău! îi răspunse Jack.

— Ai vânat elanul? îl întrebă Roy.

— Nu. Jack privi către străini, dar întrebările directe ale lui Roy îl lămureau că putea să aibă încredere. De fapt, Jack Burton n-avea nimic de ascuns, căci obţinuse permis de vânat cerb şi elan, Îl vânez eu mâine, îi răspunse el lui Roy. E un elan răzleţ, un singuratic care trăieşte pe înălţimi. Am văzut acolo sus şi un cerb.

Străinii ascultau fără să spună nimic.

Apoi Roy zise:

— Dumnealor sunt experţi în peşti şi vânat, Jack.

Căutase o frază care să fie apreciată de Burke.

Cu asta îl lămurea îndeajuns pe Jack; dar, în loc de-a continua jocul de vorbe cu Burke, Roy îşi pierdu dintr-o dată buna dispoziţie. Jack simţi schimbarea aceea bruscă şi se întrebă ce-ar putea fi. Nu putea ghici că Roy ţinuse ascunse în adâncul lui toate gândurile despre Andy, Sam, Saint-Helen şi Jeannie. Acum toate ieşiseră la suprafaţă. Se părea că Jack le stârnise, o dată cu venirea lui. Era ca şi cum Andy aievea ar fi stat lângă Jack. Noutatea apariţiei străinilor îi oferise lui Roy un colţişor de uitare, în care năvălise acum Jack cu atmosfera de Saint-Helen.

Lui Jack nu-i trebui însă mult să înţeleagă că Roy era copleşit de disperarea lui ciudată. Când cădea în asemenea stare, Roy era primejdios de slab. Cu Zel Saint-Clair acolo şi cu Moose

Murray pe cale de-a sosi, exista încă primejdia ca Roy să se lase influenţat şi să plece cu ei sus în rezervaţie. Singura tactică în stare să-l împiedice era să-i abată gândurile de la ceea ce-l preocupa şi unica posibilitate în această privinţă era să-l întoarcă iar spre pădure. Începu a vorbi despre elan.

— Ştii, Roy, zise el, am auzit elanul acela mugind de două ori pe culme. Mugea întocmai ca un viţel rătăcit care aşteaptă să-i răspundă cineva.

— E prea târziu acum să mai mugească elanii, răspunse Roy fără interes.

— Dacă-ţi spun că l-am auzit! zise Jack.

— Ei, atunci sigur că l-ai auzit, puse Roy punct discuţiei.

Lowson însă o stârni din nou:

— Mi se pare că nu prea sunt elani pe-aici, anul acesta. Cum îţi merge cu terenul dumitale de vânătoare?

— Cam prost, spuse Roy. Toate se împuţinează pe zi ce trece.

Nu era tocmai subiectul pe care l-ar fi dorit Jack; după cât se părea, străinii aceia voiau să afle ceva de la Roy. Deschiseră conversaţia, punând întrebări despre vânat şi sezon, însă fără mult succes. Roy mânca şi le răspundea laconic. Până la urmă, Burke schimbă conversaţia, trecând de la problema vânatului la obiceiurile animalelor sălbatice. Mergea greu, dar cu abilitate reuşiră să-l antreneze pe Roy fără voia lui. Încetul cu încetul, Burke izbuti să-l scoată din rezerva în care se închisese; uneori cu o glumă, alteori cu o provocare, îl trăgea mereu afară din bârlogul lui. Până şi Zel Saint-Clair cel mic se lăsă antrenat, şi chiar el fu acela care reuşi să încălzească atmosfera. Sta întins pe patul lui Roy, iar burta-i plină dezminţea acum, într-o oarecare măsură, reputaţia lui de sfrijit.

— Curios lucru, spunea Zel, fixând cu ochii lui negri pieile de castor care-i atârnau deasupra capului; curios lucru cum unele animale rămân credincioase unui singur soţ, pe când altele se întovărăşesc cu oricine le iese în cale.

— Nu există nici o sălbăticiune în pădure care să rămână credincioasă unui singur soţ, zise Roy.

— Dar castorul? protestă Zel.

— Să ştii că şmecherul de castor nu-i familistul pe care-l crede toată lumea, zise Roy.

— Nu are decât o singură soaţă, susţinu Zel.

— Se împerechează, îşi construieşte un muşuroi şi îngrijeşte de femelă şi de pui, spuse Roy, dar, în timp ce se ocupă de toate astea, pleacă în unele nopţi după alte femele. Am prins pe

movilele de întâlnire, castori bătrâni, vechi capi de familie, veniţi acolo în căutare de femele. La fel face şi sconcsul, îşi lasă femela în vizuină, şi el se duce să-şi caute alta. Spune dacă n-am dreptate, domnule Burke?! zise Roy.

— Ai dreptate, îl aprobă Burke.

— Am să vă povestesc acuma ceva ce n-aţi mai auzit de când sunteţi, zise Roy. Se apucase să pună lemne pe foc, şi Jack se mai linişti puţin văzându-l că face asta. Odată, în California, am văzut un castor burlac; era un castor bătrân, care-şi construise cotlonul şi trăia de unul singur. Îţi vine a crede asta domnule Burke?

— În California se poate întâmpla orice, admise Burke.

— N-ai fost niciodată în California, îi spuse Zei lui Roy.

Roy nu-l luă în seamă.

— Uite, de pildă, nurcile, acolo în apus nu mănâncă altă momeală decât ouă răscoapte. Când nu pot face rost de ouă răscoapte, se aşază la ţărmul Pacificului şi aşteaptă să iasă la suprafaţă peştele mort. Aşa-i ţinutul acela, zise Roy; până şi castorul a devenit un trândav. Dig nu-şi mai construieşte decât la mare nevoie, nu mai ştie cum se face o galerie; trăieşte acolo laolaltă cu fermierii şi mănâncă din pomii fructiferi. Îşi zideşte reşedinţă de vară şi reşedinţă de iarnă. Duce o viaţă de huzur castorul californian!

Râseră cu toţii, şi Roy împreună cu ei.

— Nu-i adevărat, domnule Burke? spuse iar Roy.

— Când ai fost în California? îl întrebă Zel.

— Ei, am avut cândva un şir de capcane acolo! zise Roy. Şirul de aur al capcanelor.

Jack auzise de multe ori povestea cu şirul de capcane din California, dar nu ştiuse niciodată dacă să-i dea crezare ori nu. O singură dată lipsise Roy din Saint-Helen, prin 30, în anii cei grei; dispăruse timp de optsprezece luni. Poate atunci să se îi dus în California. Jack însă bănuia că lucrase la o fermă din Michigan şi era prea mândru să recunoască asemenea lucru.

— Să vă spun ce-am mai văzut eu odată într-un cotlon de castor, zise Roy.

— În California? întrebă Zel bănuitor.

— Nu. Sus la Patru-Lacuri, acum vreo doi ani. Într-o zi, dis-de-dimineaţă, dau peste un cotlon de castor, şi înăuntru găsesc un castor bătrân care sforăia de mama focului.

Roy povestea cu atât a seriozitate, încât celorlalţi mai că le venea să-l creadă, deşi râdeau. După asta discuţia se porni tot

mai animată. De fapt, era un schimb de replici între Burke şi Roy, Burke sucind şi învârtind aşa fel conversaţia, încât să scoată cât mai multe informaţii de la traper.

Roy se lăsase absorbit de poveştile-i vânătoreşti, aşa cum sperase Jack. Sta pe lada de la fereastră, mestecând tabac *Prince Albert,* lovindu-se cu palma peste genunchi de câte ori îl amuza câte ceva, ori devenind serios când era vorba de un lucru serios, şi povestirile lui se adresau mai mult lui Burke, ca şi cum ar fi dorit ca expertul să le conteste autenticitatea şi seriozitatea. Înflorea cât mai mult adevărul, numai pentru a-l provoca pe Burke să-l contrazică, pentru ca apoi să se avânte amândoi într-o discuţie aprinsă. Dar Burke tăcea şi asculta.

Uneori o lua razna de tot.

— Ai văzut vreodată, îl întrebă foarte serios pe Burke, cum înoată vulpea cu un băţ în gură, aşteptând ca purecii de pe ea să se ridice pe băţ de frica înecului, şi apoi să-l lepede şi să se întoarcă la mal?

Şi fiindcă venise vorba de vulpe, Roy urmă să povestească în ce fel vulpea calcă întotdeauna în urmele iepurelui pe care-l vânează şi cum îşi foloseşte coada ca să-ţi ţină echilibrul când fuge. După ce isprăvi cu vulpea, începu cu râsul roşu. Cât de neîndemânatic devine râsul când se apucă să vâneze iepuri, căci sare ţopăind prin zăpadă, în loc să alunece pe deasupra ca o rachetă.

— Ştii că râsul roşu umblă la vânătoare în cercuri mari, întocmai ca traperul pe linia lui de capcane? îl întrebă pe Burke. Ştii că se foloseşte chiar şi de potecile oamenilor?

Burke rămase în continuare tăcut.

După râsul roşu veni la rând ursul.

— Ursul, zise Roy, ucide numai când duce lipsă de hrană. Ca tuturor fiarelor mari, îi place, dacă se poate, să ducă o viaţă liniştită. Ştiai că se dă îndărăt din faţa sconcsului şi că-i îngăduie chiar să se înfrupte din mâncarea lui? După aceea, despre nurcă: Odată, am dat peste o vizuină de nurcă plină de broaşte, clădite şi aranjate unele peste altele, ca sardelele. Şi apoi despre elan: Nu-l poţi scufunda în apă nici dacă-l impuşti la apă adâncă. Şi despre linx: Ştiai că linxul când intră în apă înoată exact în linie dreaptă? Iar despre cerb: Ai văzut cum se întrerupe brusc cerbul din păscut şi, absolut fără nici un motiv, se năpusteşte la goană prin desiş, ca vântul, şi apoi îşi reia păscutul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Nesfârşit de multe poveşti ştia Roy, iar Burke se lăsase

antrenat de ele în aceeaşi măsură ca şi Roy, iar răspunsurile pe care i le da vădeau cunoştinţe asemănătoare despre sălbăticiunile pădurii. Burke îi povesti cum castorul capătă indigestie dacă mănâncă ierburi acvatice. Că ursul hibernează fiindcă se împuţinează hrana şi nu dintr-un instinct. Îi explică în ce fel embrionul dormitează în ursoaică luni de-a rândul şi devine activ numai atunci când mama intră în somnul ei cald de iarnă. Cum popândăul vărgat, adevărat hibernant, îşi reduce bătăile inimii de la un număr normal de trei sute pe minut la aproximativ patru pe minut, în timpul somnului de iarnă.

Nesfârşit de multe erau, de asemenea, şi cunoştinţele lui Burke; alegea însă din ele numai pe cele mai potrivite ca să-l impresioneze pe Roy. Arătă cum întreaga viaţă a pădurii atârnă de abundenţa ori lipsa iepurelui alb şi-a lemingului, din pricină că amândoi constituie hrana de bază a carnivorelor. Cum iepurele atinge o cantitate maximă într-o perioadă de abundenţă şi-apoi, dintr-un motiv inexplicabil, apare o boală de stomac care-l distruge aproape cu totul, dând înapoi pentru un timp întregul ciclu al vieţii pădurii, după care începe să se refacă din nou. Era procesul vieţii explicat în modul cel mai complet, şi lui Roy îi plăcea să-l audă descris în termeni atât de ştiinţifici! Burke îi dădu încă un exemplu cu lemingul din nord, un hârciog mic cât un şoarece, care migrează în turme cu miile, când specia devine prea numeroasă pentru hrana disponibilă. Pornesc atunci spre sud, peste lacuri şi râuri, până ce se îneacă cu milioanele în Saint-Lawrence, neputând să-l treacă înot. Îi arătă lui Roy cum prezenţa ori lipsa acestor două animale poate hotărî soarta tuturor celorlalte sălbăticiuni, deoarece fac să se resimtă lipsa de hrană pe toată scara animală. Vulpea şi linxul, de pilda, sânt nevoite, din lipsă de iepuri, să caute altă hrană, aşa că atacă mai des nurca, sconcsul şi cerbul. Lupul de asemenea, va vina mai ades cerbul, chiar elanul, atacând până şi porcul spinos, sau uneori tovarăşii lui mai slabi. Tot neamul rozătoarelor suferă, fiind căutat de orice carnivor şi în punctul cel mai jos al ciclului dispare aproape de tot. La fel se întâmplă cu potârnichea care ajunge hrana de căpetenie a linxului, a vulpii şi a nurcii când se împuţinează iepurele şi lemingul. Chiar bufniţa mare cu urechi va călca regula, atacând carnivorele mai mari, când nu mai găseşte iepuri şi lemingi. Explica fenomenele firii pe înţelesul lui Roy, care nu se simţise în viaţa lui atât de impresionat, ba chiar aţâţat. Se întrerupea din discuţie doar când făcea un salt spre sobă, să alimenteze focul, ori o săritură spre uşă, să scuipe afară

o gură plină de zeamă de tutun.

Ceilalţi ascultau, şi Jack se gândea că bine făcuse când pornise discuţia. Sta pe bancă, departe de foc, cu braţele-i lungi rezemate pe masa de brad, răsucindu-şi câte o ţigară când îi venea chef. Din când în când, se ridica în picioare să pompeze aer în lampa de petrol, ori să-l zgâlţâie pe micul Zel Saint-Clair, care moţăia pe pat, şi să-i mai potolească accesele de sforăială.

Apoi, când Burke aduse din nou în discuţie chestiunile privitoare la vânatul din Musk-o-gee, Jack înţelese ce doreau oamenii aceia de la Roy, ce dorea mai cu seamă Burke de la Roy. Dorea informaţii amănunţite asupra vânatului de pe terenul lui Roy, un anume gen de informaţii pe care nu le-ar fi putut scoate niciodată de la el dacă nu i-ar fi câştigat mai întâi încrederea. Îl prelucrase cu răbdare, cât trebuise, pentru a-l face să-i dea toate informaţiile de care avea nevoie. Îi cerea lui Roy răspunsuri exacte despre semnele de elan şi cerb, despre predominanţa urmelor, despre media populaţiei castorilor din muşuroaie şi numărul exact al bizamilor din mlaştini. Burke aborda toate domeniile: ce mâncau animalele, unde se arătau mai mult (în special vulpea şi nurca), dacă erau lupi şi câţi anume. Experţii puneau întrebări foarte precise, dar în aşa fel formulate, încât îl încântau pe Roy, făcându-l să dea răspunsuri exacte şi sincere.

Uneori lui Jack îi era frică să nu se dea Roy de gol cu cine ştie ce răspuns, dar, deşi prietenul lui părea complet absorbit de întrebările lui Burke, nu scăpă nici un cuvânt care să stârnească bănuieli asupra activităţii lui ilegale. De altfel, Burke nu-l forţă niciodată cu vreo întrebare care să-l pună în situaţia de a da un răspuns ce i-ar fi dezvăluit vinovăţia. La un moment dat, când Roy era pe punctul de a destăinui că bogatele-i cunoştinţe despre castorul de primăvară din cotloane şi despre nurca de vară de pe hăţaşuri le datoreşte braconajului, Jack încercă să abată întreaga conversaţie în altă direcţie. Dar pe Roy nimic nu-l mai putea clinti de la subiect. Descoperise în Burke un expert care ştia despre vânat tot aşa de multe ca şi el, care purta în sufletul lui aceleaşi simţăminte faţă de pădure, care înţelegea nu numai echilibrul şi lupta din natură, ci şi procesul de evoluţie al vieţii animale. Ca şi Roy, Burke nu folosea niciodată cuvintele *trebuie* sau *nu trebuie* când vorbea despre lumea pădurii, nici nu judeca animalele după cât sunt sau nu de folositoare omului. Accepta lumea animală aşa cum era întocmită, şi asta îl convingea pe Roy, mai mult decât orice, că-i demn de toată încrederea. Totodată, Roy înţelegea de ce Burke dorise să-i

câştige simpatia. Burke avea nevoie de astfel de informaţii, informaţii precise şi amănunţite asupra vânatului din Musk-o-gee, fiind un om care-şi dedicase viaţa studiului şi înţelegerii lumii animale; asta era ocupaţia lui de specialist; şi tot ca specialist, îi făcea plăcere şi lui Roy să-i dea orice informaţii dorea, chiar dacă ele ar fi avut vreo legătură cu hotărârile pe care aveau de gând să le ia anumite autorităţi cu privire la Musk-o-gee. Sub înrâurirea aceasta, Roy era în primejdie să dezvăluie multe lucruri cu privire la vânatul clandestin în sezonul oprit, dar Burke însuşi îl opri la timp să facă asemenea nebunie.

Veni acum rândul lui Roy să pună întrebări, dar nu simple întrebări despre vânat, ci probleme vitale, legate de existenţa lui. Burke dovedise că-i în stare să răspundă precis la toate chestiunile ridicate de Roy. Ar fi putut să-l lămurească o dată pentru totdeauna dacă animalele sălbatice din Musk-o-gee plecau în adevăr spre nord, dacă se vor mai întoarce, ori s-a sfârşit aici de tot cu vânatul pentru el şi dacă într-adevăr situaţia în Musk-o-gee este atât de disperată cum îşi spunea în sinea lui an de an.

Dar nu era uşor de întrebat.

— Spune-mi, porni Roy întrebările, au fost întotdeauna elani şi cerbi în Musk-o-gee, ori au venit în nord din Statele Unite?

— Greu de ştiut, îi răspunse Burke. Cred că în 1886 a fost semnalat, în apropiere de Saint-Helen, primul cerb de Virginia, şi în 1889 primul elan, cam la aceeaşi epocă a fost semnalat ultimul elan în New York; astfel, după cum vezi, elanul, cel puţin, pare să fi venit în nord din Statele Unite şi probabil că cerbul la fel.

— Dar cum se face, zise Roy, că cerbul pare să se fi înmulţit? Sunt mai mulţi cerbi în Musk-o-gee azi decât erau acum douăzeci de ani. Continuă să vină aici din sud?

— Mă îndoiesc, răspunse Burke. În momentul de faţă, cerbul se înmulţeşte şi în sud, ca şi aici. Tăierea pădurilor virgine i-a oferit cerbului şanse de înmulţire. E un animal care paşte, aşa că îi plac regiunile unde creşte pădure tânără; astfel, când se taie pădurea, se înmulţeşte cerbul.

— Atunci elanul de ce se împuţinează?

— E animal de mlaştină, Roy; trăieşte numai în anumite locuri. Omul îl găseşte mai uşor, aşa că el se retrage mai departe, în nord, către singurătăţi, unde-i puţină activitate omenească. Ca şi ursul, e alungat din ţinuturi cum ar fi Musk-o-gee.

— Dar cu restul vânatului ce se întâmplă? întrebă Roy. Se

retrage şi el spre nord?

— De fapt nu, zise Burke, dându-şi seama că cei trei oameni îl ascultau încordaţi, mai cu seamă Roy. Vânatul din Musk-o-gee este distrus şi, pur şi simplu, dispare. În nordul îndepărtat se află mai mult vânat, dar nu vine acolo din Musk-o-gee. Nu. Musk-o-gee îşi pierde animalele în mod natural şi din vina traperilor. Vânatul nu se poate reface în aceeaşi măsură în care e distrus, astfel că nu mai are nici o şansă să prospere.

— Şi n-are să mai fie ca altădată?

Burke îşi da seama de ce voia Roy răspuns la problemele acelea, dar, privindu-l cu ochii lui pătrunzători, hotărî că-i mai bine să nu-i ascundă nimic.

— Nu, rosti el răspicat. N-are să mai fie ca altădată. Are s-o mai ducă aşa un timp, dar cele mai multe dintre animalele cu blană, cum e castorul, nurca şi bizamul, se vor împuţina an de an, până ce unele specii vor dispare cu totul, iar altele vor ajunge o raritate. Aşa cred că se va întâmpla dacă guvernul nu închide jumătate din Musk-o-gee pentru vânători şi traperi şi nu înfiinţează, undeva, aici, un refugiu pentru castor şi bizam.

— Asta au de gând să facă? întrebă Roy.

Burke se sculă în picioare şi începu să umble nervos, sunându-şi în buzunar legătura de chei şi briceagul.

— Nu ştiu ce are de gând să facă guvernul, Roy, zise el; ceva însă va face. S-ar putea să închidă întreaga regiune, ori poate numai jumătate, nu ştiu.

— Când?

Burke dădu din umeri.

— Poate la anul, ori la celălalt an… Dar aşa are să se întâmple.

— Atunci s-a sfârşit de tot cu Musk-o-gee pentru traperi? spuse Roy.

Gura energică a lui Burke se deschise, dar urmă un moment de ezitare.

— Aş fi bucuros să-ţi pot spune că nu s-a sfârşit, Roy, dar cred că ştii prea bine că s-a sfârşit.

— Dumneata însă eşti expert, zise Roy. Voi, ăştia, cunoaşteţi adevărul.

Burke aprobă:

— Da, cred că-l cunosc.

Până atunci ameninţarea că s-a sfârşit cu vânatul i se păruse lui Roy doar un şiretlic al naturii; acum, însă, rostită de expertul acela, suna ca o sentinţă definitivă. Roy rămase o clipă tăcut. Amuţiseră cu toţii. Apoi Roy îşi roti privirea prin cabană, dar

numai o clipă, şi începu a râde cum nu mai râsese în viaţa lui.

— Cred că s-a sfârşit cu noi toţi, zise el.

— Nu-i chiar aşa, îi răspunse Burke. Adu-ţi aminte de rezervaţiile de vânătoare. Ele îl vor salva pe traper într-o bună zi.

— La ce foloseşte vânatul dintr-o rezervaţie?

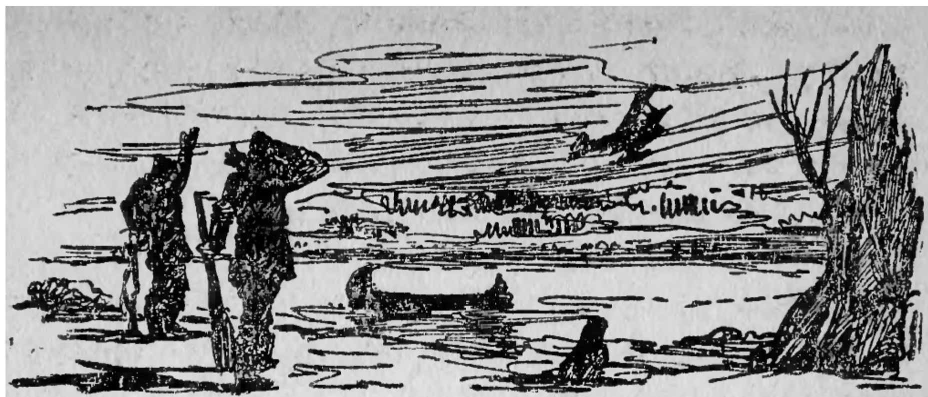
— Mai devreme ori mai târziu, vânatul protejat din rezervaţie, înmulţindu-se, se va răspândi în terenurile învecinate. Poate că aici nu va fi de nici un folos, Roy, dar până la urmă asta rămâne singura speranţă a vânătorului.

Roy ştia asta, dar acum nu-i aducea mângâiere, îl durea prea mult faptul că Musk-o-gee decădea.

— Doborât de legea firii, atât spuse.

Ceilalţi nu pricepură vorba aceea, dar Jack o înţelese şi nu-i plăcu de loc. Roy râse din nou; un râs scurt şi ironic, dar Jack ştiu că Roy se dădea bătut, recunoscând că pădurea şi Saint-Helen îl biruiseră până la urmă; pădurea, Saint-Helen şi Andy.

CAPITOLUL 9

A doua zi dimineaţă, Jack, Zel şi Roy porniră spre Lacul Pit-pit să-i vadă pe experţi luându-şi zborul în avionul lor mic. În vreme ce Zel şi Jack îl ajutau pe Burke să încarce echipamentul, Roy da şi el o mână de ajutor lui Lowson să scoată de pe motor husa vătuită.

— Încotro plecaţi? îl întrebă Roy pe Lowson. Spre nord?

Lowson privi lacul alb, îngheţat acum aproape de tot. Chiar porţiunea liberă, de culoare întunecată, prinsese o pojghiţă de gheaţă.

— Nu, zise el. Facem doar o scurtă vizită indianului de la pragurile Wash-Wash. Cred că mă pot lăsa pe râul acela dacă n-a îngheţat încă.

— Şi după asta ce direcţie luaţi? întrebă precaut Roy.

— Saint-Helen, apoi Toronto. Dacă nu ne întoarcem grabnic la Toronto, putem rămâne prinşi de îngheţ pe undeva pe aici.

Lovi cu piciorul pontonul pe care sta.

— Şi ce doriţi de la Bob Indianul?

— Peşte din râu, îi răspunse Lowson. Biban negru; dacă am putea găsi!

— Crezi că pescuitul va fi oprit ca şi vânatul? întrebă iar Roy.

Lowson încuviinţă cu capul lui blond, pe când învârtea elicea, s-o aşeze în poziţie de pornire.

— Mă tem că da, zise el.

— Înţeleg că vânatul se împuţinează, stărui Roy. Dar peştele de ce să dispară din lacurile de aici? Şi de ce mai cu seamă

bibanul negru? Doar nu-i un peşte prea mult pescuit, aşa că de ce s-ar împuţina tot mai tare în fiecare an?!

— Lacurile de aici devin prea murdare şi miloase pentru bibanul negru, îl lămuri Lowson. Pe vremuri, când erau păduri de pin aici, apa era reţinută în pământ de muşchi şi de frunze, care o filtrau, o răceau şi o lăsau apoi încetul cu încetul afară. Acum fiind peste tot pădure tânără, apa ajunge repede, cu uşurinţă în lac, cărând cu ea mult sediment şi încălzindu-se în mersul ei. Aluviunile se lasă la fund, distrugând cuibarele bibanilor şi acoperind icrele. Din pricina asta bibanul se reproduce tot mai greu. La fel se întâmplă şi cu maskinongul[9] întreaga viaţă a peştilor s-a dezechilibrat. Ca să mai rămână vreuna dintre speciile acestea în lacurile de aici, ar trebui oprit pescuitul cu desăvârşire ani de-a rândul; numai aşa peştele ar mai avea o şansă să se refacă…

— Jumătate din hrana lui Bob Indianul este peştele, zise Roy. N-are să-i placă de loc asta.

— Cred şi eu, răspunse Lowson mişcat de tristeţea cu care fuseseră rostite acele cuvinte. Sper să ne mai revedem, Roy, zise el, întinzându-i mâna. Vom veni la anul să vedem cum îţi mai merge.

Se apropie Burke.

— Da, ne mai întoarcem, spuse şi el, aruncându-i lui Roy o privire iute. Şi data viitoare vezi de nu te mai lua la întrecere cu vântul, pe lac!

Roy râse, dar era mai mult umbra unui râs.

Lowson desfăcu frânghia ce ţinea legat avionul şi-l împinse în larg. Intrară amândoi în cabina mică şi se instalară unul lângă altul. Motorul se văită, apoi amuţi; se văită iar şi izbuti să facă amestecul carburant. Întreaga pădure răsună de ecourile metalice ale micului motor, în vreme ce avionul, pilotat de Lowson, străbătea fâşia de apă neîngheţată, se întorcea şi se avânta apoi deasupra lacului, îndepărtându-se peste culmi.

În urmă rămase doar acel gol ciudat al plecărilor subite.

— Mă duc şi eu acum să-l caut pe individul acela de Moose Murray, zise Zel pe când se întorceau la cabană. Am impresia că a plecat fără mine, Roy, şi vreau să mă încredinţez. Cred că am să trec pe la Scotty şi Samson să văd de nu-i acolo. Dacă nu-l găsesc, plec după el sus în rezervaţie.

Roy o porni pe povârniş la vale.

---

[9] O specie de ştiucă din apele Canadei.

— Merg cu tine, îi spuse el lui Zel.
— În rezervaţie? întrebă Zel neîncrezător.
— Fără îndoială! răspunse Roy peste umăr. Haide cu mine pe la Patru-Lacuri, să-mi culeg de acolo toate capcanele de castor.
— Cred că-ţi dai seama ce faci!? întrebă repede Jack Burton.
— Desigur că-mi dau seama, îi răspunse Roy. De data asta ştiu bine ce fac.
— Ba nu ştii, zise Jack, ajungându-l din urmă cu pasu-i mare.
Merseră alături un timp, apoi Jack adăugă:
— Degeaba fugi, Roy. Mai devreme ori mai târziu, tot va trebui să te întorci la Saint-Helen. În supărarea lui, Jack mersese mai departe decât ar fi trebuit, adăugind: Cu Andy, ori fără Andy!
Roy nu spuse nimic şi, la toate încercările lui Jack de a-l face să-şi dea seama de realitate, răspundea aproape monosilabic. Cu cât argumenta mai mult Jack, cu atât Roy devenea mai tăcut şi, ajuns în cabană, se apucă să-şi pregătească sacul cu provizii, fapt care dovedea că era într-adevăr hotărât. Zel cel mic se învârtea în jurul lui, încercând să-l ajute, şi Roy încărca în rucsacul acestuia toate proviziile care nu încăpeau într-al lui. Înainte de a pleca Roy avu grijă să deschidă portiţa sobei, să ardă focul mai repede, apoi toţi trei plecară spre Patru-Lacuri. Jack îi întovărăşea, ca să-şi termine vânătoarea şi în speranţa că-l va putea convinge pe Roy să renunţe la asemenea nebunie.
Roy îşi petrecu restul zilei adunând capcanele de la Patru-Lacuri şi, cu toate că din când în când făcea glume pe socoteala lui Jack, fiindcă îl însoţeşte şi încearcă să-l convingă să renunţe la planul lui, nu-şi recăpătă buna dispoziţie.
— Degeaba, Jack! spuse el liniştit, pe când se culcau seara în cabana de la Patru-Lacuri. Trebuie să mă duc!
— Ţi-ai pierdut minţile! îi răspunse Jack.
Roy ascultă o clipă sforăitul lui Zel Saint-Clair.
— Aş prefera să te ştiu stabilit definitiv în Saint-Helen, îi spuse Jack.
— Poate aş fi făcut chiar şi asta, rosti Roy cu amărăciune, dacă ar fi fost acolo ceva pentru care să merite să rămân.
Jack nu auzise încă niciodată de la Roy o vorbă atât de amară şi, cu toate că bănuise întotdeauna efectul dezastruos pe care-l avusese asupra lui Roy combinaţia Sam şi Andy, îşi dădu deodată seama că-i subestimase sentimentele. Vedea acum limpede că mai cu seamă cele întâmplate în Saint-Helen îi împingeau pe Roy în rătăcirea aceea; pe de altă parte, îşi da seama că Burke şi Lowson făcuseră balanţa să se încline. Jack se simţea dezorientat

şi nu mai ştia cum să se apropie de tovarăşul lui de o viaţă întreagă. Pentru întâia oară nu înţelegea bine ce se întâmplă cu Roy.

— Ştii doar, îi aminti Jack, că Sam n-a plecat încă.

— Are să plece, spuse Roy cu nepăsare, are să plece.

Jack se dădu bătut. Nu mai vorbi nimic despre asta până a doua zi, când porni cu Roy şi Zel către culmea pe care trebuiau să meargă spre a ajunge în terenurile lui Scotty şi Samson.

— Aranjez eu să rămână Sam, zise Jack disperat, făcând o ultimă sforţare de a-l opri pe Roy, şi poate că Andy va pleca…

— Fermiere Jack! strigă Roy fluturând către el mâna-i liberă, când îl lăsă acolo pe culme. Ne vedem la primăvară, continuă fără să privească înapoi, căci povara din spate îl silea să-şi ţină trupul şi capul îndreptate înainte. Ne vedem atunci, repetă el, adăugind apoi către sine: poate!

Roy o luă înainte, pe înălţimile neacoperite de zăpadă, îndreptându-se, pe drumul cel mai lung şi mai uşor, către Râul Mic, pe care-l trecură ca să urmeze apoi cărarea ce ducea spre cabana lui Scotty şi-a lui Samson. Cel din urmă ceas al zilei se stingea grabnic, în vreme ce ei zoreau să scurteze distanţa; Roy pierdu însă şi de data asta întrecerea lui obişnuită cu întunericul. Se grăbi cât putu, dar se înnoptase de mult când ajunseră la coliba cea dărăpănată şi plină de fum.

— Ia te uită cine soseşte! zise Samson când îi văzu intrând.

Scotty păru surprins, dar Moose li se adresă: „Helo Roy, helo Zel!” fără să arate nici mirare, nici vreo intenţie, nimic altceva decât urarea de bun sosit.

— Aici erai? i se adresă Zel lui Moose. De ce n-ai venit să mă iei? Te-am aşteptat o săptămână întreagă, jos, la cabana lui Roy.

— Tocmai voiam să cobor, zise Moose, ajutându-i să-şi scoată sacii din spate.

— Cam târziu te-ai trezit să pleci, îl împunse Zel cu vorba.

Moose nici măcar nu se osteni să protesteze, şi o clipă ochii lui inexpresivi arătară cât de indiferent îi era să-l ia ori nu pe Zel cu dânsul, să-l aştepte ori să nu-l aştepte.

— Vasăzică te-ai pornit, îi spuse Scotty lui Roy, după ce intrară în cabană.

— Aşa se pare, Scotty, răspunse scurt Roy.

Scotty clătină din cap:

— Rău faci, Roy.

Acesta nici nu protestă şi nici nu-i pomeni lui Scotty despre niscaiva sfinţi.

— Bine ori nu, zise el, ce importanţă are?

— Grozav renghi îi mai joci şefului! îi spuse Samson lui Roy.

Moose se uita la Roy şi nu vedea în el decât pe cel mai bun traper din Musk-o-gee. Era însă amuzat.

— Ştii, Roy, şeful ar fi în adevăr foarte uimit să afle că ai pornit spre rezervaţie... Deşi ştie că braconezi blănuri, te consideră totuşi un traficant care respectă oarecum legea. Ce mirat ar fi să te vadă acum! Da, domnule!

Vorba greoaie a lui Moose nu făcu nici o impresie asupra lor, dar lui puţin îi păsa.

— Ba mai ştiu ceva care o să-l mire într-o bună zi pe şef. Zel vorbea încă înciudat.

— De ce nu vii cu noi, Samson? întrebă Roy iute.

Nu glumea, vorbea serios. Chipu-i musculos era crispat şi ochii mici i se ascunseseră de tot sub pleoape, în timp ce-l privea zeflemitor pe Samson.

— Întreabă-l pe Scotty, spuse Samson. Dacă merge el, merg şi eu.

— Haide, Scotty, spuse Roy. Nu era o provocare, ci un apel disperat. De ce nu mergi?

— Numai pentru că îţi convine ţie? întrebă Scotty.

Asta îl răni pe Roy, şi lui Scotty îi păru rău.

— Sunt om însurat, Roy, zise el, grăbindu-se să-i dea drept antidot un răspuns motivat. Şi Samson la fel. Nu putem risca aşa cum rişti tu.

— Ce v-a apucat? se amestecă Zel. Parcă Moose şi cu mine nu suntem însuraţi?!

— Da, spuse Scotty rar. Dar dacă vi s-ar oferi mâine terenurile înapoi, v-aţi socoti oameni norocoşi. De ce să-l atrageţi şi pe Roy în combinaţiile voastre nebuneşti?

— E bine aşa, Scotty, zise Roy liniştit, şi nu mai vorbiră nimic despre asta.

— Dar cu şirul tău de capcane ce faci, Roy? întrebă Samson. Dacă vine şeful să te caute, are să descopere îndată că nu te afli pe terenul tău.

Roy dădu din cap.

— Tocmai voiam să vă rog, pe tine şi pe Scotty, să le cercetaţi din când în când. Puteţi să luaţi tot ce cade în capcanele rămase, dar aveţi grijă să le curăţaţi. Puteţi folosi şi cabana. Ce ziceţi?

Scotty şi Samson se uitară unul la altul.

— Bine, spuse mâhnit Scotty.

— Când te întorci? întrebă Samson.

— Întreabă-l pe Moose.

— Asta nu pot şti, zise Moose. Depinde cum o să ne meargă. Prinderea castorilor e treabă înceată dacă mlaştinile îngheaţă tare. Vreo opt-nouă săptămâni.

Roy începu să mănânce fasolea pe care i-o încălzise Scotty.

— Dacă vine cineva şi întreabă unde sunt, se întoarse el spre Scotty, spune-i că-s plecat să cercetez vreo regiune, de pildă pădurea de brad de lângă terenul lui Bob.

— Şi totuşi, susţin că faci rău, Roy, insistă Scotty. Ce rost mai are o lege întocmită anume pentru asta dacă toată lumea o calcă?

Atinsese unul dintre subiectele veşnicei lor dispute, căci Scotty avea pentru lege respect şi admiraţie sinceră, pe când Roy simţea faţă de ea doar un fel de dispreţ. Lui Scotty îi era teamă de lege pentru forţa ei morală; lui Roy îi era teamă de ea numai pentru răul pe care i l-ar fi putut face lui. Nu se înţeleseseră niciodată în privinţa asta, şi Roy n-avea chef să discute ca de obicei, cu exemple şi argumente. Roy nu avea noţiunea binelui şi a răului în asemenea probleme, nu-l preocupau şi nici nu dorea să-l preocupe. Când Scotty călca legea, avea mustrări de conştiinţă; când o călca Roy, conştiinţa lui cerceta, neîncrezătoare, legea; în cazul de faţă nu se simţea vinovat. Nedreptăţit se putea simţi doar el, ca traper. Oricât de prost îi mergea cu vânatul în Musk-o-gee, ştia însă, ca şi Burke. Ca Scotty şi oricare traper, că rostul rezervaţiilor de vânătoare era să-i salveze pe traperi. Traperul săvârşea un păcat vânând acolo; dar, în situaţia de faţă, ştia că trebuie să-şi înăbuşe conştiinţa de traper. Făcea ceea ce trebuia să facă şi nu-i preocupa nimic altceva.

— Să nădăjduim că n-au să te prindă, încheie Scotty discuţia.

Roy dădu din umeri şi urmă să-şi mănânce fasolea.

CAPITOLUL 10

Moose le arăta drumul, însă Roy era cel care deschidea pârtia şi bătucea zăpada, urmând indicaţiile generale date de Moose. Avea ca punct de reper uneori un pin singuratic, alteori un şir de coline, un pilc de pădure, ori un drum de-a lungul unei văi. Mai tot timpul trebuia să umble pe rachete şi, ca deschizător de drum, avea sarcina cea· mai grea şi mai obositoare. Cu toate acestea, ceilalţi doi abia se puteau ţine de el. Roy gonea, de parcă disperarea ce pusese stăpânire pe toate acţiunile lui i se lăsase acum în picioare, care bătuceau automat zăpada, fără să le pese cât era de multă. Moose, care avea povara cea mai grea, purtând majoritatea capcanelor, era silit şi el de viteza lui Roy să-şi forţeze pasu-i spornic, de uriaş. Direcţiile, aşa cum le indica el, tindeau să-i ducă în linie dreaptă, dar Roy făcea întotdeauna un compromis între drumul cel mai scurt şi drumul cel mai bun, şi nici o clipă nu-şi încetinea pasul.

— Văd că eşti grăbit, îi spuse Moose, după ce merseră astfel două zile.

— Ce rost are să pierdem vremea? zise Roy.

— Vreme avem berechet, replică Moose.

— Aşa crezi tu, i se adresă Zel lui Moose, dar vorbele lui n-avură nici un efect.

Lui Zel îi venea cel mai greu să ţină pasul cu ceilalţi. La un moment dat, Moose trebui să-l scoată din zăpadă şi să-i care sacul până ce îşi reveni îndeajuns ca să şi-l ia înapoi, Totuşi, Zel îi îndemna pe Roy să-i dea zor înainte.

— Cu cât începem şi terminăm mai repede afacerea asta, cu atât mai bine pentru noi, le spuse el.

În primele trei zile merseră în linie aproximativ dreaptă. Cunoşteau cu toţii destul de bine regiunea, aşa că n-aveau nevoie s-o exploreze. A patra zi, însă, trecură Râul-de-Argint şi începură să urce culmea Muntelui Alb. Era o creastă mult mai înaltă decât cele din Musk-o-gee şi se întindea întocmai ca o muchie de brici peste întregul ţinut, de la răsărit la apus, cât puteai cuprinde cu privirea. Lanţul acela de munţi despărţea ţinutul Musk-o-gee de regiunea mai sălbatică dinspre nord. În două rânduri, pe când urcau acel lanţ muntos, pierdu Moose semnele lui de marcaj, şi de-abia după ce ajunseră sus pe muchia dreaptă şi deschisă găsiră din nou direcţia.

De sus, de pe coamă, dădură dintr-o dată cu ochii de ţinutul acela nou din faţa lor, ce se arăta a fi o regiune cu totul aparte, Privind-o cu încântare *şi* entuziasm, Roy îşi dădu seama de ce fusese numită ţara Dolarului-de-Argint.

— Ia priviţi ce lacuri! spuse Roy cuprins de uimire.

Cât vedeai cu ochii, văile şi pădurile verzi erau presărate cu sute de lacuri albe. Cele mai multe erau mici şi rotunde, şi toate sclipeau în soare, ca o comoară argintie de dolari.

— Pe cinstea mea, Moose, zise Roy, ăsta-i ţinut, nu glumă! Am trecut cândva culmea, mult mai spre răsărit, dar n-am dat niciodată de regiunea asta, cât e de deosebită! Cu totul deosebită!

Pe când în Musk-o-gee şirurile de creste mici şi înghesuite erau mai toate asemănătoare, într-o măsură, una cu alta, aici ţinutul era plin de contraste. Se găseau munţişori, munţi, cumpene de ape şi văi adânci. Se vedeau şi platouri, întinzându-se ca nişte lungi fâşii netede şi drepte între piscuri, presărate uneori cu lacuri şi păduri de pini. Cât de răscolit şi de frământat era aici peisajul faţă de liniştitele privelişti din Musk-o-gee! Erau codri pe care nu-i atinsese. Încă toporul, plini de cotloane întunecoase şi pante strălucitoare de omături, ce păreau primejdioase în lumina soarelui.

— O fi frumos, spuse Moose, dar e al naibii de greu să nu-ţi alunece piciorul pe unele povârnişuri! Acum, că a dat îngheţul, putem să ne rupem gâturile. Vezi pădurea cea verde din partea cealaltă a platoului? zise el către Roy.

Acesta privi peste două creste şi-un platou, la o zonă deasă de pini.

— Să te văd acum dacă ne poţi duce drept acolo, spuse

Moose. Acela-i locul unde mi-am făcut cabana. Chiar la coada lacului cel mic.

Roy făcu din această ultimă etapă o adevărată cursă de viteză, luându-se la întrecere cu lumina zilei, într-o pornire de entuziasm. În ţinutul acela, fiecare pas era pentru el o încântare, fiecare piedică o plăcere. În ultima etapă avură de ocolit numeroase păduri dese, şi, cu toate că ţinta lor era de obicei ascunsă vederii, Roy îi conducea drept către ea. Era necesar să memoreze drumul acela, căci nu îndrăzneau să facă marcaje, oricât de grele locuri străbăteau. Se aflau în rezervaţie şi era bine să lase cât mai puţine urme ale prezenţei lor aici. Nici un semn, nici o linie nu arăta hotarul rezervaţiei în ţinutul acela sălbatic; ştiau, însă, că ea începea de la creasta Muntelui Alb şi, cu cât se îndepărtau de munte, intrau tot mai adânc în terenul oprit. Iar când Roy îi scoase dintr-o vale şerpuită, conducându-i la deal, către pădurea verde arătată de Moose, culmea Muntelui Alb se vedea în urmă ca o linie fumurie, şi tot ţinutul din jurul lor era rezervaţie.

— De aici începe a fi mai greu, zise Moose, când intrară în pădure. Trebuie să-mi găsesc singur semnele mele. Şi trecu în frunte.

Până şi micul Zel se înveselise, şi, când un cerb speriat zvâcni dintr-un pâlc de pini, săltând în goană, răcni: „Uite-l, mă!”

Roy se bucură văzând că Zel s-a înviorat.

— Cred că brigadierii te-au auzit răcnind de la o sută de mile, îi spuse el.

Zel făcu o mutră dispreţuitoare când auzi pomenindu-se de brigadieri.

— La ce depărtare este cea mai apropiată cabană a lor? îl întrebă pe Moose.

— Cam la vreo sută cincizeci de mile, zise acesta, Nu-i o cabană locuită, ci numai un adăpost pentru pădurari.

— Aici, sus, putem întâlni mai degrabă pădurari decât brigadieri, zise Roy. Asta-i adevărată pădure!

Mergeau prin alei înalte de pini roşii, foarte bătrâni. Copacii mari erau destul de rari, deşi pădurea părea foarte compactă. Zăpada era mică sub picior, căci nu izbutise încă să se cearnă prin acoperământul des de deasupra, iar înăuntru vântul nu pătrundea, era întuneric şi linişte.

Acolo, în cel mai afund cotlon al pădurii, cocoţată pe marginea platoului, ascunsă bine în umbra copacilor mari, se afla cabana cea mică a lui Moose. O zăriră abia când ajunseră la vreo zece

paşi de ea, aşa de bine o aşezase Moose între pini. Era camuflată de crengile joase ale pinilor, aplecate în aşa fel, încât să îmbrace acoperişul şi laturile cu verdeaţă. Avea cam 15 picioare pe 15, şi Moose trebuia să se aplece când intra pe uşa făcută din bârne scurte.

— Şi cât ţi-a trebuit s-o construieşti? întrebă Roy foarte uimit de pereţii scunzi şi solizi, lipiţi cu lut pe din afară, dar drepţi şi impermeabili la vânt.

— Mai toată vara, răspunse Moose; şi o jumătate din toamnă.

— Vasăzică asta ai făcut? Ai stat aici sus? Vânând şi construind cabane clandestine, zise Roy.

Intră înăuntru şi privi la încăperea de 15 pe 15 picioare, admirând iscusinţa cu care o lucrase Moose. Uriaşul acela era un adevărat om al pădurii, care folosea priceperea-i înnăscută fără să-şi dea măcar seama de asta.

Cabana avea chiar o fereastră şi o sobă rudimentară, lucruri pe care Roy, iubitor de confort, nu spera de loc să le găsească acolo. Fereastra galbenă era din material plastic, şi Moose îi lămuri că-l avea de la Scotty, care-l luase de la un depozit militar cu gândul să-l folosească la ceva. Soba era o capodoperă din piatră şi lut: un cămin lipit de perete cu un cuptor pătrat, o vatră mică pentru foc, şi deasupra un horn de formă conică. Era numai în parte căptuşită cu tablă desfăcută dintr-un bidon de ulei, şi Roy mai observă că hornul sobei de piatră şi lut era aşa fel aşezat, încât se lipea de un pin mare de afară, pentru ca fumul să se poată urca de-a lungul trunchiului şi să se împrăştie printre ramuri, înainte de-a ajunge sus, în văzduh.

— Mi se pare că ţi-ai pus în gând să stai mai mult aici, spuse Roy.

— Am construit-o ca să dureze, răspunse Moose. Am de gând să vânez aici în rezervaţie în fiecare iarna, chiar şi primăvara, dacă nu se arată pădurarii…

Neplăcutele bănuieli împotriva lui Moose, care-l făcuseră pe Zel morocănos tot timpul celor patru zile de drum, dispărură pentru o clipă, în vreme ce admira cabana.

— Poţi trăi aici până la judecata de apoi, că nu te mai descoperă nici dracu, d-apoi proştii de brigadieri! spuse el lui Moose.

Moose aruncă jos povara enormă de capcane şi provizii, care bufni, izbindu-se de podea.

— Nu fi chiar aşa de sigur în privinţa brigadierilor, Zel, îi spuse el. Sunt foarte abili. O dată ce au adulmecat urma, pot găsi orice.

Lui Roy i se părea că încearcă să-l necăjească puţin pe Zel, dar Moose nu era nici ranchiunos şi nici glumeţ cu micul lui tovarăş. Vorbea fără înconjur, şi asta îl impresiona pe Zel Saint-Clair.

— O să le vină greu să găsească aşezarea noastră, îl asigură Roy pe Zel.

— Să fiţi atenţi la avioane, îi preveni Moose; apoi adăugă: Haideţi afară, să vă arăt lacul.

Până la marginea pădurii erau 70 de paşi, şi de acolo urma o depresiune. Tocmai în vale, în fundul unei căldări se afla un lac îngheţat. Erau mai degrabă două lacuri, având forma unui fluture, cu o limbă de pământ la mijloc. În jurul malului drept şi jos al lacului se desluşea o linie ca o umbră de jur împrejurul apei. Acela era terenul mlăştinos inundat de castori cu ajutorul pâraielor.

— Tii, ce privelişte! exclamă Roy. Cu adevărat Lacul Zânelor. Îl boteza cu cel mai gingaş nume pe care-l ştia, nu numai fiindcă-l găsea fermecător, ci şi pentru forma-i înaripată. Păcat că n-am venit aici sus mai devreme şi cu o canoe! adăugă el. Ai de umblat, nu glumă, ca să înconjuri lacul!

— Tocmai asta vă spusesem şi eu, îi răspunse Moose cu indiferenţă. Dacă te uiţi prin culoarul acela de pini arşi, de colo, poţi vedea Râul-de-Argint. Ne-ar fi scutit o zi de drum dacă veneam pe acolo într-o canoe, înainte de a îngheţa râul. Singurul lucru mai greu ar fi fost portajul peste platou.

Roy privi linia îndepărtată şi subţire a Râului-de-Argint, privi miile de lacuri sclipitoare, care, văzute de la înălţimea aceea, păreau pierdute în nemărginite depărtări. Asta era marea pădure canadiană, mai adevărată decât în Musk-o-gee. Erau întinderi atât de vaste şi la fiecare pas atât de neaşteptate, atât de sălbatice şi atât de îmbietoare. Să fie al lui ţinutul acela, să-l poată cerceta în lung şi-n lat fără teamă, să-i simtă marea singurătate şi putere, asta aştepta Roy acum.

— Ca să spun adevărul, zise el către cei doi, pierdut în gânduri, nu pot înţelege cum de nu m-am certat şi eu cu legea încă de mult! Faţa i se lumină încet într-un zâmbet.

Moose râse cum rar i se întâmpla lui să râdă, dar Zel nu luă în seamă vorbele acelea.

— Şi cum o să ne organizăm treburile? întrebă el scurt, grăbind o hotărâre ce trebuia discutată.

— Oricum vrei, zise Moose.

— Ascultaţi, urmă Zel. Cel mai bun lucru ar fi să prindem cât mai repede tot ce putem. Să aşezăm capcanele des de tot, ca să

scoatem din ele blănuri cu duiumul; apoi s-o ştergem de aici, fără întârziere. Ce ziceţi?

— De ce atâta grabă? se miră Moose.

— Ultima dată, când n-ai luat lucrurile prea în serios, te-au prins.

Moose privi gânditor în creştetul negru al lui Zel.

— Ce spui, Roy?! adăugă repede Zel.

Roy înţelegea de ce nu-i plăcea lui Moose să grăbească treburile aici. La fel simţea şi el. De când descoperise ţinutul acesta, nu mai voia să ştie nici de grabă, nici de prudenţă şi nici de retragere. Roy avusese de la început impresia (bănuia că la fel gândea şi Moose) că acela era terenul lui adevărat, Dorea să se bucure de el în voie şi după placul inimii, să nu-şi strice toată plăcerea muncind orbeşte. Totuşi, o clipă întrezări realitatea, îşi dădu seama că era mai bine să facă un compromis între cei doi, ceea ce şi făcu.

— Se înţelege că va trebui să vânăm repede şi muncind din greu, zise el, dar n-are rost să-i dăm *zor* nebuneşte.

Moose dădu din umeri, iar Zel rămase în aşteptare.

— Să vă spun eu cum trebuie să facem, urmă Roy. Zel şi cu mine putem prinde la lacuri. Eu am să iau pe seamă castorii, şi Zel bizamii, care se prind mai uşor. În timp ce noi facem asta, se adresă el lui Moose, tu poţi colinda întreg ţinutul, unde-ţi place, punând laţuri şi capcane pe hăţaşuri şi pretutindeni unde găseşti urme de vulpe, de nurcă ori de linx. Ce spuneţi?

După ce se înţeleseră, mai stabiliră câteva reguli. Toate blănurile se vor aduce la cabană, se vor împărţi în mod egal, distribuindu-se fiecăruia acelaşi număr de piei din fiecare sort. Îşi va jupui fiecare partea lui, iar blănurile vor îi împachetate imediat, ca fiecare să-şi aibă strânse pieile pentru cazul când ar fi siliţi s-o şteargă grabnic. Şi în pădure trebuiau să respecte anumite restricţii: să nu facă foc pentru ceaiul de prânz, să nu aprindă focul sub nici un motiv în afara cabanei. Dar primul şi cel *mai* important lucru era să nu tragă cu arma. Îşi aduseseră cu toţii puştile, dar de aici, de sus, detunătura se putea auzi până la zece mile depărtare, şi orice împuşcătură putea stârni o cercetare. Moose era de părere că luau prea multe precauţii, totuşi, căzu de acord la insistenţele lui Zel şi la argumentele lui Roy, Nu se vânează şi nu se trage cu puşca oricât de ispititoare ar îi apariţia unui cerb.

Se întunecase acum de tot, şi ei tot mai stăteau pe stâncă, privind Lacul Zânelor. Părea negru ca un liliac în ultimele pâlpâiri

ale înserării şi, când porniră spre cabană, Roy îl părăsi cel din urmă.

CAPITOLUL 11

După ce în felul acesta îi dădu lui Moose libertatea de mişcare, satisfăcând totodată dorinţa lui Zel de a lucra repede, Roy începu operaţiile la Lacul Zânelor, ca şi cum avea de gând să-şi întocmească acolo un şir permanent de capcane. De fapt, prin firea lui era un ocrotitor al vânatului, neluând niciodată dintr-o comunitate de castori mai multe blănuri decât puteau reface familiile rămase. Folosise întotdeauna metoda aceasta de protejare la cotloanele lui şi obţinuse o producţie sigură, deşi în descreştere, mult timp după ce alţi traperi îşi curăţaseră cu desăvârşire digurile. Obiceiul acesta ajunsese acum la Roy un fel de instinct, care-l călăuzea şi de astă dată în folosirea unui sistem chibzuit de a pune capcanele în aureola de mlaştină din jurul Lacului Zânelor. Nu aşeza capcanele unde ştia că sunt pui sau femele însărcinate. Vâna mai ales acolo unde avea mai multe şanse să prindă masculii cei mai bătrâni şi mai mari, şi cât mai mulţi cu putinţă.

Din primul drum de recunoaştere pe care îl făcu în jurul lacului, îşi dădu seama că se găseau mai mulţi castori adulţi în mlaştinile îngheţate decât putea prinde el cu capcanele aduse. Erau atât de multe cotloane de castor pe movilele de iarbă şi sub ele, în jurul pilcurilor mici de brazi şi pe miile de insuliţe, că Roy se simţi deodată biruitor şi răsplătit de înfrângerea necurmată suferită în cei zece ani de lipsuri din Musk-o-gee. De ani de zile natura îl tot fura, împuţinându-i treptat vânatul, ca să-l lase până la urmă învins, tras pe sfoară; dar acum îi aruncase el naturii mănuşa în obraz, ba îi dăduse o lovitură atât de grozavă, încât

simţea entuziasmul zvâcnindu-i în picioare şi pulsându-i în vârful degetelor. Era mai mult castor pe cele cinci mile pătrate din jurul lacului decât văzuse vreodată la un loc în viaţa lui, mai mult decât putea el dovedi să prindă cu cele douăzeci şi una de capcane şi-n cele şase ore de lumină de care dispunea pe zi. Unde erau castori se găseau şi alte animale sălbatice, care umblau să-i vâneze: vulpi, nurci, lincşi. Roy se şi apucă pe dată să întindă laţuri pentru animalele de pradă, încercând să-şi întemeieze astfel un şir complet de capcane, pe o fâşie de loc care n-avea nici şapte mile lungime pe jumătate milă lăţime; ar fi izbutit, dacă ar fi avut de ajuns timp să cureţe şi să reaşeze preapuţinele capcane pe care le avea.

În fiecare seară, când se întorceau la cabana lor de pe stâncă, cei trei oameni îşi dădeau tot mai bine seama de izbândă, văzând cum creşte maldărul de blănuri. Recolta zilnică îi obliga să stea până la ore târzii din noapte, ca să poată termina jupuitul şi curăţatul pieilor. Ca şi Roy, Zel spunea că nu-i ajung capcanele pentru cât bizam este în mlaştina lui, dincolo de Lacul Zânelor, Mai prindea acolo castori şi nevăstuici; şi sacul cu felurite blănuri pe care-l cărau în fiecare seară acasă el şi Roy era la fel de asortat ca şi recolta pe care o aducea Moose de pe potecile vânatului. Că Moose aducea puţine blănuri era normal, căci prinsul cu laţul pe hăţaşuri nu putea să dea aceeaşi cantitate de piei ca prinsul cu capcanele într-o mlaştină plină de castori.

— Ce păcat! zise Zel după două săptămâni de asemenea activitate. Aş putea prinde de două ori mai mult bizam dacă aş avea mai multe capcane, în două săptămâni ne-am putea căra de aici cu sacii doldora, dacă ne-am pune să lucrăm mai serios rezerva asta de blănuri. Păcat că n-avem mai multe capcane.

— Eşti întotdeauna din cale-afară de grăbit, zise Moose. Doar n-o să ne fugă de sub nas rezerva de blănuri.

— Nu, răspunse Zel; dar foarte curând rămânem fără unt şi grăsime (Zel era principalul bucătar, fiindcă gătea cel mai bine), iar făina şi carnea s-au împuţinat şi ele.

În primele zile, Moose, prinsese în unul din laţurile întinse în pădure un pui de cerb; de atunci încercase mereu să prindă altul, dar fără succes. Se părea că prezenţa lor speriase pe mai toţi cerbii, oare se îndepărtau prudenţi de pe potecile unde erau urme omeneşti. Aproape zilnic Roy vedea câte un· cerb, uneori chiar doi, iar Moose pretindea că vedea şi câte cinci-şase, dar întotdeauna numai ca într-o străfulgerare, la mari depărtări şi în goană.

— Nu te mai necăji, îi spuse Moose lui Zel pe un ton care-l făcu pe Roy să se uite la ei mai atent ca niciodată. Am să-ţi dau un cerb dacă singura supărare ar fi că ţi-s maţele goale.

— Ba, maţe-goale eşti tu! i-o întoarse Zel. Dormi pe singurul pat pe care l-ai făcut în cabană, iar eu şi Roy ne culcăm pe jos. Mănânci de două ori mai mult decât noi doi la un loc. Şi cum s-a făcut, mă rog, că erai aşa de perfect echipat de drum dacă aveai de gând să pleci de la Scotty ca să vii în vale să mă iei? Aveai până şi capcanele agăţate de sac!

Moose nu răspunse nimic, deschise uşa şi îşi suflă nasul, nară cu nară, pe zăpada curată de afară. Zel continuă să-l atace, până ce Roy, plictisit, îl opri. Viaţa era şi aşa destul de incomodă în cabana aceea strâmtă, şi ei voiau s-o facă şi mai apăsătoare cu certurile lor. Cabana era călduroasă, totuşi primitivitatea vieţii începea să-l supere pe Roy. Soba scotea fum, şi, când bătea vântul tare, pinul cel mare se clătina, mişcând cu rădăcinile lui cabana întreagă, care începea să trosnească. Moose tăiase prea puţine lemne, şi sarcina aprovizionării căzuse în grija lui Roy, treabă grea şi obositoare în timpul iernii. În cabană se afla o singură găleată pentru apa die spălat şi de gătit, iar ochiul adânc de apă, din care socotise Moose că se vor alimenta, avea tendinţa să devină sălciu, dând ceaiului şi cafelei un iz de lichen şi muşchi, care-i făcea silă lui Roy.

Trebuia să economisească gazul de lampă, aşa că încăperea era veşnic în semiîntuneric: în timpul zilei din pricina pădurii, iar noaptea din cauza luminii sărăcăcioase. Roy avea în grijă şi curăţenia cabanei, să strângă gunoiul după jupuitul animalelor, să cureţe noroiul adus cu zăpada şi să împrospăteze aerul din încăpere îmbibat cu mirosul rânced de piei şi de mâncare. Ca să poată îndura asemenea viaţă, Roy simţea nevoia de o cabană bună, dar Moose nici nu se sinchisea de ea, îi era de-ajuns că n-o sparge vântul, iar pe Zel îl interesa doar ca adăpost pentru mâncare şi dormit. Moose era nepăsător şi nesocotit. Iar Zel dezordonat şi murdar; şi Roy îşi dădea seama că în tovărăşia lor începea să devină uneori grosolan, alteori muşcător. În cabană stătea posomorit şi tăcut, abia aşteptând să iasă afară şi s-o pornească la vale, pe povârnişul! căldării, spre prospeţimea îngheţată a Lacului Zânelor.

Regiunea continua să exercite asupra lui aceeaşi putere de atracţie pe care ştia că o va avea întotdeauna. Când se afla afară în zăpadă, purtându-şi privirea peste plaiurile şi lacurile din jur, viaţa mohorâtă din cabană era dată uitării. Tot mai des părăsea

Roy căldarea lacului şi capcanele lui de castor, ca să se urce spre culmi, hoinărind de la un lac la altul, plănuind circuite întregi de capcane pe teritoriul acela, croind drumuri în jurul munţilor în miniatură, ori scurtături de-a lungul crestelor, găsindu-şi ici şi colo locuri potrivite pentru cabană, drum de portaj pentru canoe şi cea mai dreaptă cale înapoi către Saint-Helen.

În acele clipe, când gândul îi zbura îndărăt către Saint-Helen, îşi dădea seama că nu-i apărea înaintea ochilor decât imaginea lui Jack Burton; Jack, ferma şi pruncii lui, care se înmulţeau atât de repede.

În viziunea lui Roy nu apăreau nici Sam, nici Andy şi poate nici Jeannie, care părea că dispăruse pentru el până şi din amintire, aşa cum îi dispărea din minte orice lucru pe care ştia că-i bine să-l uite, să-l uite cu desăvârşire. Dar cu cât părea că imaginea aceea a Jeanniei Andrews se ascunde, cu atât o căuta Roy mai tare, simţindu-se tot mai tulburat.

Într-o zi rece şi cenuşie, stătea pe un pisc teşit, privind către sud, spre culmea Munţilor Albi, şi gândindu-se la toate astea. Se afla atât de sus, că de pe vârful acela putea vedea dincolo de culme. Cuprinzând depărtările cu ochii, chibzuia care ar fi calea ce l-ar putea duce cât mai drept peste înălţimi până la Saint-Helen. Tocmai îşi făcea acest plan în minte, când Moose apăru din josul povârnişului, făcându-l să sară în sus speriat, gata s-o zbughească în pădure ca un cerb.

— Te-am văzut tocmai din partea cealaltă a văii, zise liniştit uriaşul, aşezându-se lângă Roy pe o buturugă de molid. Ce făceai aici? Stăteai la pândă?

Roy scutură din cap şi-şi simţi muşchii gâtului încordaţi şi trupul înţepenit.

— Nu, zise el. Tocmai mă gândeam cum îţi poţi croi drum de aici de-a dreptul la Saint-Helen.

— E mai bine să înconjuri prin teritoriul lui Scotty sau al lui Bob Indianul, zise Moose. Sunt prea multe locuri deschise dacă mergi de-a dreptul. De ce? Ai de gând să faci drumul acesta în mod regulat?

— Îmi puneam, numai aşa, în joacă, întrebarea, zise Roy, ştiind că lui Moose nu i-ar fi făcut prea mare plăcere să-şi închipuie ţara Dolarului-de-Argint organizată într-o serie de terenuri pentru traperii autorizaţi. Din contră, s-ar fi putut supăra, fiindcă ţinutul întreg ajunsese oarecum să-i aparţină lui Moose Murray, nu numai în închipuirea lui, ci chiar într-a lui Roy şi a lui Zel Saint-Clair. Moose se integrase atât de bine în acel ţinut, încât era

evident că pentru el nu mai existau acum nici Saint-Helen, nici brigadieri de vânătoare şi nici legi omeneşti.

— Într-o zi, zise Moose, ar trebui să facem un drum spre apus, să vedem cum arată ţinutul de dincolo de râu. Am apucat-o în partea aceea acum câteva zile şi mi s-a părut mai înalt decât aici. Ai băgat de seamă vreodată cum se face tot mai cald cu cât urci mai sus?

Roy încuviinţă din cap.

— Jos, pe malul lacului, trebuie să fie cu cinci grade mai frig decât aici sus şi mai puţin umed, ies aburi din mână când îţi scoţi mănuşile.

Roy se uită în jos la mâna lui şi abia atunci observă că Moose avea o puşcă.

— Ai ieşit la vânat? îl întrebă el.

— Caut un cerb, zise Moose, şi mâna-i mare scutură puşca militară cu o nerăbdare neobişnuită ia el. Degeaba aştept să-mi cadă unul în laţ! Vreau să găsesc un cerb mare, să avem provizii de carne pe două săptămâni.

— Are să-ţi sară Zel în cap dacă începi să tragi cu puşca.

— Eh, e plin de fiere, răspunse Moose, fără răutate. N-ai vrea să te duci la capătul limbii de pădure de colo şi să blochezi ieşirea, în timp ce eu o cercetez? spuse el lui Roy.

Deoarece viziunea drumului spre Saint-Helen se spulberase, Roy răspunse:

— De ce nu?

Şi-l urmă pe Moose prin zăpadă şi peste stânci, către regiunea aceea bună de cerb. De cum începură a umbla, dădură de o mulţime de semne: urme de copite, excremente şi vârfuri rupte la tufişurile de arţar; dar, deşi se despărţiră şi cercetară limba de pădure cu atenţie, nu văzură nimic. Chiar fără puşcă în mână, Roy se simţea fericit că se află iarăşi la vânătoare, dându-şi seama cât de monotonă devenise pentru el prinderea castorilor în capcane. Şi la Moose vedea acelaşi lucru. Din fire, Moose era aproape numai vânător, având prea puţină stofă de traper şi când străbătea ţinutul acela cu o puşcă în mână, îţi dădeai seama că are dreptul s-o facă, numai privindu-i capul mare şi energic, mersul hotărât şi intenţia necruţătoare de a ucide tot ce-i iese în cale.

— Uite, şopti iute şi aţâţat Moose.

Amândoi fură într-o clipă la pământ, pitiţi după un troian, ca doi iepuri care ajung dintr-un salt în vizuină. Înaintea lor, în vale, la marginea unei mlaştini îngheţate, se zăreau două animale

negre, ascunse aproape în întregime de tufărişuri, dar uşor de descoperit din pricina unei perechi uriaşe de coarne.

— Drace, şopti Roy cu aţâţare; doi elani: un elan taur cu femela lui.

Moose se şi târa pe burtă, într-o parte, pentru a ieşi din linia de tufişuri şi stânci din faţă, care-i blocau vederea. Roy aştepta pe loc, lăsând vânătoarea în seama lui Moose, care avea arma.

Înainte ca Moose să fi putut trage, unul dintre animale, simţind primejdia, înălţă capul şi o luă din loc, sărind peste marginea gheţii, în mlaştină, urmat de perechea lui. În frunte fugea taurul, înălţându-şi enormele coarne tot mai sus, cu cât salturile deveneau mai puternice şi mai grăbite. Erau însă prea greoi, şi, în clipa când puşca lui Moose pocni, gheaţa se sparse şi amândoi elanii, taurul şi femela lui, în silinţa de a ieşi afară, prinseră a zvârli în lături cu copitele bucăţi mari de gheaţă. Moose Murray nu nimerise din primul foc, şi când taurul ieşi afară din apa îngheţată, puşca răsună din nou. Dar Moose nu împuşcase taurul, ci femela, care se mai zbătea încă în apă. O clipă numai îşi înălţă capul ei urât, apoi căzu printre bucăţile albe de gheaţă sfărâmată, rămânând nemişcată acolo, cu trupul pe jumătate afară din baltă. În aceeaşi clipă, taurul se întoarse în loc, îşi văzu perechea şi privi drept în direcţia lui Moose şi a lui Roy. Porni spre ei străbătând mlaştina îngheţată, ca şi cum nici n-ar fi existat, împroşcând în jur cu sfărâmături de gheaţă, de parcă copitele-i grele voiau să spargă totul în cale. Când ieşi pe uscat, într-o clipă se zvârli asupra lor, înainte de a apuca ei să facă o mişcare; năpustindu-se fără să-i pese de nimic, rupând în cale-i copaci mici şi azvârlind în lături bulgări mari de zăpadă, venea asupra lor ca un elefant turbat împins de o forţă supranaturală. Roy era la adăpost după o stâncă şi se trânti cu faţa în jos când elanul trecu vijelios pe lângă el. Auzi apoi iar explozia puştii, în timp ce zgomotul fioros al copitelor sălbatice se îndepărta. Tropotul urmă să se audă, căci Moose nu nimerise, şi cei doi se alăturară acum unul lângă altul, ca nişte vânători precauţi.

— Îl nimeream dacă aş îi tras mai din timp, zise Moose. M-am stăpânit însă o clipă, căci nu ştiam în ce parte aveai de gând să sari. Cred că l-am atins totuşi. Tiii! Dar ce matahală de taur!

Moose mugi de entuziasm şi o luă înaintea lui Roy prin apa rece, să se uite la femela enormă, din care se prelingea un sânge gros, roşu, pe gheaţa sfărâmată.

— Asta zic şi eu carne, nu glumă! spuse Moose cu aţâţare.

Roy însă ştia că nu din pricina cărnii era Moose atât de aţâţat.

Împuşcase femela din pricină că avea carnea mai bună decât taurul. Orice vânător, pe terenul lui, ar fi împuşcat taurul, căci femele erau totdeauna mai puţine, dar chiar când avusese terenul lui, Moose nu voise să ştie de asemenea reguli. Nu făcea nici o deosebire între un animal şi altul, şi dovadă era cazul de faţă.

— Este interzis pentru oricine – spuse Roy, oprindu-se mai la distanţă, să se încredinţeze întâi că femela e moartă – vânatul, uciderea, prinderea şi atacarea femelelor de elan de orice vârstă.

Moose nici nu-l auzi. Se mai desfătă încă privindu-şi victima, pregătindu-se s-o jupoaie şi s-o desfacă. Mai întâi trebuia s-o scoată din apă şi, cu puteri parcă egale cu ale animalului doborât, Moose începu să tragă de capul mare al elanului, ca să vadă dacă-l poate urni, şi, ajutat de Roy, izbuti să tragă sus pe mal cele trei sute de kilograme, după care îşi şterse faţa de sudoare cu mâneca udă.

— Este interzisă de asemenea, câtă Roy gâfâind, dar plin de încântare, împuşcarea ori atacarea elanilor pe când înoată în lacuri ori râuri.

— Când înoată! zise Moose. Dar nepricopsitul ăsta de taur şi-a înnămolit pur şi simplu femela! Dacă n-ar fi fost atât de nesocotit, nu mi-aş fi ajuns ţinta!

— Eşti un ucigaş, Moose! râse Roy.

Moose rânji:

— Şi tu câteodată parc-ai fi un brigadier în haine de traper!

Le plăcea să schimbe glume şi se apucară să cureţe elanul cât mai era cald, dar fără să-şi mai dea osteneala de a-l tăia cum trebuie, ci ridicându-l doar într-un copac, unde să nu-l poată ajunge lupii, şi desfăcând din pulpele de la spate mai multe hartane, să le ajungă un timp. După ce isprăviră, îşi spălară în copcă braţele însângerate şi apucară drumul către casă, înotând prin zăpadă, în timp ce capătul unui picior de elan ieşea afară din rucsacul ucigaşului.

Erau încă aţâţaţi şi glumiră toată vremea cât merseră pe culmi, până ce amuţiră deodată la auzul unei împuşcături. Se opriră.

— Nu-i Zel, zise Roy. E prea departe.

— S-a auzit dinspre nord, spuse Moose dus pe gânduri.

Asta însemna că focul fusese tras în rezervaţie, mai în interior decât se aflau ei.

— Ei! făcu Roy nepăsător din pricina aţâţării ce mai stăruia în el. Cred că-i vreun brigadier care şi-a închipuit că tovarăşul lui îi

semnalizează ceva. Ce alta putem face acum decât să aşteptăm să vină să ne prindă?!

După asemenea înţelepte vorbe, continuară cu glumele, simţindu-se fericiţi cu toată nesiguranţa pe care le-o provoca împuşcătura aceea, fericiţi până intrară în cabană, unde îi luă în primire furia dezlănţuită a lui Zel Saint-Clair.

Zel îi batjocorea când pe franţuzeşte, când pe englezeşte că trăseseră cu puşca, învinuindu-i pe amândoi de prostie şi răutate, că s-au aliat împotriva lui şi nu le pasă de el, că-l înşală şi-i lasă în spinare treburile cele mai grele, că-l trag pe sfoară, îl mint şi multe altele. Ştiind că Zel e convins de cele ce spune, Roy se simţea stânjenit, căci asemenea învinuiri serioase şi aspre nu i se întâmplase decât arareori să primească de la cineva. Moose se mulţumi doar să ridice bucata de carne, pe care începu s-o jupoaie cu cuţitul şi să sfarme ciolanele cu o toporişcă, răspunzându-i lui Zel prin fioroase lovituri repezi în masă cu instrumentul acela mic şi ascuţit. După ce socoti că a tăiat felii destule pentru mâncare, le întinse lui Zel să le pună la fript; atunci omuleţul nu se mai putu stăpâni şi, înşfăcându-le, le trânti pe soba de piatră; apoi, plângând, se repezi afară, în noaptea rece. Moose ridică de jos carnea, o şterse cu multă grijă, foarte tacticos, şi o aşeză în tigaia de prăjit. Roy luă găleata şi ieşi să aducă apă şi să-l găsească pe Zel. Îl găsi lângă lac, plângând ca un copil, şi un timp rămase tăcut lângă el, apoi îi spuse:

— Haide, Zel, s-a făcut frig afară.

Zei se întoarse înăuntru împreună cu el, se apucă de gătit şi pregăti masa atent, în tăcere. Abia când începură a mânca din carnea fragedă şi gustoasă Zel rupse tăcerea:

— Aţi auzit cealaltă împuşcătură? îi întrebă el amărât.

— O fi fost tot vreun flămând de braconier, care umblă după un cerb, îşi dădu Roy cu părerea.

— După zgomot mi s-a părut că-i puşcă cu alice, le spuse Moose.

— Te pomeneşti că-i Samson cu tunul lui! zise Roy.

— Nu, răspunse serios Zel. Nu-l părăseşte el pe Scotty!

Roy zâmbea de gluma pe care o făcuse şi îşi dădea seama că Scotty şi Samson îi lipseau. Ar fi vrut să-i ştie iar aproape, peste râu, unde să se repeadă o dată, de două ori pe sezon să-şi continue discuţiile cu Scotty şi să pună la încercare prietenia dintre ei, asmuţindu-i pe unul împotriva celuilalt.

— Bun băiat Scotty! spuse el cu voce tare. Ce s-ar face Samson fără el?

Întrebarea aceea sentimentală rămase fără răspuns, şi Roy îi îndepărtă din gândul lui. Descoperi că-i lipsea şi Jack, Jack în pădure, Jack în Saint-Helen, Jack pretutindeni.

Încă un dor care trebuia înăbuşit, şi Roy descoperi că era surprinzător de uşor să îndepărteze toate obsesiile acelea din gândurile lui. De când era aici, sus, restul lumii rămăsese undeva departe, în urmă. De data aceasta Roy părăsise în adevăr lumea, şi marea singurătate în care trăia începuse să sape o prăpastie între prezent şi trecut. Trecutul era ceva de care îţi aminteşti şi poate îţi lipseşte; dar prezentul era tot ţinutul din jur. Nici chiar cabana aceea primitivă nu i se mai părea aşa de mizerabilă când cei dinăuntru nu se războiau între ei. Când Zel era liniştit şi Moose omenos, cabana cea strâmtă devenea mai spaţioasă şi mai primitoare. Asta făcea parte din prezent, şi Roy îl trăia aşa cum trebuia trăit. În fiecare zi, şi cu tot mai multă plăcere, aştepta să-şi facă drumurile lui în jurul lacului, sus, pe culmi, ori mai departe, în vreo direcţie oarecare. Cât timp îl purtau picioarele era fericit, iar Jack, Scotty, Samson îi păreau nişte amintiri din copilărie; îi stăruiau vii în minte, dar erau cu totul ieşiţi din realitate.

— Cum merge cu castorii? îl întrebă Moose într-o dimineaţă ca oricare alta. Eşti mulţumit?

— Nu pot pridídi, îi răspunse Roy.

Moose zâmbea.

— Cred că foarte curând o să avem strânse destule blănuri ca s-o putem şterge de aici.

Roy ştia că Moose spune aşa din şiretenie, dar nu răspunse nimic la această aluzie. Nu era de loc grăbit să plece. Găsea o searbădă mulţumire în disperarea aceea a lui, o acceptare a nenorocirii şi chiar o alinare pentru că soarta atotputernică îi rezolvase deodată toate problemele. Niciodată până acum Roy nu îngăduise amestecul sorţii în viaţa lui, dar pentru moment lucrul acesta îl făcea să-şi privească nenorocirea cu o cinică detaşare. Se simţea acum în stare să scoată la lumină imaginea lui Andy şi a Jeanniei şi chiar să-şi reprezinte scena care s-ar petrece dacă el s-ar întoarce.

Andrews ar fi cu siguranţă violent, avea o fire care se aprindea într-o clipă, şi deseori simţise Roy în tinereţe arsura unui pumn ori lovitura de berbece a capului lui Andy, când îl apucau furiile. Da, Andy ar fi cu siguranţă violent. Şi afară de asta? Ce-ar spune? Lui Roy îi venea să râdă. Andy nu era un om care să-şi controleze vorbele; s-ar dezlănţui asupra lui cu un potop de

blesteme şi înjurături, cu învinuiri, insulte, batjocuri. L-ar insulta pe Roy cum nu mai fusese el în viaţa lui insultat. Şi cea mai mare vină pe care i-ar găsi-o ar fi înşelăciunea. Trădarea lui perfidă, desfrâul înfăptuit cu sânge rece. Aşa ceva îi venea greu lui Roy să îndure, el, care nu abuzase niciodată de cineva. Acum Andy se va răzbuna din plin, şi-şi va satisface setea de răzbunare şi asupra Jeanniei. Aici, scena închipuită de Roy se întuneca. Ce-ar putea să-i facă Andy Jeanniei? S-o insulte, învinuind-o de aceeaşi ticăloşie, s-o facă destrăbălată, iar el să se pretindă sfânt? Lui Roy îi venea să sară în sus de indignare împotriva lui Andy. Cu ce drept venea Andy înapoi cu pretenţii asupra unei vieţi pe care o părăsise? Andrews purta întreaga vină. El era intrusul, el era trădătorul! Oare şi Jeannie va simţi la fel? Sigur că are să simtă întocmai ca Roy! Are să-şi dea seama că între ei există ceva ce n-are nici o legătură cu Andy, oricum ar cuvânta legile ţării.

Dacă s-ar fi lăsat în voia indignării şi a simţământului de dreptate, Roy ar fi ieşit într-o clipă din cabană, pornind-o de-a dreptul spre Saint-Helen, Dar îndată ce starea de detaşare, caracteristică fatalismului, dispărea, Roy devenea din nou un păcătos. Ştia că întoarcerea lui Andrews îl făcuse vinovat, o făcuse vinovată pe Jeannie, făcuse vinovată întreaga lume. Jeannie era pierdută, la fel ca vânatul din Musk-o-gee, după cum pierduţi erau şi Sam, şi Saint-Helen. Nu mai avea pentru ce să se întoarcă înapoi.

— Ai început să devii gânditor, Roy, îi spuse Moose la plecare. Ai cumva vreo supărare?

Roy nu răspunse, dădu din umeri şi apucă la vale spre Lacul Zânelor.

De un timp nu mai avea răbdare la prinsul castorilor; vânatul blănurilor ajunsese o corvoadă, aşa că se hotărî să-l grăbească printr-o metodă pe care nu o întrebuinţase încă niciodată, o metodă pe care o socotise prea distrugătoare şi prea barbară pentru castori. Adusese cu el o duzină de laţuri, pe care le puse chiar la intrarea cotloanelor şi pe părţile alunecoase ale galeriilor. Asemenea procedeu însemna distrugere necruţătoare. Şi cum pe teritoriul lui avusese întotdeauna repulsie să facă aşa ceva, i se părea ciudat că acum nici nu-i păsa. Cita şi legea, legea care spunea că-i cu desăvârşire oprită folosirea laţurilor la vânatul castorilor. Nu o spunea cu un umor amar, ci cu un cinism rece, care se potrivea cu viteza şi îndemânarea lui în aşezarea laţurilor. Voia să poată părăsi cât mai grabnic mlaştinile, să urce pe culmi şi să-şi înceapă hoinărelile cu care se îndeletnicea mai

toată ziua. Vânatul cu capcane ajunsese să i se pară o pierdere de vreme când îl apuca dorinţa aceea nestăpânită de explorare, şi, cu cât străbătea mai mult ţinutul, cu atât dorea mai puternic să sfârşească prinsul, repede, prin mijloace eficace, fie chiar pline de cruzime, ca să se poată dărui cu totul acelor minunate hoinăreli prin ţara Dolarului-de-Argint.

— Dincotro vii? îl întrebă Zel într-o noapte limpede şi luminoasă, pe când se aflau singuri în cabană. Am fost şi te-am căutat la Lacul Zânelor de vreo două-trei ori, dar nu te-am găsit niciodată.

— Eram prin apropiere, îi răspunse nerăbdător Roy, şi, dându-şi seama că-l repezise pe Zel, îi păru rău numaidecât. Urc pe culmi, să privesc şi eu în jur, Zel. E cam rece în mlaştină.

— Am impresia că tu şi cu Moose vă pierdeţi timpul hoinărind pe coclauri, zise Zel. Unde-i Moose acum? Trebuia să se fi întors de mult.

Moose nu se întoarse de loc în noaptea aceea.

Zel era îngrijorat, iar Roy mai mult amuzat decât îngrijorat, bănuind că Moose ajunsese până la urmă prea departe ca să se mai poată înapoia într-o singură zi. Nu credea că i s-a putut întâmpla ceva; era doar un adevărat om al pădurii. Altădată, în vremuri de demult, Moose ar fi putut fi un explorator, un om în stare să deschidă drumuri noi, către continente, fără să-i pese de rezultatele descoperirii lui, Pentru el nu existau decât colina următoare şi valea următoare, şi mai mult ca sigur că se afla acum pe vreuna din colinele sau văile acelea, îndurând un frig de 30 de grade sub zero, în loc să fie aici, în patul lui cald, pe care Zel se grăbise să-l ocupe. Cu toate acestea, Roy îl invidia.

— Ai de gând să-l cauţi? îl întrebă Zel când se iviră zorii reci ai dimineţii.

— Nu, zise Roy, care, fără să ştie de ce, devenea în fiecare zi tot mai zgârcit la vorbă faţă de Zel.

În prima zi a lipsei lui Moose, pe la amiază, îndreptându-se spre Râul-de-Argint, Roy îl zări pe Zel sus pe un povârniş din preajma mlaştinii lui cu bizami. Îl putea vedea bine din depărtare printr-un şir de mesteceni argintii, pe înălţimea acoperită de zăpadă. Zel lucra la ceva, ascuns printre copaci, şi, din câte putea observa de la distanţă, Roy ghici că e vorba de o platformă. Înţelesese îndată cu ce se îndeletnicea Zel. Construia o ascunzătoare pentru blănuri, să le ferească de animalele de pradă şi, de asemenea, de ochii tovarăşilor săi.

— Vasăzică trişează! îşi spuse Roy, convins că jupuia pe loc o

parte din bizamii prinşi, păstrând astfel blănuri pentru el în afara convenţiei lor de împărţire.

Roy pândi până se convinse cu privire la îndeletnicirea lui Zel, apoi dădu din umeri şi plecă mai departe. Asta nici măcar nu-l amuza – cum ar fi fost natural – nici nu-l supăra. Nu-i făcea nici cald, nici rece; iar Zel şi rezerva lui de blănuri i se păreau cu totul neînsemnate, atât de neînsemnate, că era de speriat.

De mai multe ori în cursul zilei, Roy auzi împuşcături. Parcă aducea cu puşca lui Moose; sigur n-ar fi putut spune. Seara, Zel era din nou mânios pe Moose pentru împuşcăturile lui nesocotite, primejdioase; dar Moose nu se afla acolo să-l audă. Era încă departe, şi mai trecură douăzeci şi patru de ore fără să se întoarcă. Se înapoie o dată cu primele vârtejuri de viscol, cu faţa roşie şi plin tot de zăpadă, izbind în lături uşa şi aruncând blana strălucitoare a unui urs mare, negru. În urma lui, Roy împinse uşa, stăvilind vijelia, iar Moose se aplecă înainte, scuturându-şi zăpada groasă de pe cap şi de după gât.

— Asta a fost: ori el ori eu, spuse Moose vorbind de urs; şi l-am dat gata! Ce-ai mai fi râs, Roy! Stăteam ieri într-un adăpost de stâncă, încercând să mă mai încălzesc, când iată că se-arată individul ăsta. Prima oară nu l-am nimerit, dar când s-a întors în loc ca s-o şteargă, l-am lovit drept în piept. Era gras! Stătea acolo ca un sconcs care, de gras ce e, nu se poate mişca.

— Altceva n-ai mai prins? întrebă Zel.

— Mai nimica, răspunse Moose, scoţând câteva piei din sacul lui. O vulpişoară şi un râs.

— Asta-i tot ce-ai vânat în trei zile? spuse Zel cu o izbucnire de deznădejde…

Glasul monoton, care răsunase cu o clipă înainte umplând cabana, amuţi, şi Moose deveni deodată foarte tăcut; era un avertisment pentru Zel şi un semnal de alarmă pentru Roy. Moose nu mai părea un taur ce-şi alungă cu coada muştele de pe spinarea-i leneşă; semăna mai degrabă cu o coşcogeamite fiară ce stă să se arunce asupra unui flecuşteţ care-o supără, gata să-l calce în picioare. Roy observase schimbarea, dar nici nu-i păsa. Privea liniştit la cei doi oameni, care se luptau pentru supremaţie, la fel cum s-ar fi uitat la o nevăstuică şi o veveriţă cărora li s-a abătut să-şi încerce puterile. Era o atitudine faţă de oameni neobişnuită la Roy, o atitudine de care el nu era conştient. Îşi da seama numai că fiecare dintre ei devenise acum un individ deosebit, că se ajunsese la un maximum de individualism dacă trei oameni, trăind cum trăiau ei, erau în stare

să rămână fiecare o unitate separată: între ei nu era nici tovărăşie, nici cooperare. Pierderea socială a camaraderiei era fără însemnătate şi puţin îi păsa de ce-ar putea să li se întâmple celorlalţi.

Ninsoarea îi ţinu închişi în cabană două zile, şi în unele momente tensiunea deveni ameninţătoare. Cu cât Moose se liniştea, revenind la forma-i placidă de taur care alungă muştele cu coada, cu atât mai încordat şi mai nervos devenea Zel. Nu era o ceartă deschisă între ei, aveau doar scurte ciocniri când venea vorba, de pildă, care să se bărbierească mai întâi, care să aducă apă sau cine a sforăit toată noaptea. Încordarea atinse punctul culminant când Zel declară că ar trebui să plece din rezervaţie după încetarea viscolului. Strânseseră destule blănuri, şi împuşcăturile lui Moose cu siguranţă că au stârnit pe careva în căutarea lor.

— Tot plin de fiere, îl apostrofă Moose.

— Desigur, ţie nu-ţi pasă de nimic, spuse Zel cu amărăciune, şi obrazu-i mic se crispă de mânie. Ai ajuns să nu mai ai nimic omenesc în tine. Colinzi pădurile întocmai ca un animal. Ai s-ajungi o dihanie, şi-l tragi şi pe Roy după tine!…

Moose izbucni în râs, iar Roy continuă să-şi mestece tutunul negru.

— Nu mai eşti omul de altă dată, Zel, îi spuse Moose. Mai bine te-ai întoarce la Saint-Helen şi-ai rămâne acolo fermier. Brigadierul ăsta se vede că te-a băgat în sperieţi. Pădurea nu mai este un loc potrivit pentru unul ca tine. Nu mai ai ce căuta aici.

— Ba eu am să rămân în pădurile de aici încă mult timp după ce ţie are să-ţi trimită careva un glonţ în spate, îi răspunse Zel. Şi degeaba tot trăncăneşti că şeful m-a dat gata, că mult n-o mai duce el! Iar dacă ai chef să spui cuiva că are să ajungă fermier, spune-i atunci lui Roy. El e cel care are s-o sfârşească în cocina porcilor!

Moose îl lăsă pe Roy să răspundă, dar Roy se sculă să pună lemne pe foc. Tăcerea lor îl înfurie şi mai rău pe Zel.

— Întreabă-l pe Roy cum are să se descurce când Andy o să afle cine i-a ţinut locul doisprezece ani, cât a lipsit.

Roy, care ţinea în mână un lemn de mesteacăn, făcu o mişcare îndărăt, zvârlindu-l în direcţia lui Zel, dar Moose ridică un picior uriaş de pe patul pe care era lungit, şi-l împinse pe omuleţ de pe capătul patului jos pe podea. Roy se umflase ca un broscoi, cu toţi muşchii gâtului încordaţi, gata să plesnească; braţele voinice îi căzuseră în jos, ca şi cum se simţea neputincios în

mânia lui. Ceva trebuia să se întâmple; dar Moose se sculă oftând.

— Iaca, zise el, cotrobăind într-o legătură cu boarfe de sub pat, am păstrat asta pentru o zi ploioasă, dar se vede că ziua de azi este tot aşa de umedă ca oricare alta. Scoase o sticlă de aquavite; păşind apoi peste trupul chircit al lui Zel, îşi luă briceagul de pe masă ca să scoată dopul. Cam miroase a furtună, adăugă el, turnându-le rachiu în căni. Hai, băieţi, daţi dracului rânduielile şi legile!

Nu rânduielile şi legile voia Roy să le uite cu ajutorul băuturii, ci amintirile din Saint-Helen. Lovitura primită de la Zel fusese mai tare decât şi-ar fi putut-o închipui el, şi se părea că rupsese ultimul fir subţire ce-l mai ţinuse legat de Saint-Helen. Îşi dădea din nou seama că pentru el nu mai rămăsese nimic acolo, aşa că se concentră din toate puterile asupra rachiului, fără ca hotărârea lui să cedeze nici o clipă vreunei reţineri şi fără ca amărăciunea să cedeze locul nici o clipă veseliei.

CAPITOLUL 12

După ce trecu şi viscolul, lăsând ţinutul înveşmântat în zăpadă, Roy îşi luă puşca şi, punându-şi rachetele, porni la vânătoare peste culmi, urmărind şi împuşcând primul cerb pe care-l găsi. Îl jupui, îl tăie bucăţi şi-l atârnă într-un copac, deşi ştia prea bine că nu era neapărată nevoie de cerb (pe deasupra era şi cerboaică), fiindcă le rămăsese încă destulă carne de elan. Dacă avu o clipă mustrări de conştiinţă pentru fapta-i distrugătoare, ele se topiră iute în bucuria ce-l stăpânea că vânează din nou şi o porni pe creste după vânat, având poftă să ucidă orice i-ar ieşi în bătaia puştii, să ucidă fără să-i pese de nimic.

Sub omătul mare ţinutul părea şi mai îndepărtat de lume. Era o vastă întindere albă, o ţară de lungi ondulaţii line, care se pierdeau la nesfârşit în linia de zăpadă a cerului. Prin locurile întroienite piciorul când se înfunda, când călca pe tare; iar codrii şi lacurile erau ca nişte corăbii uriaşe ale tăcerii... Adesea, singurul zgomot care spărgea liniştea era scârţâitul rachetelor şi, de fiecare diată când îl auzea, Roy simţea sunetul vibrându-i în picioare şi împrăştiindu-i-se în trup. Era un sunet obişnuit călătorului, care-i sporea îndemnul să meargă mereu înainte, până când îşi dădu seama că ajunsese atât de departe, încât trebuia să se întoarcă numaidecât, dacă voia să fie acasă pe înserat.

Roy nu avusese grijă de capcanele lui de la lac şi-l mustra conştiinţa. Proastă treabă pentru un traper să lase o zi întreagă capcanele necurăţate, dar şi mai proastă să le lase în părăsire după un viscol! Viscolul îngroapă toate capcanele, şi, în afară de faptul că e nevoie să le cureţi pe acelea în care s-a prins vânatul, întreaga linie trebuie aşezată din nou, din pricină că-i îngropată adânc în zăpadă.

Nu izbuti să se întoarcă la timp ca să-şi poată cerceta capcanele, fiindcă îl opri pe vârful unei înălţimi priveliştea unui fum, departe spre răsărit. Nu-şi putea da bine seama cât era de depărtat, căci zăpada albă şi cerul cenuşiu se amestecau cu tot ce era de culoare asemănătoare, făcând perspectiva neclară. Trase însă concluzia că nu era prea departe din faptul că-l putea desluşi în întregime pe o zi atât de mohorâtă. S-ar fi putut să fie Moose, şi seara, în cabană, în timpul cinei, îl întrebă despre asta:

— Ai fost înspre răsărit astăzi?

Moose dădu din cap:

— Am fost la lacurile dinspre nord să caut nurcă. Am găsit o mulţime de urme acolo. De ce mă întrebi?

Roy le povesti despre foc.

— Cred că ai dreptate, Roy, rosti Moose cu gura plină de carne mustoasă. Mai sunt şi alţii care vânează în rezervaţia asta şi pare-se că încep a fi cam neprevăzători.

— Ca şi noi! spuse Zel privind la Roy şi la sângele de cerb de pe haina lui.

De data asta nu glumea de loc, iar Roy îşi pierduse cheful de a-l mai stârni pe Zel, pe Moose ori pe el însuşi. Pufni, mestecă şi scuipă, aşteptând curios să vadă dacă Zel are să-l atace că nu-şi curăţise capcanele şi întrebându-se posomorit ce să facă dacă deschide discuţia. Dar nu se aminti nimic despre asta, şi Zel vorbi numai despre lipsa de alimente.

— Nu mai avem cartofi, îi vesti el, şi nici unt. Ne-au mai rămas doar câteva cutii de conserve, cu care s-o scoatem la capăt, borcanele cu fructe, un borcan cu murături şi ceva pâine şi biscuiţi.

Fructele la borcan erau de la doamna Jack Burton, şi murăturile de la Jeannie. Roy ar fi fost curios să vadă dacă murăturile erau bune ori proaste, dacă Jeannie izbutise să gătească ceva mai gustos decât obişnuitele-i mâncăruri searbede. Cu o calmă îngăduinţă admira acum compromisul gospodăresc pe care Jeannie îl făcuse de dragul lui. În clipa aceea, îşi da seama cât de total i se dăruise Jeannie în aceşti

doisprezece ani, cât de perfect se îmbinaseră vieţile lor, cât de adevărat era lucrul acesta şi cât de adevărat va rămâne întotdeauna. Dintr-o dată se simţi copleşit de sentimentul aceia şi, pentru întâia oară de la întoarcerea lui Andy, izbuti să aibă o imagine întreagă a Jeanniei, să depene în minte povestea lui cu Jeannie, de la amănuntele intimităţii lor până la calitatea acestei intimităţi, la substanţa ei, care se contopea atât de mult cu însăşi făptura lui, încât nu o putea înlătura din mintea-i frământată; n-o putea sacrifica pe Jeannie capriciilor unui descreierat, toanelor lui Andy! Asta nu!

Dar nu era, oare, prea târziu? Şi asta nu din pricina lui Andy, ci din pricina lui. El era un om pierdut; căci natura nu numai că-l învinsese în lupta cu pădurea, dar îl şi alungase în singurătate, izolându-l de societatea oamenilor, singura care face viaţa posibilă. Fusese constrâns la o existenţă pur individualistă, şi nimic mai mult, iar aici îşi trăia rezultatul înfrângerii lui, împreună cu alţi doi oameni pierduţi.

— Ia adă murăturile acelea, spuse Roy lui Zel. Pe când stăteau la masă.

— Ruth Mac Nair le-a făcut? îl întrebă Moose.

Roy dădu din cap şi desfăcu capacul de sticlă.

— Ce face Sam? adăugă Moose.

— Curăţat! răspunse Roy, încercând gogonelele cu furculiţa.

— Toţi sunt curăţaţi acolo în târg, numai că habar n-au de asta, zise Moose.

Roy ridică ochii:

— Afară de Jack, spuse el. Pe Jack Burton nimic nu-l poate da la pământ.

— Cum îs murăturile? întrebă Zel, observându-l pe Roy cu atenţie şi subînţeles.

— Bune, zise Roy.

Erau prea dulci, totuşi destul de izbutite ca primă încercare, deşi Roy credea cu tărie că următoarele încercări ale Jeanniei au să fie mai degrabă improvizaţii decât perfecţionări.

— Câţiva ani proşti la şir îl dau la pământ şi pe Jack, ca şi pe ceilalţi, spuse Moose.

Roy puse capăt discuţiei.

A doua zi dimineaţă, îşi curăţă capcanele şi găsi îngropată sub zăpadă o captură atât de bogată, încât o clipă îl cuprinse ruşinea că nu-şi făcuse inspecţia în ajun. Pe când scotea capcanele din omăt şi le reaşeza în poziţii noi, era atent să observe noile drumuri şi obiceiuri ale castorilor pe zăpada mare. Ocupaţia asta

îl absorbi cu totul o vreme, mai cu seamă când dădu peste doi castori bătrâni care tăiau o sălcioară. Îi observa la lucru, cum taie salcia invers, din partea opusă întâi, şi totuşi tăind-o în aşa fel, încât căzu pe gheaţa lacului, unde o puteau coji. Roy observase de multă vreme că nu numai priceperea castorului făcea să cadă copacul în apă sau în locul deschis unde aveau nevoie de el. Adevărata explicaţie se găsea în forma copacului. Majoritatea crengilor au tendinţa, din pricina tropismului, să crească spre lumină înspre partea deschisă, îngreunând copacul în acea parte, astfel încât, oricum l-ar tăia castorii, cade înspre locul deschis. Totuşi, Roy zâmbea cuprins de admiraţie observându-i pe cei doi castori şi începu cu ei un fel de joacă prin zăpadă, mişcându-se încet la vale, să vadă cât de aproape poate ajunge, fără ca animalele să-l audă sau să-i simtă mirosul. Se târî pe brânci, până se apropie la vreo zece paşi de ei şi se opri acolo, ferit după un troian, să-şi facă un bulgăre de zăpadă. Scoase apoi cu grijă capul de după troian, ochi bine şi zvârli cu bulgărele de zăpadă într-unul din castori, trântindu-l pe jos. Izbucni în râs; dar în aceeaşi clipă salcia pârâi şi căzu, speriindu-l. Castorii, speriaţi şi el, se făcură nevăzuţi, iar Roy se porni iar pe râs, de unul singur, şi-şi făcu restul circuitului cu multă plăcere şi bună dispoziţie. Totuşi, nu ridică nesăţioasele laţuri care îi dublaseră captura.

„E o plăcere, îşi zicea Roy. Ia ce poţi, cât timp poţi.”

Pe când se întorcea, auzi încă două împuşcături, de data aceasta foarte apropiate.

„Trebuie să fie ucigaşul de Moose”, îşi spuse el în gând.

Nu-şi făcu griji din pricina împuşcăturilor, în schimb mai târziu avu o surpriză pe unul din hăţaşuri, dând peste un lup mare, cenuşiu, de pădure, o fiară cu capul teşit, cu blana în trei culori: alb, cenuşiu şi cafeniu. Zăcea mort pe cărare, cu botul căscat şi strâmb şi cu picioarele-i groase perfect drepte şi ţepene. Părea să fie mort de vreo săptămână, totuşi zăpada nu-l acoperise şi blana îi era încă lucioasă. Roy îi întoarse trupul ţeapăn, căutând urme de lovituri şi ide glonţ, dar nu găsi ceva care să-i dezvăluie pe ucigaş. Semnele erau totuşi neîndoielnice şi Roy se mânie.

— Nu cumva Zel întrebuinţează capcana albă!? rosti el cu glas tare.

Capcana albă numeau indienii otrava, şi lupul mort părea să fie ori direct otrăvit, ori poate indirect, fiindcă mâncase alt animal otrăvit. Era mai probabilă presupunerea din urmă, căci Zel nu vorbise niciodată de momeală pentru lup, iar momeala otrăvitoare fără îndoială că o punea pentru animalele lui,

bizamul, nurca şi celelalte. Ruşinea pe care o simţea Roy că prinde castori cu laţul slăbi în faţa acestui sistem de distrugere. Otrăvirea avea un efect cumulativ. O fiară otrăvită poate ucide încă vreo cinci printr-o înlănţuire firească, una vânând pe cealaltă. Lupul acela otrăvit, care mâncase probabil un bizam otrăvit, putea ucide orice animal care va muşca din carnea lui: urs, şobolan, vulpe, alt lup, jder, pekan, pisică şi chiar o bufniţă mare cu urechi. Roy îl târî către o movilă de pietroaie, îngropându-l cât putu mai bine. Era încă mânios, dar îşi dădea seama că n-are dreptul să fie indignat. Întrucât era mai gravă crima lui Zel decât a lui? Şi ce i-ar putea spune lui Zel nu i se potrivea oare şi lui însuşi? De la prinsul castorilor cu laţul până la otrăvitul vânatului nu era decât un pas, aşa că s-ar fi putut tot atât de bine să fi pus şi el otravă. Nu se gândise până atunci că pot exista grade de moralitate, şi era uimit că descoperirea asta îl făcuse să se învinovăţească singur. În afară de faptul că se simţea vinovat, avusese şi o revelaţie a personalităţii lui. Şi toate acestea îi spuneau lui Roy mai multe despre el însuşi şi despre noile-i obiceiuri decât orice faptă ori vorbă de mai înainte. Dorea să scape de aici cât mai repede, să se întoarcă la Scotty şi la Samson, să se întoarcă printre oameni, unde nu era cu putinţă să te distrugi singur, să decazi, să te izolezi. Voia să plece de acolo înainte de a fi prins, înainte de a pierde drepturile de cetăţean şi de a rămâne pentru totdeauna izolat. Voia să iasă din rezervaţia aceea, să se întoarcă la terenul lui de vânătoare, la viaţa normală, la siguranţa pe care ţi-o dă traiul în comun, înapoi la Saint-Helen.

Simţea că a sosit clipa. Pentru Roy nu însemna o hotărâre, ci o eliberare de sub robia sorţii stupide. Putea pierde orice, dar tot Saint-Helen era cheia existenţei lui, şi nu mai putea rămâne fugar. Roy înţelegea că mai există şi altceva în viaţa lui în afară de izolare, spaimă şi înfrângere. N-avea altă ieşire decât să se întoarcă şi să lupte. Se obişnuise atât de mult cu stăpânirea de sine, că nu se mai temea de nenorocirile care l-ar mai fi putut ameninţa. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la Musk-o-gee şi la Saint-Helen, către hotărârile cele adevărate şi de neînlăturat ale existenţei lui; înapoi la Andy Andrews.

CAPITOLUL 13

Roy aşteptă o clipă prielnică ca să aducă vorba de întoarcere. Trecuse luna ianuarie şi se apropia vremea când trebuia să înceteze orice activitate de vânătoare. Îşi sortase blănurile şi le avea gata împachetate, ştiind că n-ar fi putut duce nici o blană mai mult. Problema mâncării devenea tot mai dificilă, proviziile erau pe sfârşite şi ajunsese să se hrănească aproape numai cu carne. Pe lângă asta, activitatea omenească creştea primejdios în jurul lor, în rezervaţie. În câteva rânduri trecuse aproape pe deasupra lor un avion mic cu schiuri. Sosise momentul ca Roy să dea semnalul plecării, dar nu se ivise încă un prilej care s-o grăbească.

Moose dispăruse din nou, şi Zel devenise un om de care nu te puteai apropia. Omuleţul ştia că vânătoarea lui cu otravă fusese descoperită de Roy. Pe lângă asta, Roy îl bănuia că încearcă să-şi sporească în aşa măsură provizia personală de blănuri din ascunzătoare, încât să se poată întoarce şi să se aprovizioneze de acolo în vară şi în toamnă. Zel era atât de preocupat să-şi înjghebeze rezerva aceea, că nu mai amintea acum nimic despre grăbirea plecării. Îşi stăpânise frica pe care i-o stârnea prezenţa celorlalţi oameni din rezervaţie, căci se agăţase cu înverşunare de această şansă unică de a-şi recupera ceea ce pierduse în anii de nenorocire, şi Roy socotea că nu-l poate ţine de rău şi nici grăbi. Nu putea opri un om care luptă vajnic să învingă adversităţile.

Cu toate acestea, Roy începea să fie îngrijorat.

Ştia că, mai devreme ori mai târziu, activitatea lor va fi descoperită dacă se aflǎ cumva brigadieri sau pădurari prin apropiere. Şi Moose contribuia la asta. De când lipsea, zgomotul puştii lui se auzea des şi sonor, iar Roy începea să creadă că pădurea îl înghiţise de-a binelea pe Moose. Se hotărî să plece fără el dacă nu se întorcea în curând; ba, la nevoie, chiar fără nici unul dintre ei.

Dar Zel precipită în alt chip plecarea.

În lipsa lui Moose, Roy se apucase, pe lângă activitatea din mlaştină, să întindă un şir de capcane în hăţaşuri; pe acea pistă îl urmări Zel într-o dimineaţă geroasă, găsindu-l tocmai când se aşeza să-şi mănânce sărăcăciosul dejun, o bucată de friptură rece de elan, având ca garnitură cele din urmă murături de la Jeannie.

— Roy, spuse Zel gâfâind, vino încoace să vezi ceva. Pot să jur că am zărit doi indivizi deschizând pârtie de-a lungul unui povârniş! Vino aici pe înălţime. Haide, vino încoace!

Roy, cu bucata de elan în mână, îl urmă pe Zel, care păşea foarte tulburat, către înălţimea cea mai apropiată, un colţ de stâncă rotunjit la vârf. Zel se rezemă prudent de el, arătându-i în ceaţa depărtării un povârniş însorit unde, spunea el, zărise doi, ori poate chiar trei oameni.

— La naiba, Zel! spuse Roy. Cum poţi deosebi ceva la asemenea depărtare? De unde poţi şti că nu era o pereche de cerbi cu puiul lor?

— Cerb cu două picioare? întrebă Zel.

— La asemenea distanţă poate fi orice!…

— Bine, aşteaptă atunci şi ai să vezi singur, spuse Zel. Dacă este cineva care deschide pârtie, are să apară mai sus pe acelaşi povârniş. Stai aici puţin şi fii atent.

Roy îşi mâncă friptura de elan supraveghind împreună cu Zel povârnişurile. Erau sute de locuri deschise între zonele de pădure de unde ar fi putut ieşi la iveală oameni care îşi croiau drumuri prin zăpadă. Dacă erau oameni pe panta aceia, însemna că se aflau cam la cinci mile distanţă, îndepărtându-se în direcţia bună, spre sud; dar Roy nu credea că Zel văzuse în adevăr oameni.

— Priveşte, spuse Zel, şi, de emoţie, mai să sară peste stâncă. Uită-te la luminişul acela dintre cei doi arţari uscaţi. Uită-te bine.

— Al dracului, ai dreptate! zise Roy, căci vedea limpede, cât îi îngăduia lumina acelei zile, două siluete mici, negre, de oameni; fără îndoială, erau oameni, mergând unul după altul, oameni cu două picioare, al căror mers săltat prin zăpadă le vădea precis

specia, chiar de la acea distanţă.

— Nici unul dintre ei nu-i Moose, zise Zel. Sunt prea scunzi.

— Or fi poate braconierii aceia, spuse Roy, dar ştia foarte bine că nu era aşa.

— Brigadieri, spuse Zel, trântindu-se iute la pământ. Una din siluetele îndepărtate ridicase mâinile, ca şi cum folosea un binoclu. Brigadieri ori pădurari, adăugă Zel. Hai s-o ştergem.

— Mai bine să-i pândim puţin, zise repede Roy, ţinându-l pe Zel. Să vedem încotro se duc; poate îşi continuă drumul spre sud.

Pe când îi observau, cei doi străini ajunseră pe un vârf, de unde începură să cerceteze ţinutul în jurul lor; apoi făcură o întoarcere de patruzeci şi cinci de grade faţă de prima direcţie, venind acum îndărăt, spre nord-vest. Roy se întoarse numaidecât şi privi partea de nord a ţinutului, până ce văzu ceea ce se aştepta să vadă.

— Uite colo pe ceilalţi doi, îi spuse el lui Zel, arătându-i spre nord alte siluete îndepărtate, care apăruseră pentru scurt timp pe o creastă. Vezi ce fac? Se întoarse el către Zel. Sunt patru oameni ce străbat regiunea în zig-zag. Cercetează ţinutul peste tot, ca patrulele forestiere. Cred că-i timpul s-o întindem, Zel. Înapoi la cabană, şi apoi pe aici ne e drumul!

— Ce facem cu Moose? zise Zel.

— Ei, asta-i! Parcă ştii unde-i?

— Nu, dar trebuie să încercăm să-l găsim. Ce facem cu capcanele?

— Le lăsăm. N-avem mult timp dacă ei îşi urmează drumul încoace. Hai să plecăm.

Roy o şi luase din loc, bătătorind zăpada cu cizmele-i scurte de cauciuc, zvârlindu-şi braţele în faţă, ca greutatea trupului să-l tragă înainte.

— Dacă plecăm fără Moose, zise Zel, alergând să se poată ţine după Roy, te pomeneşti că nimereşte direct în încurcătura asta pe care o lăsăm în urmă. Ar trebui să-l căutăm ori să-l înştiinţăm într-un fel.

— Dacă ai cumva de gând să tragi focuri de armă ca să-i dai de ştire, spuse Roy, să ştii că ai să te trezeşti cu toată banda peste tine. Probabil că Moose i-a văzut şi el pe copoii aceia. Haidem! Haidem!

— Totuşi, eu cred că ar fi bine să tragem câteva focuri ca să-l vestim.

Roy avea puşca la el, dar spuse „nu!” a doua oară.

— Aşteaptă până ne îndepărtăm de cabană şi intrăm bine în pădure, zise el. O dată porniţi la drum, poţi trage cât pofteşti.

Roy iuţi pasul, ţinându-se numai prin locuri joase, fără să mai aştepte ca celălalt să-l ajungă din urmă, dar deschizând o pârtie, pe care Zel înainta uşor, deoarece Roy mătura totul înaintea lui.

„Pe unde-o fi Moose?” se întreba Roy pe când urca voiniceşte spre cabană, şi-şi spunea că nu poate pleca fără a face mai întâi o încercare de a-l găsi sau măcar de a-l înştiinţa. „Pe unde-o fi oare tâlharul?!”

Tâlharul era în cabană, curăţind rafturile de tinichelele goale şi pereţii de piei, haine şi echipament. Sfârşise aproape treaba, făcuse chiar şi împărţeala proviziilor de pâine, ceai şi zahăr care mai rămăseseră.

— Ştiam că trebuie să vă întoarceţi dintr-o clipă în alta, zise el cu linişte. Unde-i Zel?

— Vine şi el. I-ai văzut pe indivizii aceia?

— Sigur. De două zile îi urmăresc. M-am strecurat chiar printre ei, azi dimineaţă. Ai totul pregătit? Moose îşi îndesă în rucsac puţinele boarfe pe care le avea. Dă-mi o mână de ajutor să arunc în lac toată marfa asta, adăugă el.

Ajutat de Roy, cără tinichelele goale, găleata, borcanele, tigaia cu coadă, oalele, capcanele stricate şi cutiile de cartuşe până la copca de pe lac. Acolo legară la un loc toată colecţia aceea compromiţătoare şi o scufundară; apoi se întoarseră la cabană, unde îl găsiră pe Zel făcându-şi pregătirile de plecare.

— Când te-ai întors? îl întrebă el pe Moose.

— Adineauri.

— De ce n-ai venit să ne veşteşti?

— Of, doamne! zise Moose. Dacă începi iar să-ţi verşi fierea, să ştii că-ţi crăp capul cu puşca asta! Făceam curăţenie pe aici. Bănuiam că aţi văzut şi voi iscoadele acelea mărşăluind prin pădure.

Moose era necăjit, dar nu atât de necăjit pe cât voia să pară, şi nici chiar aşa de grăbit. Se aşeză să-şi schimbe ciorapii, pe când ceilalţi doi terminau repede de strâns hainele, instrumentele de bărbierit, cearşafuri, pături, mâncare, blănuri.

— Ştiţi ce putem face? zise Moose, răsucindu-şi tacticos şi cu îndemânare o ţigară. Putem găsi un locşor sigur în pădure, unde să stăm ascunşi până se cară de pe meleagurile astea ordinea şi legea.

— Asta n-ai decât s-o faci tu! răspunse scurt Roy.

— N-are rost să ne părăsim locul până nu ne-am sfârşit treaba,

zise Moose. Indivizii aceia nu ne pot găsi în desişul codrului. Mai mult ca sigur că vor trece pe lângă cabana noastră fără s-o vadă.

— Se poate, zise Zel; dar mi-e de-ajuns, Moose, mi-e de-ajuns…

Roy îşi făcuse bagajul şi era gata. Moose îl ajută să-şi ridice în spinare sacul uriaş. Izbucni în râs când făcu acelaşi serviciu lui Zel, văzându-l cum îşi pierde pentru o clipă echilibrul sub greutatea ce-i apăsa spatele.

— Prea ai fost hulpav! spuse el lui Zel.

— Ce vrei să spui? întrebă acesta bănuitor, dar nu primi nici un răspuns.

Roy, la rându-i, îl ajută pe Moose să-şi ridice sacul.

— N-ai decât să rămâi prin apropiere, dacă ai chef, zise Roy; dar eu în clipa asta mă simt ca o vulpe hăituită. Am de gând să aştern cale lungă între mine şi brigadieri. Aşa că haideţi să pornim! Să pornim!

Moose închise cu grijă uşa, şi Roy cercetă dulapul de provizii de afară, să se încredinţeze că nu mai rămăsese acolo nimic de mâncare; avea aşa de puţine provizii, că-şi punea de pe acum problema cum să facă să-i ajungă mai mult de trei zile.

— În ce direcţie apucăm? întrebă Zel, când se opriră în loc, înainte de-a o întinde la drum.

— Putem străbate înapoi pădurea asta şi pe urmă s-o luăm spre nord, zise Moose.

— Spre nord? întrebă Roy. Ce rost are să mergem spre nord?

— Într-acolo drumul e liber, Roy.

— Un drum liber care duce nicăieri!… spuse Roy. Eu plec spre sud.

— Nu-i chip să ieşi din pădure spre sud, protestă Moose. Dacă află că o luăm la sud, au să trimită jumătate din inspectorii regiunii să ne iasă în întâmpinare.

— Da, Roy, întări şi Zel. Hai cu noi. Putem scăpa de brigadierii ăştia dacă ne înfundăm în sălbăticie, spre nord. Putem găsi o sută de locuri pe unde să ieşim afară din pădure, fără să ne dea de urmă.

— Desigur că poţi ieşi perfect din pădure, zise Roy, dar alta-i chestiunea. Cum vă mai întoarceţi la Saint-Helen? Au să vă pândească.

— La Saint-Helen? zise Moose. Ce nevoie să mă mai întorc acolo?

— Se vede că nu eşti în toate minţile, de vrei să te întorci acum la Saint-Helen! spuse şi Zel.

— Poate, răspunse Roy, şi nu încercă să le explice că pentru el nordul însemna ameninţarea unei noi izolări.

Ceilalţi doi fuseseră mai de mult izgoniţi din pădure şi nu aveau ce pierde dacă dispăreau. Dar Roy ştia că pentru el singura şansă de salvare era să se întoarcă la terenul lui şi la Saint-Helen, fără ca nimeni să poată bănui că a călcat vreodată în rezervaţia aceea. Dacă s-ar fi dus spre nord, ar fi însemnat să umble luni de zile pe ascuns şi cu înconjur, ca să se poată întoarce la Saint-Helen, şi între timp, desigur că vina lui ar fi fost descoperită. Pe Zel şi pe Moose asta nu-i atingea, căci ei nu mai erau decât nişte umbre. Dar dacă Roy nu se întorcea degrabă în Saint-Helen, brigadierul-şef îşi va da seama că ceva nu-i în ordine… Pentru Roy a se întoarce însemna să se pună la adăpost, dar pe lângă asta erau şi celelalte. Hotărârea lui rămăsese neclintită. Trebuia să se ducă spre sud, indiferent dacă era primejdios ori nu pentru el. Trebuia să reintre în propria-i existenţă. Trebuia să se întoarcă la ea. Cu orice preţ! Asta însemna din nou cabana lui, cu ritmul obişnuit de viaţă, cu siguranţa pe care i-o da, cu rostul ei social. Însemna din nou Scotty şi Samson, dincolo de râu, şi Saint-Helen la marginea pădurii. Trebuia să se întoarcă acolo, la întâlnirea inevitabilă cu Andrews. Ştia asta, şi, cu dinţii strânşi, accepta şi riscul de a fi prins dacă se îndrepta spre sud. Trebuia să încerce să se ducă în sud şi să nu se lase prins de brigadieri.

— Puteţi pleca spre nord dacă vreţi, repetă el, eu însă mă întorc acasă.

Discuţia începu iar, dar era prea primejdios să piardă timp în pădurile acelea când se apropiau două patrule. Moose nu înţelegea intenţiile lui Roy şi nici nu-l interesau. Dar Zel, privindu-l pe Roy, avu un moment de înţelegere, un moment aproape de şovăială, apoi un uşor, dar vădit regret că nu poate merge cu Roy.

— Dacă te întorci, îi spuse el lui Roy, strecoară-te până la bătrânica mea şi spune-i c-am să mă întorc acasă abia după ce mă descotorosesc de blănurile astea. Spune-i că poate îmi vor trebui două luni până să răzbesc înapoi.

— Bine, Zel, spuse Roy.

— Te mai întorci în sezonul viitor? întrebă Moose.

— E greu de ştiut, Moose, răspunse Roy fără convingere. Dar ne mai vedem noi.

Moose râse.

— Poate, spuse el. Poate…

Roy îşi agită braţul în semn de adio, şi puşca îi zăngăni din închizător. Apoi se lăsă să lunece pe povârnişul din căldarea Lacului-Lebedelor, şi-şi făcu ultima cursă pe marginea-i albă. Era convins că încă nu fuseseră zăriţi. Asta însemna că avea un avans faţă de cei care l-ar urmări. Privi cerul senin, dorind o ninsoare proaspătă, care să-i acopere urmele; dar cu asemenea vreme, care putea dura încă multe zile, ştia că va lăsa în urma lui urme perfecte, urme de animal hăituit, cu două picioare, greu de ascuns într-un ţinut atât de troienit. Se şi hotărâse s-o ia înspre apus, către Râul-de-Argint, în loc să meargă în linie dreaptă spre sud, unde se afla terenul lui Scotty, făcându-şi socoteala că, dacă izbuteşte să scape neurmărit până la Râul-de-Argint, de-acolo poate să urmeze în siguranţă cursul acestuia până la Musk-o-gee.

Aşa că apucă înspre apus.

— Au să aibă de mers, nu glumă, dacă şi-au pus în gând să mă prindă! zise Roy, aşezându-şi cureaua de piele în jurul frunţii.

Şi începu o călătorie care avea să fie încercarea cea mai mare pentru picioarele-i oţelite şi atacul din urmă, dar cel mai înverşunat dintre atacurile lui împotriva împrejurărilor vitrege şi-a legilor făcute de om.

Se simţi în siguranţă cât timp înaintă prin văile împădurite, dar curând trebui să iasă la loc deschis, pe înălţimi, ca să treacă peste o culme, apoi peste alta. Ţinea regiunea cea mai înaltă între el şi zona pe unde ar fi putut să apară patrulele, întrebuinţând tactica aceea cu încredere în abilitatea şi în judecata lui, când deodată îi sări inima din loc, zărind alţi doi oameni care mergeau pe creasta din faţa lui. Veneau cu totul din altă direcţie. Se trânti în zăpadă lângă o stâncă, cu rucsacul cocoţat atât de sus în spatele lui, că se simţea prins sub el ca o pitulice, în timp ce pândea pe cei doi oameni care mergeau pe creastă. Erau atât de aproape, că le putea vedea feţele, şi nu mai rămânea nici o îndoială că erau brigadieri. Purtau pantaloni de uniformă, jachete de piele şi tot echipamentul obişnuit al brigadierilor. Nu-l văzuseră încă, dar nu se putea mişca atâta timp cât ei mergeau pe o culme care se afla la mai puţin de jumătate de milă depărtare. Privi înainte şi înapoi, abia mişcându-şi capul, până când zări şi perechile lor, care cercetau ţinutul în zigzag, operând întocmai ca prima patrulă.

Pe aceştia din urmă abia îi putu vedea, dar îi fusese de ajuns cât le zărise siluetele, ca să bănuie că unul din ei ar putea fi brigadierul-şef din Saint-Helen. Pântecele acela voluminos,

mersul greoi, dar sigur şi rapid, erau tocmai caracteristicile brigadierului din Saint-Helen. Roy nu era sigur de tot, dar destul de sigur ca să-şi simtă sângele zvâcnindu-i în cap ca într-o tobă. Nu putea să se mişte cât timp primii doi mai apropiaţi rămâneau sus pe culme; dar când porniră în jos, îndreptându-se în direcţia din care venea el, Roy se opinti în sus şi trecu de partea cealaltă, acţionând cu viteza greutăţii lui, plus greutatea sacului din spinare, repezindu-se gheboşat prin zăpadă, cu o grabă disperată. Ştia că imediat ce oamenii aceia vor trece culmea din spatele lui, îi vor descoperi urmele şi-atunci va începe adevărata urmărire.

CAPITOLUL 14

Ţinea capul aplecat şi spinarea dreaptă, mărindu-şi viteza asemenea unei vijelii care se ridică treptat, până ajunse să alerge cu o viteză constantă peste dealuri şi văi, prin păduri şi de-a lungul crestelor. Ştia că nici un om singur nu s-ar îi putut ţine după el; dar acum trebuia să se ia la întrecere cu avantajele tehnice ale urmăritorilor lui; ei erau mai bine echipaţi şi pregătiţi să-l ajungă decât era el să-i lase în urmă. În primul rând, aveau o superioritate de patru la unu, aproape de neînvins când era vorba de deschis pârtie. Roy trebuia să-şi bătucească singur drum şi să-şi ţină neschimbat ritmul pasului, umblând mai mult pe rachete. Cei patru oameni însă, care veneau pe urmele lui, puteau trece pe rând în frunte să facă pârtie, când unul dintre ei obosea. Cu asemenea avantaje, Roy ştia că nu-i putea ţine la distanţă decât cel mult două-trei zile, şi după aceasta cu siguranţă că-l vor prinde; singura salvare ar fi fost să înceapă o ninsoare, care să-i acopere urmele.

— Hai, porneşte-te, ninsoare! strigă el, ridicându-şi capul încordat de greutatea pe care o susţinea.

Dar cum nu se arăta nici un semn de ninsoare, începu să vadă şi în vreme un duşman, urând-o pentru cerul ei senin şi neclintirea-i îngheţată şi mută.

Nu se opri niciodată să privească înapoi, timpul devenind pentru el un lung şirag de clipe, într-o succesiune neistovită. Ca să păstreze distanţa dintre urmăritori şi el, trebuia să speculeze la maximum fiecare minut, care echivala în spaţiu cu un pas, un

morman de zăpadă, sau o alunecare chibzuită pe povârnişul cel mai prăpăstios. Un om singur n-ar fi fost în stare să-l ajungă şi se agăţa de acest unic avantaj pe care-l avea ca de singura şansă ce-i mai rămăsese.

Până ajunse pe culmea cea mai înaltă dintre Lacul-Zânelor şi Râul-de-Argint, se mai putu mângâia cu iluzia că cele două patrule îi pierduseră urma şi nu-l mai hăituiau. Dar cele câteva minute de popas pe care şi le îngădui pe creasta înaltă, ca să-şi mai tragă sufletul şi să se uite înapoi, îl informară o dată pentru totdeauna că-i descoperiseră paşii şi urmărirea începuse.

Îşi repeta exact care erau avantajele lor. Aveau binocluri, pe când el trebuia să-şi forţeze ochii din răsputeri ca să vadă cât mai departe, nu numai să-i descopere unde sunt, dar şi să-l recunoască pe brigadierul-şef şi să se încredinţeze dacă într-adevăr se afla acolo duşmanul şi prietenul lui, ori altcineva, care-i seamănă. Nu-şi putu da, însă, seama dacă era el şi porni iar chinuit de nesiguranţa situaţiei. Dacă nici unul dintre oamenii aceia nu era brigadierul-şef, urmărirea lui era doar o vânătoare îndârjită; dar dacă omul care-l hăituia era cel presupus, îşi da seama că pornise la o întrecere cu un scop care trecea dincolo de lege. Se lupta cu singura forţă care-l putea nimici cu desăvârşire nu numai prin lege, ci câştigând o luptă ce dura de douăzeci de ani şi care până acum fusese încununată numai de izbânzile lui Roy. „Când se va sfârşi oare?” se întreba Roy. Ştia cu cât greu supravieţuise izolării ce-l chinuise în rezervaţie; vasăzică scăpase de ea, ca acum să dea peste o altă formă a aceleiaşi lupte! „Când se va sfârşi? Când va ajunge acasă? Când se va simţi iar în siguranţă în cabana lui, sau acasă la Saint-Helen? Ori acolo va începe totul din nou? Îl va înfrânge iarăşi Andy?” Mintea-i funcţiona grăbit, ca şi picioarele-i scurte şi puternice, care bătuceau zăpada mereu, pas cu pas, dar fără să aibă o ţintă anume înainte.

— Hai, vino odată, ninsoare, porneşte-te, vântule arctic! strigă el.

Dar vremea rămânea senină, şi spre înserat înţelese: acum nu mai încăpea nici o îndoială că oamenii aceia se găseau pe urmele lui. Când se lăsă înserarea, Roy se simţi prea obosit să mai încerce vreun vicleşug şi se întinse în sacul de dormit, în cel dintâi cotlon uscat pe care-l nimeri printre stânci. Mâncă înfometat câteva linguri de mazăre verde dintr-o cutie de conserve şi bău din zeama-i verzuie. Îşi aşezase mâncarea deasupra în sac, dar când voi să facă socoteala cât mai avea,

descoperi că o parte din ea îşi făcuse drum spre fund. „Trei zile, cu economie”, îşi spuse el.

Trei zile în care să-şi drămuiască zgârcit mâncarea, rămânând tot timpul flămând.

Era din nou la drum înaintea zorilor târzii şi trecu Râul-de-Argint înaintea amiezii. Zări de două ori în urma lui oamenii, dar foarte departe, rămânând tot mai în urmă. Pierduseră în timpul nopţii avansul pe care-l aveau, căci fuseseră siliţi de întuneric să se oprească întocmai ca şi el. În afară de asta, nu puteau să-i taie drumul din pricină că nu ştiau care-i ţinta lui finală, n-o puteau nici bănui, nici deduce. Trebuiau, pur şi simplu, să-l urmărească pas cu pas, şi poate că aşteptau sosirea avionului lor.

Se părea că cerul era locul de unde putea veni primejdia cea mai mare şi ajutorul cel mai mare pentru Roy, aşa că tot timpul era cu ochii pe cer. Aştepta pe de o parte avionul, care îl putea descoperi şi hăitui, pe de alta zăpada, care să-i acopere urmele, îngăduindu-i să se întoarcă spre sud şi să ajungă acasă. Până nu începea ninsoarea, nu se încumeta să se îndrepte spre sud şi să le indice atât de limpede intenţiile lui. Trebuia s-o ţină drept spre vest, spre vest de Râul-de-Argint, chiar spre nord-vest, făcând un ocol uriaş, sperând să-şi convingă urmăritorii că se îndrepta spre regiunea de exploatări forestiere şi către taberele lucrătorilor care erau împrăştiate în zona nord-vestică de pădure din ţinutul învecinat.

De când trecuse Râul-de-Argint, ieşise din rezervaţie, dar asta nu însemna că se afla în siguranţă. Dimpotrivă, primejdia sporise, căci intrase într-o regiune necunoscută cu dealuri, munţi, văi şi codri pe care nu-i cercetase niciodată. Singurul mijloc de orientare era busola din buzunar, şi singurul mijloc de a-şi găsi calea, simţul lui de teren. Probabil că oamenii din urma lui cunoşteau ţinutul şi ştiau cum să-l străbată; Roy, însă, îl înţelegea. Îl înţelegea ca un om ce-şi petrecuse toată viaţa observând mereu formele scoarţei pământeşti. Putea să prevadă forma ţinutului spre care mergea numai din cercetarea atentă a regiunii pe care o străbătea. Putea ghici orientarea ondulaţiilor de teren, a crestelor şi a râpelor; şi, în acelaşi timp, avea o stranie viziune a pământului din miezul pământului, a teribilei violenţe ce se ascundea sub povârnişurile granitice, a zvârcolirilor şi răsucirilor care creaseră ţinutul acela şi care, după câte ştia Roy, erau în stare să-l mai creeze din nou. Era un ţinut straniu pe alocuri, de întinderi albe, presărate cu giganţi

adormiţi, un ţinut care i-ar putea deveni drag dacă nu s-ar întoarce împotriva lui.

Pe când se îndrepta înspre vest, tot mai departe spre vest, se hotărî, cu orice risc, să vâneze ceva de mâncare, ştiind că în două zile va duce lipsă de hrană. Oamenii din urma lui şi aşa ştiau unde se află. Zgomotul unei împuşcături nu le era de nici un folos şi nici nu-i putea grăbi. Aşa că împuşcă doi iepuri şi o potârniche şi, după ce se înnoptă, făcu un foc la adăpostul unui pin mare. Fripse pe rând vânatul, mâncând pe săturate şi păstrând restul pentru drum. Topi apoi zăpada în gamelă şi o fierse pentru ceai. Astfel îndestulat, se simţea în stare să înfrunte ziua următoare.

Dar ninsoarea nu se arăta.

Începea să simtă că întreaga natură se întorcea împotriva lui. Îşi da seama că mersese atât de departe spre vest, că nu mai trebuia să avanseze dacă voia să ajungă înapoi la cabană fără să fie descoperit, nu numai din urmă, ci şi din faţă. Căută locurile fără zăpadă de pe culmi, ca să i se piardă urma şi să poată risca o întoarcere; dar nu fusese destul vânt ca să spulbere omătul de pe creste şi nu-i rămânea altceva de făcut decât să târâie o creangă de molid în urma lui, ca să-şi strice urmele lăsate de încălţări. Încercă şi alte viclenii, care cereau, însă, timp: să meargă în cerc, apoi să-şi şteargă cu grijă urmele pe o distanţă de cincizeci de metri. Dar pentru asemenea şiretlicuri însemna să sacrifice timp şi distanţă, amândouă preţioase; îşi căuta, însă, cu disperare scăparea.

Înţelese că vicleniile acelea erau zadarnice când, ieşind dintr-un luminiş, auzi o împuşcătură răsunând în spatele lui şi glonţul lovind stâncile mai în vale. Putea vedea omul care trăsese focul acela de avertizare pentru el. Era silueta masivă, brigadierul-şef, ori cel care-i semăna leit, omul de care se temea acum Roy mai tare ca de orice pe lume.

— De ce nu vii, ninsoare? strigă el către cer. Cerul era cenuşiu, dar vremea prea rece, şi în timpul zilei gerul spori. Roy îi simţea muşcătura din pricină că era obosit şi flanela de corp, udă de transpiraţia continuă, îngheţase pe el, răcindu-i trupul. Organismul lui nu mai avea decât atâta căldură animală cât să-l încălzească în mişcare, dar cum se oprea, simţea că tremură tot şi-l cuprinde slăbiciunea; se apropia clipa când cei patru oameni îl vor ajunge.

Începu să urască frigul, liniştea şi zăpada groasă ce i se prindea de picioare, trăgându-l înapoi. Ura fiecare povârniş, care

însemna o sforţare la urcat.

Şi fiecare pădure, ce-i făcea calea mai anevoioasă. Îl frământa tot mai mult gândul să-şi dea jos din spinare blănurile şi să-şi micşoreze povara atât cât să-i fie uşor la purtat. Dar acelaşi lucru care-i dădea puteri să meargă înainte îi dădea puteri să-şi păstreze şi sarcina în spinare. Povara de blănuri era justificarea a tot ce se întâmpla acum, şi ca să lepede o parte din ea însemna să recunoască prea mult faţă de el însuşi. Chibzuia că s-ar putea opri să-şi ascundă blănurile şi să se întoarcă înapoi la vară să le ia. Dar zadarnică chibzuială! Ştia prea bine că o dată blănurile lăsate acolo, nu va mai veni niciodată după ele şi, în acelaşi timp, pierdea jumătate din stimulentul care-l făcea să dorească scăparea. Blănurile din spinare nu erau pentru el bani purtaţi în spate, ci trudă şi victorie împotriva persecuţiilor naturii, natura aceea, care se întorcea acum împotrivă-i şi, cu o mână nepăsătoare, îndepărta ninsoarea şi cruţa pe duşmanii lui. Ura cerul, stâncile, copacii, lacurile, cerbul fugar care-i ieşea în fiecare zi în cale, porcul spinos din copac, sconcsul de pe poteci, vulpea şi urmele ei, râsul, lupul şi gureşa veveriţă roşie. Întreg ţinutul îi devenise duşman, şi, în istovirea lui, se pregătea să-l urască pe vecie. Îi veni să plângă de ciudă când auzi şi apoi zări deasupra un avion albastru cu schiuri. Nu era un măcăleandru ca al lui Lowson, ci o gâscă greoaie, ce huruia urâcios, un avion puternic, care zbura când mai jos, când mai sus, hăituindu-l până nu mai îndrăzni să înainteze decât prin pădure, sperând că astfel i se va pierde urma; dar nu izbuti, căci mereu trebuia să iasă în luminişuri să-şi găsească drumul. Avionul îl descoperea cu uşurinţă, făcând mereu cercuri, dar ziua era pe sfârşite, şi Roy se înfundă într-o pădure, rămânând nevăzut până ce avionul trebui să se întoarcă înapoi să nu-l prindă noaptea acolo, şi Roy ştia că-i mai rămăsese încă o zi pentru a învinge ori a pierde.

— Vasăzică tot m-a dat gata şeful! murmură el cu amărăciune.

Râse gândindu-se la brigadier şi făcu un lucru pe care ştia că acesta nu-l va face niciodată. După ce se înnoptă, continuă să meargă. Nici un om sănătos la minte n-ar îi riscat aşa ceva, căci, pe lângă că era primejdios să mergi pe întuneric (o alunecare putea însemna o cădere în care să-şi frângă gâtul), dar s-ar fi putut rătăci, mergând mereu în cerc spre stânga şi ajungând până la urmă tocmai unde dorea cel mai puţin. Însemna să călătorească orbeşte, fără puncte de reper şi fără să-şi aleagă culmile şi văile. Însemna să meargă pe ghicite, călăuzit de instinct şi busolă, o combinaţie neizbutită de influenţe contrarii.

Roy era aşa de obosit în timp ce mergea prin noapte, că somnul i se părea cel mai de preţ lucru la care putea râvni omul. Picioarele abia i se mai târau; era prea scump plătit micul avantaj pe care-l va câştiga înaintând cinci ori şase mile mai departe de locul unde-l credeau ei. Totuşi, era singura lui şansă şi, alunecând şi căzând prin întuneric, înainta mereu spre vest, temându-se încă să apuce spre sud, şi aşteptând mereu ninsoarea, care trebuia să înceapă cândva.

Patru mile erau mai mult decât putea rezista trupul lui; nu străbătuse nici trei, când lăsă jos povara, bâjbâind să-şi găsească sacul de dormit, hotărât ca a doua zi dimineaţa să abandoneze totul. N-are decât să vină brigadierul! Întâmple-se ce s-o întâmpla! Se zbătuse de ajuns. E uşor să doreşti adăpost în Saint-Helen când ştii că-i ai aproape, la îndemână; dar asta era acum peste puterile lui. Însemna să plătească prea scump suferinţele care îl aşteptau acolo. Nu putea face asta; şi se desfăta la gândul că de acum înainte n-are să-şi mai facă niciodată griji din pricina celor din Saint-Helen, nu va mai fi nevoie să-l vadă pe Andy niciodată, nu va mai trebui să sufere neplăcutele şi dureroasele evenimente care se pregăteau, aşteptându-l la capătul acestei călătorii. Mâine dimineaţă şeful poate veni să-l prindă; mâine dimineaţă va primi cu bucurie povara vieţii, uşurarea ei prin înfrângere, încheierea ei.

De-abia fu în stare să-şi desfacă sacul de dormit, şi, în clipa când căzu în el, adormi pe loc, istovit de moarte.

CAPITOLUL 15

Încă dormea când începu să ningă în zori. Dar ninsoarea nu-l deşteptă. Îi acoperi sacul de dormit, mâinile, care erau afară, ba chiar capul şi faţa, el însă dormi mai departe, până ce lumina cenuşie a zilei îi străpunse pleoapele. Atunci se înălţă în zăpadă.

— Hai, ninsoare! strigă el din răsputeri, şi-şi repetă chemarea iară şi iară.

Scutură zăpada de pe şapcă şi cizmele care-i serviseră de pernă, şi, cum le îmbrăcă, fu gata de drum, cu picioarele scurte încordate de nerăbdare, cu trupul pregătit pentru cursa ce trebuia să curme o dată pentru totdeauna urmărirea prigonitorilor. Nu mai zăbovi nici să mănânce; mestecând o bucată de iepure fript, îşi ridică în spinare sacul acoperit de zăpadă şi, suflându-şi nasul în omăt, îşi începu ziua cu rachetele în picioare.

Ştia că nu scăpase încă. Dormise până târziu şi se putea foarte bine ca patrulele să fi ajuns aproape, destul de aproape ca să-i găsească urmele, înainte de a le acoperi zăpada cea fină, moale.

Ieşi cu multă băgare de seamă pe prima culme, nerăbdător să-şi dea seama unde se află după drumul străbătut pe bâjbâite, în întuneric. Îşi făcu cercetările de după o perdea de mesteceni şi-i crescu inima privind minunata ceaţă cenuşie a ninsorii, covorul alb de pe coline şi din văgăuni, bolta joasă şi grea a cerului, linia apropiată a orizontului.

„Unde-or fi vânătorii mei?” se întrebă el înveselit.

Îi venea să strige către ei: „Unde sunteţi, ce s-a întâmplat cu

toată ordinea şi legea?” Patru oameni cu binocluri şi provizii de hrană nu mai însemnau nimic acum. Numai avionul îl putea descoperi şi prinde, dar pe asemenea vreme nu prea era cu putinţă aşa ceva, pe asemenea vreme sfida orice ochi să-l descopere, fie el în cer, ori jos, pe pământ. Era o vreme bună pentru vulpe, spunea el, şi vulpea era gata s-o ia la picior.

Ştia acum precis ce avea de făcut. Se întoarse drept spre est, apucând înapoi şi paralel cu pista pe care o străbătuse până în acel punct. Ştia că patrulele vor scormoni regiunea unde-l pierduseră, dar nu le va veni în minte să se întoarcă chiar înapoi pe urmele lor pentru a-l vâna. Bizuindu-se pe asta, făcu cale întoarsă spre est, înaintând fără să se abată de loc spre sud. Merse astfel toată dimineaţa, energia lui învingând oboseala picioarelor, care, deşi ţepene de frig, se avântau cu rachetele de parcă aveau aripi. Zorea din răsputeri şi o ţinu astfel până se simţi în siguranţă cu imensitatea zăpezii din urma lui şi cu ninsoarea, care se înteţea şi-i acoperea imediat urma fiecărui pas pe care îl făcea. Putea fără nici o primejdie să-şi schimbe acum direcţia şi, îndată după amiază, coti uşor către sud. Urmă apoi să se întoarcă tot mai tare spre sud, alegându-şi calea cea mai uşoară peste colinele acelea blânde.

Acum în adevăr se grăbea cât putea, căci ştia încotro se îndreaptă şi voia să-şi sporească şansele de izbândă. Îşi scurta drumul cât putea, înaintând prin locuri deschise, care nu mai prezentau acum nici o primejdie pe o vizibilitate atât de redusă. Ştia că cei care îl vânau îi pierduseră urma, aşa că o luă de-a dreptul la vale pe un râu îngheţat ce da într-un lac care îl putea duce pe un drum scurt spre îndepărtatele culmi din Musk-o-gee. Mersul pe râu însemna un coborâş foarte abrupt, dar pentru Roy era un prilej de a-şi verifica dibăcia la alunecatul cu rachetele, o mică încercare. Greutatea din spate îl ţinea aplecat înainte, totuşi, nu căzu şi nici nu-şi încetini pasul.

Râul se lărgea la vărsarea în lac şi Roy putea să observe după cursul lui că primăvara se prefăcea cu siguranţă într-un torent. Deşi asta ar fi trebuit să-l facă precaut, urmă să meargă pe râu până la lac. Observă prea târziu golul din mal unde se deschidea gura unui alt râu îngheţat, care se vărsa în acelaşi colţ al lacului. În clipa când văzu asta simţi şi fragilitatea gheţii de sub el. Când o auzi trosnind, se întoarse în loc s-o ia înapoi, şi în aceeaşi clipă simţi că s-a sfârşit, că gheaţa se sparge şi-l înghite. Cu un răcnet din adâncul fiinţei lui, căzu prin gaura ce se deschidea, apoi simţi răceala învăluindu-l până peste cap.

Când se duse în adânc, înţelese că nu va mai putea ieşi la suprafaţă dacă nu se eliberează de povara din spate. În timp ce se scufunda îşi căuta cu disperare cuţitul, dând din picioare, simţind cum apa rece îi cuprinde trupul într-o încleştare cumplită. Nu-şi putea scoate cuţitul. Nu mai avea timp. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să-şi arunce puşca, dar chiar în clipa în care-i da drumul înţelegea că săvârşise un păcat. Râsul traperilor îi răsună în urechi când sparse suprafaţa rece a apei şi pufni cu violenţă afară aerul din plămâni.

Se ţinea pe marginea gheţii, întrebându-se cum ar putea ieşi din apă cu sacul în spate şi rachetele în picioare. Nu voia să-şi mai piardă şi blănurile acum, după ce-şi sacrificase puşca. Nu avea timp de pierdut, totuşi cercetă întâi cu grijă tăria marginii de gheaţă. Se întoarse cu spatele şi, eliberându-şi mâinile, dădu drumul sacului pe gheaţă. Îl împinse apoi mai departe de copcă şi se săltă afară din apă, rostogolindu-se pe gheaţă, ca o focă udă. Rămase întins pe burtă, împingând rucsacul înaintea lui, în timp ce se târa spre o gheaţă mai sigură. Apoi îşi luă toporul şi, lăsându-şi sacul acolo, o porni în goană spre pădurea cea mai apropiată. Era aşa de îngheţat în timp ce alerga, încât avea impresia că picioarele îi sunt ameninţate să se rupă. Tremura şi dârdâia cumplit din creştet până în tălpi.

Opt minute în asemenea stare puteau ucide un om, şi Roy n-avea mult timp de pierdut. Ochiul lui alesese cel mai bun loc pentru foc în pădurea apropiată, un buştean scorburos mort şi uscat. Căută o creangă uscată de molid, care să-i slujească la aprins, o trase cu mâini amorţite până la buştean, apoi ciopli şi despică trunchiul acela şi aprinse creanga cu chibriturile de ceară din cutia impermeabilă de chibrituri. Creanga luă foc, şi răşina bradului înălţă flăcări, aruncând scântei şi pornind o vâlvătaie ce cuprinse trunchiul în jur. Stătea aproape de flacără, simţind cum îl linge pe când îşi scotea hainele de pe el. Focul se potoli când se sfârşi molidul, dar buşteanul urmă să ardă mocnit, şi Roy îşi ţinu mâinile în dogoare. Când una din mâini se dezgheţă, despică din nou buşteanul aprins, şi-n timp ce flacăra sporea, putea vedea cum i se pârleşte părul de pe braţe. Căldura de abia o simţea, totuşi, îi mirosea a carne friptă şi, privind în jos, văzu că stătea cu picioarele aproape în foc. Grăsimea îi aluneca pe gambe, curgând şi stropind ca grăsimea de pe o bucată de carne pusă la fript. Se depărtă repede şi se întoarse cu spatele la flacără îşi dădu seama că îşi arsese picioarele. Din nebăgare de seamă, făcuse o prostie, stând atât de aproape de flacără, dar

era răsplătit de căldura pe care o recăpăta. Se apucă să-şi tăvălească hainele în zăpadă pentru a scoate din ele o parte din umiditate, şi când se îndreptă, gol în zăpadă, izbucni în râs.

— Dacă m-ar vedea acum şeful! zise el.

Apoi privi în sus la fumul ce se ridica în spirală.

— ... Şeful! repetă el.

Brigadierul şi patrulele lui cu siguranţă că vor zări fumul, şi Roy ştia că-şi pierduse iar avantajul câştigat. Nu se putea grăbi, fiindcă dezgheţarea trupului şi a hainelor cerea timp. Socoti că-i mai rămânea o oră de lumină şi noaptea întreagă ca să-şi sfârşească dezgheţatul, dar trebuia să pornească la drum foarte de dimineaţă.

Cât mai avu lumină, făcu scurte drumuri în pielea goală, îndepărtându-se de foc ca să-şi adune un maldăr de lemne şi ca să-şi aducă sacul. Apa nu pătrunsese peste tot înăuntrul sacului, şi aşa că reuşi să găsească ciorapi uscaţi, ba şi un sac de dormit uscat. Se întinse în sac lângă foc, dormind numai în scurtele răstimpuri când nu alimenta focul.

Era treaz şi pornit la drum când sosiră zorile; mergea cu pas egal dar încet, prin zăpada moale, începu pentru el un drum groaznic; groaznic, anevoios şi chinuitor. Ninsoarea încetase, şi patrulele puteau să-i găsească uşor urmele după ce vor descoperi focul. Porni să înainteze, greu, fără răgaz, spre cea mai apropiată cabană din Musk-o-gee. Dacă izbutea să reziste la drum aşa, cu picioarele lui rănite şi însângerate, cu trupul înţepenit, cu foamea şi istovirea care creşteau, cel puţin va supravieţui. Nu-i mai păsa acum dacă patrulele din urmă îl vor prinde ori nu. Nu dorea decât căldura şi adăpostul unei cabane. Dorea ocrotirea creată de om împotriva mâniei naturii.

CAPITOLUL 16

Sleit de puteri, năuc, începea să creadă că s-a sfârşit cu el, când deodată îl zări înaintea lui, în cărare, pe Bob Indianul. Se mira că-l vede pe indian, se mira că mai vede ceva cunoscut, căci lumea întreagă dispăruse pentru el după trei zile de umblat şi de făcut pârtie aproape în neştire. Mintea i se întunecase în monotonia chinuitoarei sforţări de-a merge înainte încă un pas, încă o zi, în şir. Apariţia lui Bob Indianul pe potecă era atât de reală, încât îl trezi, făcându-l să-şi simtă sleirea totală şi disperarea, Era cât pe ce să cadă când încercă să-şi aţintească ochii umflaţi asupra indianului înalt.

— Am bănuit că tu erai, îi spuse Bob.

Roy abia îl auzi.

— Helo, Bob, răspunse el, clătinându-se pe rachete, încovoiat, rupt parcă în două sub povara sacului.

Bob Indianul nu-şi da bine seama dacă Roy era beat ori nu. După înfăţişare, ai fi zis că-i încă beat tare.

— Ce s-a întâmplat, Roy? zise Bob. Eşti bolnav?

— Aşa cred, Bob. Aşa cred. Am căzut sub gheaţă, acum vreo două zile. Cât mai este până la coliba de la Patru-Lacuri?

— Vreo două mile, răspunse Bob, şi apucă sacul lui Roy. Trage-ţi mâinile ca să-l slobozi, îi spuse el, şi treci în urma mea.

Roy făcu ce i se spuse şi găsi că-i mai greu să se ţină pe picioare după ce i se luase povara din spate. Parcă nici nu mai avea rost acum să se ţină pe picioare.

— Haide, Roy, spuse Bob Indianul. Nu trebuie să cazi acum.

— Porneşte, atunci, îi răspunse Roy. Porneşte, ca să nu cad

mort jos!

Indianul îşi ridică în spinare sacul cât un munte şi începu să-i facă pârtie lui Roy, luând-o încetişor la început, apoi iuţind treptat pasul. Când Roy căzu, Bob nu-i veni în ajutor, ci-l aşteptă până izbuti să se ridice cu mare chin în picioare, ştiind că orice sprijin, cât de mic, l-ar da gata definitiv pe Roy. Ştia şi Roy asta, totuşi se răsti la el, ocărându-l că nu-l ajută să se scoale, şi chiar se mânie când văzu că Bob nici nu ia în seamă insultele lui.

Indianul îl călăuzi pe drumul cel mai uşor, care era şi cel mai lung, dar Roy mergea maşinal, parcă ţinut în picioare de un magnet. Din nou nu-şi mal da seama cum se mişcă, fiind conştient numai de fiece alunecare dureroasă a rachetelor, conducându-se după picioarele acelea lungi, pe care le vedea în faţă şi care-l sileau să facă o sforţare ce întrecea limitele puterilor omeneşti.

Când picioarele lungi se opriră, în sfârşit, zări vag înainte-i coliba de la Patru-Lacuri. Avu încă destulă putere să-şi zvârle rachetele din picioare şi să se poticnească în uşă; apoi, cu ultima picătură de energie, se prăbuşi pe patul de mesteacăn, cufundându-se într-un somn de istovire.

Roy trăise totdeauna într-o lume reală şi subconştientul nu-l tulburase încă niciodată. Dar în noaptea aceea de somn, plăti pentru o viaţă întreagă de om echilibrat. Lumea reală din ultimele zile şi lumea fantastică a coşmarului se contopiră într-o singură vâlvătaie mare. Realitatea minunată a luminii, a sunetului şi a pipăitului îl părăsi, fiind înlocuită de viziunea sumbră şi chinuitoare a pământului, care se zguduia, se clătina şi făcea explozie sub el. Mai apăreau şi imagini înspăimântătoare de oameni ce se prefăceau în arbori, fiare şi munţi. Roy era azvârlit şi lovit când de unii, când de alţii, şi ultimul munte înalt îl distrugea la sfârşit, ridicându-se întâi până în cer şi apoi doborându-l cu un braţ de stâncă şi o măciucă de gheară. În clipa când îl lovea, uriaşul se prefăcea în Andy, şi acea violenţă a lui Andy îl trezi.

— Şi iată că vânătorul s-a întors acasă! auzi el un glas.

— Scotty?... Roy nu se bucurase niciodată atât de tare la auzul unei voci.

— Chiar el.

Roy simţi că zâmbeşte, dar altceva nu mai putea simţi.

— Dacă te scoli, zise Scotty, pot să-ţi dau ceva de mâncare. Arăţi cam înfometat.

Roy se ridică în capul oaselor, dându-şi seama că Scotty,

Samson şi Bob Indianul îl observă. Limba şi buzele umflate îl împiedicau să râdă, aşa că zâmbi din nou, desfătându-se în căldura colibei de la Patru-Lacuri. Acum putea să vadă limpede ciotul. Inconştient, îl căută cu ochii pe Andy, dar Andy nu era acolo.

— Ce adunare! zise el.

— Samson şi cu mine am sosit noaptea trecută, spuse Scotty. Făceam o ultimă tură pe la capcanele tale de castor înainte de a le ridica.

— Să le ridicaţi? Nu credeţi că-i prea devreme să le ridicaţi!

— Se întâmplă ceva, Roy, îl informă Samson. Cât ai fost plecat, mereu au dat târcoale pe aici tot felul de indivizi.

— Şeful? întrebă Roy.

— Nu. Nici pomeneală de brigadier pe aici!

Roy sorbi agale în piept aerul cald.

— El mă vâna pe mine. Ai observat cumva ieri, după vreun semn, că ar fi pe urmele mele?

Se întoarse el către Bob Indianul.

— N-am văzut pe nimeni, Roy, îi răspunse Bob. Şi nici nu căutam pe nimeni. N-am ştiut că ai fost sus în rezervaţie până noaptea trecută, când mi-a spus Scotty.

— Ce s-a întâmplat cu blănurile mele?

— Le-am dosit ceva mai încolo, într-un copac.

Roy se sculă în picioare, şi cei trei oameni aşteptară să-l vadă căzând, dar el izbuti să ajungă până la foc. I se trezeau din nou toate durerile şi suferinţele, îşi simţea rănile sângerânde de pe gambe, băşicile de pe tălpi, înţepeneala din muşchii pieptului, braţelor şi picioarelor. Cu toate acestea, lumea se apropia din nou de el, învăluindu-l cu blândeţe caldă şi vie, şi Scotty era acolo s-o dovedească.

— Ce-i cu mâncarea aceea? se întoarse el spre Scotty.

Ştia că are să fie bolnav după ce va mânca, dar înghiţi ouăle cu şuncă şi cartofi pe care i le servi Scotty cu pofta necontrolată a înfometaţilor. În timp ce mânca, le povesti despre rezervaţie, despre fugă şi urmărire până în clipa când îl găsise Bob Indianul.

— Eşti sigur că nu mă urmărea nimeni? îl întrebă la sfârşit pe Bob.

— N-am văzut nimic, îi răspunse acesta, şi ochii lui negri şi tragici se aprinseră o clipă. Se vede că ţi-au pierdut urma la lacul acela în care ai căzut…

— Nu ştiu, zise Roy. Cred mai degrabă că au izbutit să se ţină pe urmele mele. Îşi pipăi pielea uscată de pe obrazu-i bărbos,

simţind-o murdară şi dureroasă. Ce fel de sezon aţi avut pe aici, băieţi? întrebă el.

— Sezon... zise Scotty. N-a fost nici un fel de sezon. De data asta ai avut dreptate, Roy. A plecat tot vânatul cu blană. Pur şi simplu a dispărut! N-am văzut o nurcă de şase săptămâni, şi Bob a venit atâta cale până aici sus să caute carne. Chiar şi cerbul s-a dus. Au plecat toate sălbăticiunile, afară de iepure şi de vulpe. Samson şi cu mine n-am avea piei destule nici pentru aprovizionarea anuală dacă n-am fi exploatat şi terenul tău pe lângă al nostru.

— Dar ţie cum ţi-a mers, Bob? întrebă iar Roy.

— Lipsă de blănuri, Roy. Am prins doar vreo doi castori tineri şi câteva nurci răzleţe, prea puţin pentru un sezon întreg.

Chipul indianului nu i se păruse niciodată lui Roy atât de străveziu şi aprins de febră. Chiar şi ochii lui păreau acum morţi, şi lui Roy îi făcea rău să-l privească.

— Nu-s blănuri, nu-i mâncare, zise indianul.

Roy se aşeză iar pe pat, ştiind ce dorea să le spună, dar venindu-i greu să înceapă.

— Aţi văzut ce morman de blănuri am adus?

— Sigur, răspunseră ei.

— Ce-ar fi să luaţi şi voi din ele?

— Pentru ce? întrebă Scotty.

— Am mai multe în balotul acela decât îmi trebuie mie, zise Roy.

Nu spuseră nimic. Roy îi cercetă pe rând cu privirea, Scotty clătină uşor din cap.

— De ce să ne dai blănuri? zise el. După cum arăţi, s-ar părea că te-au costat destul de scump. Păstrează-le, Roy. Au să-ţi trebuiască.

— Nu toate, încercă Roy să-l combată.

— Ba toate! zise Scotty.

— Ascultă, Scotty, se răsti Roy, nu începe acum cu morala ta. Sigur, sunt din rezervaţie, dar nimeni n-are să ştie.

Scotty se simţi stânjenit.

— Nu-mi pasă de asta, Roy, zise el.

Roy ştia că spusese ce nu trebuie, dar simţise nevoia s-o spună. Dorea ca oamenii aceştia să aibă şi ei o parte din blănuri, dar nu le putea explica de ce trebuie să aibă şi ei partea lor. Nu le putea lămuri că le oferea ce le datora cu prisosinţă, fiindcă erau tovarăşii lui, oamenii alături de care îşi trăia viaţa socială, oamenii care stăteau acum în preajma lui. Numai prin faptul că

existau, meritau să beneficieze de ceea ce adusese el din rezervaţie, dar nu prea avea nădejde că-i va putea face să înţeleagă aşa ceva, deoarece el singur nu înţelegea. Ştia numai că trebuia să-i convingă să primească blănurile şi dezbătu chestiunea împreună cu ei, apoi pledă singur, dar nici unul nu voia să se atingă de ele.

— De ce să primim blănurile altcuiva? zise Samson.

— N-o lua aşa, protestă Roy.

— Şi, mă rog, cum vrei s-o iau?

— Într-un fel, blănurile astea sunt ale voastre tot atât cât şi ale mele.

Scotty râse.

— Nu le lăsa din mână, Roy.

— Bob! zise Roy.

— Păstrează-le, răspunse Bob, şi umbra unui zâmbet îi trecu pe faţă; lucru rar, ca o fantomă ce se însufleţeşte.

Roy ştia că refuzau din acelaşi sentiment adânc de preţuire, care îl îndemnase şi pe ei să le facă propunerea. Totuşi, la un moment dat îi trecu prin minte că Scotty îl refuza deoarece socotea că săvârşise ceva rău, iar Bob Indianul din pricină că era primejdios pentru el; gândul, însă, nu stărui decât o clipă, căci cunoaşterea acelor oameni îi spunea că nu-i aşa. Apoi se bănui singur că încearcă să le dea cu sila blănurile ca să-şi justifice ticăloşia pe care o săvârşise furând din rezervaţie; dar şi de data asta se înşela, căci nu simţea încă nici o remuşcare pentru cele făptuite. Singurul lucru pe care-l învăţase vânând în rezervaţie, era să urască izolarea care duce la degradare. Legea, în chestiunea aceea, nu însemna nimic pentru el. Pricepu apoi că oferise acestor oameni o parte din el însuşi. Acelaşi simţământ de preţuire, care îl îndemnase pe el să le facă propunerea, îi îndemnase pe ei să-l refuze şi, bucuros de asta, nici nu mai continuă să stăruie.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Moose şi cu Zel? îl întrebă Samson.

— Au pornit-o spre Polul Nord, zise Roy.

— Dar straşnică vânătoare aţi mai făcut acolo! zise Samson. Păcat că n-am mers şi eu cu voi!

Roy se gândi să răspundă cum ar trebui. Să fie sincer cu ei măcar o dată. Pe chipul lui se citea adevărul, şi Scotty împreună cu Bob îl văzură; însă Roy rânji îndată către Samson.

— Da, am de gând să fac expediţia asta în fiecare an, aşa, ca vacanţă, zise el. Dacă vrei, vino cu mine data viitoare. Doar un

sălbatic ar putea dovedi atâta vânat care stă şi aşteaptă acolo să fie prins.

— Aha! Eu sunt acela! strigă Samson.

— Noi doi împreună ţinem piept lumii întregi, îi spuse Roy.

— Şi brigadierul, îi aminti Scotty.

Roy râse de-a binelea de data asta şi căzu din nou pe pat, cu un geamăt de mulţumire.

— Sfinţia-sa părintele Scotty Malcolm, zise el. Rămase aşa întins, bucurându-se de toate, până veniră iar să se amestece amintirile. Dacă şeful ăsta e tot pe urmele mele, zise el, mai bine m-aş întoarce la Lacul Te, să par iar un traper respectabil.

— Nu se poate să pleci la drum astăzi, protestă Scotty.

— Ai să te îmbolnăveşti, Roy, zise şi Bob.

— Ştiu, zise Roy. Totuşi, am să plec.

Nu-l putură convinge cu nici un chip, aşa că-i arătară unde-i ascunseseră blănurile şi-i curăţiră cabana în vreme ce el se mai odihnea puţin. Când isprăviră, Roy îşi puse haina de doc şi ieşi afară.

— Unde ţi-e puşca, Roy? îl întrebă Samson.

— Am pierdut-o, răspunse Roy.

— Ei drăcie, a înecat-o în lac, zise Samson. Şi-a pierdut puşca în lac.

— Trebuia să aleg între puşcă şi mine, se apără Roy, sincer încurcat.

Râseră; Scotty şi Samson izbucniră amândoi în hohote, iar Bob Indianul îi privea pe albi cum se joacă cu valorile comparative ale lucrurilor, fără să aprecieze glumele.

— Ei, acum, dacă v-aţi răcorit, zise Roy, să mergem.

Se despărţiră chiar de la cabană; Scotty îl duse pe Roy pe drumul cel mai scurt la Lacul Te, Bob Indianul se întoarse la vânătoarea lui şi Samson apucă spre vest, către Râul-Mic. Samson porni ultimul şi urmări cu ochii silueta neagră, nesigură a lui Roy, cu admiraţie, aproape cu invidie.

Roy şi Scotty merseră tot restul zilei ca să ajungă la cabana de la Lacul Te, şi lui Roy îi fu rău de tot, aşa cum se aşteptase. Dar o dată ajuns în cabană, cu focul duduind în sobă şi mâncarea sfârâind pe plită, Roy simţi că-i revin puterile. Fiecare lucru, fiecare miros erau pentru el ca un elixir, şi nu exista obiect în cabană care să nu i se pară nou şi proaspăt.

— Ai avut un musafir în lipsă, îi spuse Scotty.

— Ursul acela?

— Nu tocmai, zise Scotty, Andy Andrews s-a urcat până aici să

te vadă.

— Să mă vadă?

— Da.

— Nu ţi-a spus ce voia?…

Scotty clatină din cap.

— Spunea că a venit aşa, ca să dea o raită prin împrejurimi.

— De ce?

— Nu ştiu, Roy. Nu prea era vorbăreţ.

Roy îşi recăpătă stăpânirea de sine. Se culcă iar şi ascultă cum taie Scotty cartofi în tigaie. Ştia că Scotty n-are să-i spună niciodată dacă Andy pomenise ori nu de Jeannie.

— Cum arăta, Scotty? Jack mi-a spus că s-a îngrăşat.

— Ştii cum te îngraşi la armată, zise Scotty.

— N-a spus ce face în Saint-Helen?

— Nu. N-a prea vorbit. A tras o beţie, aici cu Samson, într-o noapte.

Scotty ţinuse la Andy, ca şi toţi ceilalţi de altfel, dar se vedea bine că nu-i era de loc drag acum, Roy se întreba cu mirare de ce. Şi se mai întreba ce simte acum pentru Andy. Andy pe care-l ştia el, cel de acum doisprezece ani, era un om ce nu putea să-i fie antipatic. Totuşi încerca o pornire violentă împotriva lui în momentul de faţă. Din ce în ce mai mult îşi da seama că Andy n-ar fi trebuit să se întoarcă la Saint-Helen. Roy era încă muncit de gânduri, încă nesigur de atitudinea pe care trebuia s-o ia când va da ochii cu Andy, însă un lucru era limpede în mintea lui: nu va îngădui să fie acuzat Andy putea fi mânios şi violent oricât va avea chef, dar să nu îndrăznească să arunce vina pe Jeannie, ori pe el, că se va înfuria grozav; simţea asta.

— Ştii, spuse Scotty dus pe gânduri; Andy seamănă cu Moose Murray. O fi fost el în armată, dar, de cum te uiţi la dânsul, vezi că-i un vântură-lume, Nu-i pasă de nimic. E un majur gras şi nesimţitor, un om în afara legii.

— Mai bine ar fi rămas în armată, zise Roy, pe care mânia îl răcorise o clipă, convins mai departe că Andy îl urmărea cu gând de ceartă.

Lui Roy nu-i mai păsa; totuşi, după ce îl învinse în gând pe Andy, descoperi că se găsea în faţa altor îndoieli mai triste. În rezervaţie, Roy nu se îndoise de Jeannie, fiindcă niciodată nu-şi putuse închipui că între Jeannie şi Andrews ar mai putea exista vreo legătură. Când izbutea să şi-o imagineze, o vedea numai aşa cum o ştia el. Acesta fusese mirajul lui acolo în rezervaţie. Acum, însă, vedea altfel. Fiind atât de aproape de casă, atât de

aproape de realitate, începu să se frământe în legătură cu Jeannie, ceea ce-i stârni alte chinuri şi alte noi întrebări în privinţa ei: dacă, de pildă, îl primise pe Andy să rămână la ea; dacă era mulţumită de întoarcerea lui, aşa cum ar fi fost acum doisprezece ani. Niciodată în aceşti doisprezece ani Jeannie nu rostise vreo vorbă aspră despre Andy, nu-l osândise că dispăruse şi, ce era mai important, niciodată nu arătase vreo preferinţă între ei doi. Ce-o fi simţind ea acum? Oare era posibil ca Andy, apărând în uşa bucătăriei, să fi înlocuit acea umbră călătoare care era Roy? Deşi nu-i venea să creadă, totuşi ştia că-i cu putinţă să fie şi aşa. Andy se întorsese, şi poate că asta era tot ce mai putea însemna ea acum pentru Roy.

— A spus ceva despre Sam? întrebă Roy, punându-şi toată nădejdea în fratele lui.

Dacă Sam rezista, poate că restul nu va mai avea importanţă, căci Roy era acum încredinţat că salvarea lui era să-şi găsească fratele şi casa acolo, neschimbate. Numai de n-ar îi plecat încă Sam.

— Am înţeles din cate spunea Andy că Sam ar fi încă la fermă, îl informă Scotty.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Cam vreo lună.

— Câte nu se pot întâmpla într-o lună?!… spuse Roy amărât.

— Când pleci la oraş? întrebă Scotty.

Întrebarea asta şi-o pusese şi el.

— Cred că am să mai rămân puţin aici, să-mi aranjez treburile. Să mai pun ceva grăsime pe mine şi să-mi împachetez blănurile, să-mi vină uşor să le duc.

Cum Jeannie nu-l mai putea ajuta, se vedea nevoit să se descotorosească singur de blănurile ilegale.

— Am să fiu acolo peste vreo săptămână, adăugă el, dacă nu se arată şeful între timp.

— Ştia pe cine vânează?

Roy dădu din umeri.

— Aflu eu curând. Se aşeză să mănânce, cuprins acum de o foame sănătoasă. Dacă pretinde că m-a urmărit pe mine, va trebui s-o dovedească. Eu mai departe de aici nu fug.

Brigadierul-şef nu apăru, dar Roy nu se putu dezlipi de cabana lui de la Lacul Te multă vreme după ce îşi recăpătase sănătatea şi-şi sortase blănurile. Cabana devenise singurul lucru sigur pe care îl avea în viaţă. Îi era cu neputinţă s-o părăsească pentru nesiguranţa ce-l aştepta la Saint-Helen, pentru complicaţiile cu

brigadierul, Sam şi Jeannie Andrews. Timp de o săptămână, se hotărî în fiecare zi să plece la Saint-Helen, dar de fiecare dată priveliştea cabanei şi a lacului îl opreau. Or, cum avea siguranţa că erau ultimele zile pe care le petrecea la cabană, se agăţa de pretextul acesta ca să mai rămână. Nici nu se mai frământa să ghicească ce-l aştepta la Saint-Helen. Nu mai avea altceva în cap decât cabana şi terenul lui, ca şi cum ele ar fi fost cheia existenţei. Ştia că-şi va pierde terenul de vânătoare dacă brigadierul-şef avea cea mai mică dovadă împotriva lui. Şi chiar dacă şeful nu i l-ar lua, terenul oricum tot pierdut era, şi, o dată cu el, pierdut era şi Roy, cum pierduţi erau şi Scotty, şi Samson, şi Bob Indianul. Ştia, cum o ştiuse întotdeauna; dar una era s-o ştii, şi alta să te afli în faţa faptului împlinit. Dacă la Saint-Helen îl aştepta hotărârea pe care trebuia s-o ia, atunci desigur că-l mai aşteptau şi toate celelalte şi, până la urmă, cuprins de deznădejde, îşi luă în spinare blănurile şi porni pentru ultima oară să străbată Lacul Te, cât se mai putea merge pe el înainte de începerea dezgheţului.

CAPITOLUL 17

Orăşelul Saint-Helen era învăluit în întuneric când Roy îşi făcu circuitul precaut pe la fermele mărginaşe. Nu-l întâmpină nici o licărire de lumină, şi cea dintâi priveliște a oraşului, care se oferea de pe stânca de granit, o contemplă doar în închipuire. Toate erau cufundate în somn, nicăieri nici un semn de viaţă. Deşi îşi chibzuise cu multă grijă sosirea la miezul nopţii, acum nu se simţea de loc mulţumit. Însemna că până la urmă tot îl biruise şeful, deoarece îl silea să ia asemenea măsuri de precauţie; cât despre povara din spate, nu prea merita să fie plătită cu demnitatea lui.

În timp ce se apropia de fermă, simţea că Sam era acolo. Vedea, chiar pe întuneric, că toate erau neschimbate: grajdul, afumătoarea, siluetele ciudate ale plugurilor şi grapelor lăsate la întâmplare, chiar şi zăpada muiată, care se topea. Prea erau toate la fel ca să nu fie şi gospodarul acasă, Sam se afla cu siguranţă acolo, şi Roy intră fără şovăire pe uşa bucătăriei şi se îndreptă liniştit către odaia lui.

Întinse mâna, şi-n clipa când găsi lampa pe bufet, la locul unde trebuia să fie, simţi o uşurare şi-o adâncă mulţumire. Aprinse apoi un chibrit şi-l apropie de fitil, uitându-se în jur, în timp ce ridica lampa. O secundă rămase orbit de lumină, apoi, când începu să desluşească în jur, simţi ca o lovitură de măciucă. În patul lui se găseau doi copii, şi în cameră mai erau încă două paturi cu alţi copii, mai mari. Un tânăr se ridică în sus, speriat, şi Roy se căzni să-l recunoască, dar fără succes.

— Nu striga, spuse el băiatului. N-am ştiut că sunteţi aici. N-am ştiut că Sam a plecat. Nu te apuca acuma să strigi.

Băiatul nu strigă, dar unul dintre ceilalţi copii scoase un urlet care-l năuci de tot pe Roy. Când copilul începu a zbiera din nou, Roy puse jos lampa, suflă în ea şi ieşi pe uşă. Se năpusti pe scări în jos, năvălind afară pe uşa bucătăriei, care era aproape să-i smulgă sacul din spate, şi lăsă în urma lui o casă ce se cutremura de răcnete şi tămbălău. Merse fără oprire până ce ajunse în dreptul celui de-al patruzeci şi patrulea ogor, de unde putea să vadă cabana cea veche a Mac Nairilor, în care trăia Jean Andrews, Acolo se opri. Stătu şovăind între cele două locuri, simţindu-se părăsit, neştiind încotro s-o apuce, fără să-şi dea încă bine seama de nenorocirea ce-l lovise.

Apoi se gândi că nu-i mai rămăsese decât Jack Burton.

Luând-o prin noapte, peste câmpii, împleticindu-se şi căzând prin noroi şi omăt, încerca să-şi dea seama cât de rău îl lovise trădarea lui Sam. Se silea să găsească în el blesteme şi mai amare la adresa fratelui său, căci avea nevoie de mânie şi de durere ca să se poată pătrunde de realitate. Se silea din răsputeri să se înfurie, dar nu găsea în el nici mânie şi nici durere. Simţea doar o uşoară greaţă la stomac şi o slăbiciune în genunchi. Sam nu-i lăsase nimic, nici măcar mila de sine însuşi.

Ajuns la Jack, stătu în cumpănă dacă să strige şi să-şi vestească sosirea, dar pustiul nopţii îi învinse scrupulele.

— Jack! strigă el. Eşti acasă, Jack?

Trebui să răcnească de câteva ori până îi răspunse cineva. Apoi doamna Burton apăru la fereastră, întrebând cine-i acolo.

— Sunt eu, Roy Mac Nair, doamnă Burton. Jack e acasă?

Doamna Burton îi făcu semn lui Roy, prin geamurile duble, să intre. Păşi, împiedicându-se, în bucătăria întunecată, aşteptând să coboare cineva. Apăru din nou doamna Burton. Îşi pusese pe ea un palton vechi şi ţinea în mână o lampă. Se opri în capul scărilor, şi Roy ghici că-i era frică să coboare, crezându-l, fără îndoială, beat.

— Unde-i Jack, doamnă Burton? întrebă Roy.

— A plecat cu echipa de drumuri.

— A plecat! repetă el.

— S-a dus în vale, aproape de Marlowe, să stăvilească revărsarea canalelor, îl informă ea în continuare.

— De-abia am sosit în oraş, spuse Roy; am găsit străini în casa noastră. Pot rămâne peste noapte aici, în bucătărie?

— N-ai unde să te culci în bucătărie, Roy, răspunse ea. Dar

poţi trece în camera alăturată. Acolo este o sofa.

— Bine, doamnă Burton, spuse Roy, privind în sus către femeia sfioasă, însărcinată şi simţind că nici în casa aceea nu există nimic pentru el, că nu poate găsi sprijin nici în curajul dârz al lui Jack fermierul. Avea nevoie de Jack în clipa aceea şi era supărat pe el că nu-l găseşte acasă. Culcă-te, o îndemnă Roy pe doamna Burton. N-am nevoie de nimic.

Femeia îi spuse că pe sofa era o cuvertură şi o plapumă; poate mai dorea şi o pătură?

— Nu, du-te şi te culcă, repetă el obosit. N-am nevoie de nimic.

Adormi, fiindcă era mai mult decât trudit: era distrus. A doua zi dimineaţă, strânse plapuma ponosită şi părăsi casa înainte de a se fi sculat cineva. Nu voia să dea ochii cu doamna Burton, ori cu vreunul dintre cei cinci copii, care erau nişte draci împieliţaţi. Trebuia să-şi ascundă blănurile, aşa că intră în grajd şi le ridică într-un ungher întunecos sub acoperişul înalt, cu o funie şi un scripete pe care le folosea Jack ca să atârne pieile de porc, vara.

Era încă devreme, şi Roy hoinări peste câmpii până dădu în drum, neştiind încotro s-o apuce. Saint-Helen îi părea un oraş străin, pustiu, ba chiar duşmănos. Nu-l putea înfrunta acum, nu era în stare să înfrunte nimic, căci, de când îl părăsise Sam, Roy îşi pierduse tot curajul. Privea stâncile lucioase ce străpungeau zăpada care se topea, urmărea cu ochii primele stoluri de grauri şi de vrăbii ce zburau pe deasupra câmpurilor goale. Trecu pe lângă biserica protestantă, aidoma unei şandramale, despre care Jack spusese odată că era cea mai mizerabilă clădire din Saint-Helen. În dimineaţa aceea, întregul oraş se găsea într-o stare mizerabilă. Arăta ud şi jalnic în primul dezgheţ, şi şuvoaiele din păduri şi de pe coline păreau că vor să-l care cu totul la vale.

— Helo, Roy! strigă la el unul care trecea cu o căruţă pe drum.

Roy făcu semn cu mâna.

— Nu vrei să te urci?

Roy nu-l recunoştea pe flăcău. Putea să fie tânărul Johnson, ori băiatul cel mai mare al lui Laxton, sau oricare altul din vreo duzină de tineri. Nu-l putea identifica.

— Nu, spuse el; nu merg departe.

Căruţa trecu, şi Roy o luă pe drum, fără să ştie încotro se duce. După ce ieşi afară din oraş, văzu deschizându-se înaintea lui şoseaua neagră. Linia ei, pierdută în depărtare, îl atrăgea. Era ispitit de privelişte, simţea dorinţa să meargă fără să se mai oprească, lăsând în urmă-i toate necazurile. Ştia că face întocmai

ce făcuse şi Andy Andrews acum cincisprezece ani, când o luase aşa, razna, înainte şi se tot dusese. De ce nu? Roy mergea înainte, dar ştia că n-are nici o ţintă. Mergea din pricină că nu putea face nimic altceva; iar când soarele se înălţă şi de pe şosea începu să se ridice abur, se întoarse în loc şi o luă înapoi spre Saint-Helen.

Numai într-un singur loc avea curajul să se arate, şi într-acolo se îndreptă. Către amiază, Roy era aşa de beat, încât nici nu se mai putea mişca dintr-un colţ al hotelului. Sta întins, cât era de lung, pe raftul cu eticheta „făină şi fasole”, gemând din când în când, de parcă-l durea ceva, dar mai adesea râzând către un tablou ce reprezenta oraşul Saint-Helen, ţintuit în perete deasupra picioarelor lui. Poza aceea era una dintre afacerile lui Pete Duquesne, o carte poştală reclamă pentru excursii pe meleagurile romantice, într-un oraş din pădurile canadiene. Poza nu mai avea nici o semnificaţie pentru Roy, dar conturul vag pe care-l zărea era de ajuns pentru ca mintea-i să întregească restul cu detalii.

— Nu se dă învins, i se adresa el. Bătrânul oraş nu se dă învins.

— De ce nu te duci acasă? îi spuse mai către înserat Clem Americanul. Haide, Roy, du-te acasă.

— N-am casă, zise Roy. Am rămas fără casă.

— Atunci du-te la Jack Burton.

— Jack a plecat, strigă Roy. Jack a plecat să salveze oraşul de la pieire.

Americanul îl lăsă în pace, şi Roy dormi în noaptea aceea pe raft. Se trezi o singură dată, chinuit de dorinţa de a se duce de-a dreptul la cabana cea veche a Mac Nairilor, dar se stăpâni dintr-un rest de prudenţă.

Scotty şi Samson îl găsiră a doua zi dimineaţă, cenuşiu la chip şi cu ochii tulburi. Sta afară, chircit pe vine, cu capul descoperit în soarele strălucitor de martie.

— Uite-l şi pe marele nostru vânător de castori! zise Samson.

— Te-am căutat pretutindeni, adăugă Scotty. Când ai venit?

Roy îşi căută şapca pentru a se apăra cu ea de soare, să poată privi în sus. Dar n-o găsi nicăieri.

— Alaltăieri am venit, zise el.

— Să ştii că ai sosit tocmai la timp, îi spuse Scotty, care arăta spilcuit în hainele lui de oraş şi pantalonii de gabardină cu dungă. Ne-a chemat brigadierul-şef, Roy.

— Chemat? Pe cine? întrebă Roy, sculându-se iute.

— Pe noi toţi, spuse Samson. Avea şi el înfăţişarea proaspătă, cu barba aranjată şi părul tuns; părea acum un uriaş cu faţa roşie, sănătoasă. Şeful ăsta ne-o coace, Roy!

— Of! Şeful ăsta! zise Roy şi clătină din cap. Nu mai vreau să-l văd! Şeful ăsta! strigă el iar. Şeful ăsta!

— Haide, Roy. Dacă nu vii, poate să devină bănuitor.

— Ce vrea? întrebă el.

— Nu ştiu, zise Scotty. Toţi traperii din Musk-o-gee trebuie să se prezinte astăzi dimineaţă la biroul lui. Se întâmplă ceva, aşa că ar îi bine să vii să vezi şi tu ce este. Nu mai are acum nici un rost să te fereşti…

Roy era oarecum bucuros să se lămurească ceva, să iasă într-un fel.

— Unde mi-e şapca? zise el. N-ai văzut-o, Samson?

Samson o găsi în hotel şi i-o puse lui Roy pe cap.

Mergeau pe drum fără să vorbească. Roy n-avea nimic de spus. Scotty era prea amărât să mai discute, văzându-l pe Roy şi cunoscând nenorocirea ce-l lovise. Samson se uita din când în când la Scotty, clătinând din cap, şi de vreo două ori îl susţinu pe Roy să nu cadă, când îl văzu că se împiedică. Înainte de a ajunge la casa brigadierului-şef, Roy se opri lângă un troian ce se topea şi-şi spălă faţa şi părul rar cu zăpadă udă, frecându-se bine în jurul ochilor şi la ceafă. Îşi şterse apoi obrazul cu şapca, îşi suflă nasul în zăpadă şi-şi curăţă genunchii de noroi, dar cu toate pregătirile astea nu arăta mult mai bine când coborau aleea prunduită spre birou.

Găsiră încă zece traperi din Musk-o-gee în biroul strimt al brigadierului. Scotty, Samson şi Roy completară grupul lor de treisprezece. Se aflau acolo oameni pe care Roy nu-i văzuse de cinci-şase ani, deşi vânau în Musk-o-gee, în jurul lui. Toţi erau vechi prieteni, ca oameni ce aparţineau aceleiaşi tagme; şi se salutau între ei aruncându-şi unul altuia glume zdravene, ca nişte adevăraţi oameni de pădure ce erau.

— Helo, Roy! spuseră toţi. Uite că a sosit şi Roy Mac Nair, traperul de castor californian!

Nici unul nu făcu glume pe socoteala înfăţişării lui sălbatice şi câţiva chiar evitară să-l privească, ştiind toată povestea cu Sam. Aflaseră despre Sam chiar mai multe decât Roy. El nu spuse nimănui că fratele îl părăsise, şi nimeni nu rosti o vorbă nelalocul ei, nimeni nu se amestecă.

— Eşti pierdut, Roy, îl zădărâră ei, aşa cum obişnuiau să facă totdeauna, ştiind cât de tare-i plăcea lui Roy să se războiască cu

brigadierul.

Roy le răspunse la toţi, dar în vorbele lui nu se simţea înţepătura glumei şi fu bucuros când îl lăsară în pace, într-un ungher, lângă Bob Indianul.

— Te-ai făcut sănătos, Roy? îl întrebă indianul.

Roy dădu din cap.

— Sunt bine acum, Bob, adăugă el. Sănătos tun.

Nu mai vorbiră nimic, aşteptând să se arate şeful.

O dată cu apariţia voluminoasă a brigadierului-şef, se mai ivi încă o siluetă masivă. Era Burke, zoologul care-l vizitase pe Roy la începutul iernii. Roy se alarmă, căci aici era vorba de ceva mai mult decât autoritatea. Prezenţa lui Burke însemna intervenţia unei ştiinţe superioare, care avea să ducă la măsuri drastice.

— Aş vrea să vă spun două vorbe, înainte de a începe şedinţa, zise şeful, aţintind asupra tuturor o privire pătrunzătoare, aproape ameninţătoare. Chiar înainte de Crăciun, urmă el, câţiva dintre voi au intrat în rezervaţia Dolarul-de-Argint, să vâneze blănuri. Ştiu asta, fiindcă mă aflam acolo sus, şi mai ştiu că erau câţiva dintre voi, fiindcă era cât pe ce să prind pe unul dintre făptaşi. Aşteptă ca vorbele lui să-şi facă efectul, părând gata să-şi înşface victima, cu uimitoarea-i sprinteneală fizică. Am pus mâna pe unul dintre braconieri, pe cel pe care-l căutam. Individul pe care l-am prins este Jack Sandby de la Şase-Râuri; venea şi punea capcane în rezervaţie de parc-ar fi fost acolo pe moşia lui. Dar în timp ce îl hăituiam, am dat peste altă bandă. Erau doi, ori poate chiar trei, şi am convingerea că erau Moose Murray şi Saint-Clair. Încă nu ştiu cine era al treilea. Ştiu numai că a pornit-o spre Musk-o-gee şi ducea în spate un maldăr de blănuri. Să ştiţi că dacă descopăr blănurile acelea la careva dintre cei de aici, vă garantez că-l vâr la închisoare cu o condamnare zdravănă, pe timp îndelungat. N-aş vrea să aibă vreunul dintre voi necazuri tocmai acum. Dar dacă vă prind, nu voi face nici o excepţie şi voi fi fără de îndurare! Una-i să vânezi câteva piei ilegale, şi cu totul altceva să jefuieşti rezervaţia. Aşa că păzeşte-te, care vei fi acela, că sunt cu ochii pe tine!

Roy nu-şi luase nici o clipă ochii de la şef. Aştepta ca acesta să-şi aţintească asupra lui privirea acuzatoare, în tăcerea de moarte care urmă acelei comunicări. Aştepta, gata să-l înfrunte, cu ochii înroşiţi, plini de îndrăzneală. Brigadierul-şef însă nu-l băgă în seamă; nu-l aţinti cu privirea şi nici măcar nu-şi întoarse ochii spre el. Dar Roy ştia că întreaga declaraţie fusese o avertizare directă adresată lui. Brigadierul ştia pe cine urmărise.

În realitate, îi spunea lui Roy: „Ştiu că tu ai fost acela, şi era cât pe ce să pun mâna pe tine. Dar n-aş vrea să te prind, aşa că nu mă sili la asta. Dacă ai ascuns undeva blănurile, ţine-le bine ascunse. De data asta te am la mână, Roy, dar nu vreau să te prind. Aşa că fii cu băgare de seamă. Îţi las libertatea.” Cu milă sau cu prietenie, brigadierul-şef îl învinsese până la urmă, îl doborâse cu totul la pământ, culegându-l apoi de pe jos şi ridicându-l din nou în picioare. Asta era pentru Roy lovitura cea mai cumplită; în loc să-l ajute, îl dărâmase de tot.

— Mai este încă un lucru, zise brigadierul-şef. Sunt atât de sigur că Murray şi Saint-Clair erau implicaţi în combinaţia aceea, că am obţinut mandate de arestare împotriva lor de la poliţia regională. Oricine le va da adăpost va fi învinuit de tăinuire, aşa că sunteţi acum cu toţii înştiinţaţi să-i ţineţi la distanţă. S-a sfârşit cu bandiţii aceia şi n-au să se mai arate niciodată prin pădurile noastre! De asta vă garantez!

Urmă iarăşi o tăcere apăsătoare până ce un uşor surâs descreţi chipul şefului, vădind părerea de rău că pricinuise o atmosferă de încordare, pe care n-o mai putea schimba.

— N-am avut intenţia să fiu aspru cu voi, zise el, căci vă aşteaptă neplăceri mai mari; dar vreau să vă fac să înţelegeţi că toate se schimbă. Ca să se mai poată vâna şi de acum încolo în Musk-o-gee, lucrurile trebuie să se schimbe, aşa că nu mă socotiţi sever numai fiindcă sunt brigadier. Sunt sever pentru că ţinutul acesta e secătuit aproape cu desăvârşire de vânat şi încerc doar să salvez ce-a mai rămas. Apoi, arătând cu capul către Burke, care sta lângă el: Acesta este domnul Burke, de la Serviciul de protecţie a vânatului şi pescuitului. El are să vă spună ce a mai rămas în Musk-o-gee şi o să vedeţi că nu-i mare lucru. Are şi o soluţie pentru problema aceasta, şi cred că unora dintre voi n-o să le placă.

Burke nu se uită la ei şi începu a vorbi, adresându-se câtorva monede pe care le juca în mână.

— Mă ştiţi cu toţii, căci m-aţi văzut umblând împreună cu Lowson prin Musk-o-gee în câteva rânduri, anul acesta, şi ştiţi că s-a făcut un control foarte serios al vânatului din regiune. Îşi ridică privirea. Voi, traperii, cunoaşteţi mai bine decât mine care-i situaţia vânatului şi ştiţi că-i foarte împuţinat. Ştiţi că în Musk-o-gee n-a mai rămas destul vânat cu blană pentru treisprezece traperi, ori pentru treisprezece terenuri. Burke îl privi o clipă pe Roy, având grijă să pară indiferent, chiar rece şi rezervat. Cei mai mulţi dintre voi îşi aduc aminte cum se vâna înainte de

1935, când au fost înfiinţate primele terenuri. Pe vremea aceea era o goană furioasă pentru acapararea lacurilor, râurilor şi zonelor de vânat, şi fiecare traper îşi aşeza şirul lui de capcane, până în locul unde da peste capcanele altuia; atunci, dacă era timid, se retrăgea; ori, dacă era lipsit de scrupule, îi lua celuilalt capcanele. Împărţirea regiunii în terenuri de vânătoare a pus capăt acelei stări de lucruri. V-a dat vouă, celor treisprezece oameni, zone limitate, adică fiecăruia un anumit teren. Asta a pus capăt certurilor şi braconajului între traperi, dar n-a pus capăt vânatului fără nici o măsură în întregul Musk-o-gee. Poate dacă aţi fi avut cu toţii mai multă grijă de terenurile voastre, ar mai exista încă destul vânat prin regiune ca să vă ajungă la toţi; numai că n-a fost fiecare chibzuit. Unora dintre voi nu le ajungea niciodată, oricâţi bani scoteau din capcane, aşa că şi-au pustiit pământul. Nu învinuiesc pe nimeni, fiindcă ştiu că traperul îşi este singur cel mai bun prieten. Pricep că nu vă sărăciţi terenurile fără motiv. Dar iată unde am ajuns! A mai rămas doar atâta vânat cât să întreţină jumătate din numărul vostru; şi dacă acum nu se iau măsuri, n-are să mai rămână vânat pentru nici unul. Am crezut că rezervaţia Râul-de-Argint ar putea într-un caz să salveze Musk-o-gee, asta a fost nădejdea noastră…

Roy ar fi vrut să se apere, să se justifice, dar ascultă mai departe pe Burke, lăsând să fie pedepsit de conştiinţa lui de traper.

— Din nenorocire, urmă Burke, Râul-de-Argint nu poate încă salva situaţia, în parte din pricina braconajului, dar mai cu seamă fiindcă-i o rezervaţie prea tânără.

Roy socoti că asta îl dezvinovăţea oarecum.

— Aşa că, nemaiavând speranţe să salvăm întregul Musk-o-gee, urmă Burke, am venit aici să vă spun ce măsuri a hotărât să ia departamentul. Aveţi ceva de obiectat înainte de a trece mai departe?

Nimeni nu spuse nimic, nimeni nu se clinti.

— E foarte simplu, spuse scurt Burke, punându-şi monedele în buzunar şi privind pe toţi oamenii aceia, foarte drastic. Din treisprezece teritorii cât are Musk-o-gee, şapte vor fi închise şi şase rămân disponibile.

Se opri aici, oferindu-le prilejul să protesteze, să se împotrivească, dar câteva clipe nimeni nu scoase o vorbă.

Apoi vorbi Samson:

— Care teritorii vor fi închise?

Brigadierul-şef ridică o hartă pentru Burke.

— A trebuit să închidem terenurile unde a rămas cel mai puţin vânat, continuă Burke. Vă arăt acum cele care vor fi închise.

Degetul lui butucănos alunecă pe harta verde a Musk-o-gee-ului, arătând sfârşitul unui teritoriu, apoi al altuia, în timp ce fiecare traper urmărea acel deget atotputernic, care îi hotăra soarta. Când sfârşi, fiecare om îşi cunoştea situaţia. Roy află că terenul lui era salvat, dar Scotty şi Samson pierdeau unul dintre cele două ale lor, şi Bob Indianul îl pierdea şi el pe al lui.

Dar asta nu era nici sfârşitul, nici hotărârea definitivă.

— Şi în felul acesta rămâne hotărât pentru noi, ceilalţi? întrebă cineva.

Se auziră murmure de nemulţumire, dar brigadierul le curmă.

— Domnul Burke v-a arătat numai terenurile închise. N-a spus ale cui vor fi cele rămase. Ne-am gândit că-i mai bine să hotărâţi singuri, între voi, cine să aibă terenurile libere… Voi sunteţi treisprezece şi există şase terenuri libere; după părerea mea, singurul mijloc corect de a decide este să trageţi la sorţi. Ce părere aveţi?

Din nou se auziră murmure.

— Ar trebui să votaţi, zise Burke.

Votară, şi majoritatea alese tragerea la sorţi.

— Se poate proceda în felul următor, le spuse Burke. Dacă îţi cade un teren şi al tău e liber, poţi să ţi-l păstrezi. Dacă îţi cade un teren şi al tău e închis, poţi lua cel mai apropiat teren deschis. Sunteţi de acord?

— De acord, spuseră ei, nerăbdători.

— Înainte de a trage, zise Burke, aş vrea să vă fac cunoscute noile măsuri ce se vor lua o dată cu noua rânduială. Ştim prea bine că n-aţi fost în stare să vă câştigaţi traiul numai din cota legală de blănuri, aşa că acum vrem să vă dăm această posibilitate. Nu va mai exista nici un fel de cotă fixă, şi nici limitări sezoniere pentru castori şi bizam.

Asta le plăcu la toţi, şi-şi arătară mulţumirea.

— Dar, urmă Burke, nu veţi putea prinde mai mult de doi castori şi doi bizami pe sezon din fiecare cotlon de pe terenurile voastre. Va trebui să ţineţi socoteala anual câte cotloane aveţi, şi nu veţi putea lua decât de două ori cât numărul cotloanelor. Dacă vă apucaţi să vânaţi iar peste măsură, atunci cotloanele vor scădea la număr şi o să vă treziţi păgubaşi. Dacă procedaţi cu grijă şi deveniţi fermieri de blănuri pe terenul vostru, cotloanele se vor înmulţi an de an, şi cantitatea de vânat de asemenea. Nu-i bună rânduiala!

— Bună rânduială, spuseră ei, şi cerură să se facă tragerea.

— Trebuie să vă anunţ, zise Burke, prinzând iute clipa potrivită, că pescuitul este oprit. Este complet oprit pe timp de doi ani.

Era o măsură foarte severă, dar pe ei îi interesa în primul rând vânatul, aşa că cerură din nou să se înceapă tragerea la sorţi.

Brigadierul-şef şi Burke tăiară treisprezece bucăţele de hârtie, pe şase din ele scriseră cuvântul „teren” şi le îndoiră pe toate cu grijă în patru.

— Dă-mi şapca ta, Roy, zise Burke, cu un uşor zâmbet în ochi.

O clipă făcură cu toţii haz de asta, şi Samson smulse şapca ponosită de pe capul lui Roy şi-o aruncă înainte, pe când ceilalţi râdeau, iar Roy, încurcat şi necăjit, îşi freca părul ud.

— Să-i dăm drumul! zise Burke, întinzând şapca spre cei din jur.

Primii doi oameni scoaseră bilete albe, aşa că nu se iscă nici o agitaţie până când trase al treilea. Acesta era Lewis Burke, cel mai vechi traper din Musk-o-gee, un irlandez mic, cărunt şi original, cu faţa foarte bronzată. Vânase toată viaţa lui în Musk-o-gee, era un şobolan de pădure, un om care trăise numai pe terenul lui, un singuratic, uitat de toţi până în clipa aceea, când trase din şapcă. Ridică în sus hârtia, privind disperat în jur, căci nu ştia să citească.

— Ai câştigat, Lew! îi spuse Scotty. Ţi-ai câştigat terenul.

Bătrânul nu spuse nimic, pături la loc pătratul alb de hârtie, ca şi cum ar fi fost chiar actul legal asupra teritoriului.

Apoi veni rândul lui Samson; Samson se uită la Scotty şi trase.

— Nimic, spuse el. Absolut nimic.

Scotty clipi din ochi şi trase cu multă grijă. Zâmbi o clipă, arătând foiţa câştigătoare.

— Îmi pare rău, îi spuse el apoi lui Samson. Îmi pare rău, prietene.

— Roy, spuse repede Burke, întinzând şapca.

Roy se uită la Burke şi-şi aminti de goana pe Lacul Te, în ziua când sosise avionul acestuia. În mâinile lui se afla acum Lacul Te, cabana şi întregul Musk-o-gee. O clipă se văzu întorcându-se acolo, să-şi mai încerce o dată norocul, chiar într-un teren secătuit, care-şi pierduse jumătate din oameni şi jumătate din vânat.

— E şapca ta, Roy, zise Burke. Hai, trage un bilet.

Roy trase şi Roy câştigă; izbucniră aclamaţii pentru Roy, aşa că văzu înaintea lui singura cale care-i mai rămânea deschisă –

pădurea. Se sfârşise cu Saint-Helen, cu Sam, cu Andy şi cu Jeannie. Îşi dădea seama acum că îşi alesese calea către singurătate, şi-l pândi pe Bob Indianul.

Indianul nu pricepea cum poţi să te joci cu problemele serioase ale vieţii, căci noţiunea de hazard nu intra în spiritul poporului său. Şi dacă înţelegea ceva din jocuri cu astfel de mize, asta se datora legăturilor lui forţate cu omul alb, dar chiar şi aşa, era oprit prin lege să joace, după cum de asemenea era oprit să bea alcool. Şi totuşi, acum îl sileau să joace pe miza cea mai mare dintre toate, aşa că-l privi pe Burke cu un dispreţ de indian, care nu se adresa numai lui Burke, ci tuturor celor ca el.

Bob pierdu, dar ochii lui stinşi şi buzele palide de mort nu spuseră nimic.

Cele trei terenuri rămase constituiră mai curând o tragedie decât un dar al sorţii; ultimul care-şi câştigă terenul, un scoţian beat, era un om pe care pădurea îl distrugea treptat, un om pe care pădurea putea acum să-l nimicească definitiv.

— Ei, s-a isprăvit, zise şeful; părea şi el un om care pierduse ceva. Mai am doar de adăugat, urmă el, că terenurile noi din nord sunt încă disponibile şi vor mai fi până în mai. Dacă unul dintre voi vrea un teren acolo sus, îi pot înainta eu cererea şi îl va obţine cu siguranţă. Ştiu că sunt departe şi că nu puteţi locui în Saint-Helen dacă vânaţi acolo. Veţi fi, de asemenea, în afara zonei mele. Eu, în orice caz, voi încerca să obţin proiectarea unui drum în jurul râului Whip-o-Will şi voi cere guvernului să dispună curăţirea câtorva zone de portaj şi construirea unui drum oarecare, astfel ca cei din nord să poată veni aici în fiecare sezon, pe drum şi în canoe. Nu sunt sigur că voi izbuti, dar domnul Burke, care-i aici, va interveni să capăt ajutor de la departament. Aşa că cei care doresc teritorii în nord să se înscrie înainte de plecare. Cam asta-i totul.

Oamenii nu se prea grăbeau să plece, ştiind că o întrunire ca aceea n-avea să se mai repete şi mai găseau mereu să-şi spună unii altora câte ceva. Numai Roy făcu excepţie şi porni primul spre ieşire. Se opri însă alături de şef şi de Burke, să-şi ia şapca.

Burke i-o întinse.

— Norocul vânătorului! îi spuse el zâmbind, aşteptând ca Roy să-i răspundă la glumă.

Roy luă şapca şi îşi întrezări în privirea provocătoare a lui Burke propria-i revenire la viaţă. Putea să se întoarcă iar la lacurile lui, la pădurea lui, la potecile lui de vânătoare. Putea să se întoarcă iarăşi la cele patru sezoane ale lui şi la lupta cu

elementele naturii şi cu brigadierul-şef. În zâmbetul provocător al lui Burke le regăsea parcă gustul; şi totuşi, ştia că nu se va duce. Cât timp nu exista pentru el Saint-Helen, nu putea exista nici Musk-o-gee, aşa că icoanele întrezărite se întunecară. Îşi puse şapca pe cap.

— Ce fel de sezon ai avut, Roy? îl întrebă inspectorul.

— Bun.

— Blănuri de calitate?

— Aşa şi aşa.

— Cine le-a cumpărat? întrebă iar şeful.

— Nimeni încă, răspunse Roy, apoi luă deodată o hotărâre. Şefule, rosti el rar, dacă nici unul dintre cei de faţă nu se opune, aş vrea să dai terenul meu lui Bob Indianul. Ai ceva împotrivă?

Inspectorul nu pricepea ce vrea Roy.

— De ce? zise el. Eşti doar câştigător, iar Bob poate căpăta unul din terenurile din nord.

Roy deveni nerăbdător.

— N-am nevoie de teritoriul meu. Puteţi să i-l daţi lui Bob dacă el îl vrea. Roy îşi da seama că dorise să i-l dea din clipa când văzuse hârtiuţa albă în mâinile indianului. În momentul acela, victoria lui se prefăcuse în înfrângere, şi era o uşurare pentru el că i-l ceda lui Bob. N-avea nici o legătură cu vreo vină oarecare de-a lui faţă de lege, ori cu faptul că vânase în rezervaţie. Îl dădea lui Bob fiindcă nu se mai putea întoarce în Musk-o-gee; îl dădea lui Bob fiindcă înţelesese că era dator indianului, că era dator oricărui om, tuturor oamenilor, după cum şi alţi oameni îi datorau lui ceva, ceva care i s-ar oferi imediat dacă el ar fi în nevoie.

— Poate să-l ia, zise Roy, dacă ceilalţi nu fac gălăgie.

— Cum vrei, Roy… spuse brigadierul dând din umeri, căci nu-l înţelegea.

— La revedere, le spuse Roy.

— Nu vrei să te înscrii pentru un teren în nord? întrebă brigadierul, exasperat şi înciudat pe Roy.

— Să lăsăm asta, şefule, zise Roy.

— Nu vrei unul din terenurile noi?

— Nu, zise Roy. Nu-mi trebuie.

— De ce? întrebă Burke.

Roy privi pe acel savant om al pădurii, întrebându-se în sinea lui dacă o fi ştiind el ce înseamnă cu adevărat pădurea. Cum i-ar putea explica el lui Burke că îşi pierduse căminul din Saint-Helen şi că, o dată cu el, pierduse şi Musk-o-gee, şi nordul? Cum ar

putea să-i explice că oriunde s-ar duce îl aşteaptă tot soarta unui şobolan de pădure? Cum ar putea să-i spună toate acestea lui Burke?

— De ce nu te duci în nord? repetă Burke.

— E prea departe.

— Parcă n-ai fi în toate minţile! îi spuse brigadierul.

— Mai ştii? răspunse Roy, şi plecă.

Roy nu mâncase o zi întreagă şi ştia că dacă mai pune băutură în gură, îi va fi rău. Se întinse pe banca din faţa hotelului lui Clem, refuzând să-şi mai pună probleme, alungind gândurile, silindu-se să nu mai gândească de loc şi trăgându-şi şapca peste ochi, să se apere de soare. Îi era drag soarele şi ar fi dorit să-l fure somnul, dar nu avu vreme să adoarmă. Un câine vagabond se gudura în juru-i, adulmecându-l, lingându-l pe faţă, când Roy întinse mâna să-l scarpine pe la urechi. Apoi veni Samson.

Samson împinse picioarele lui Roy la o parte de pe capătul băncii.

— De ce ai fost aşa grăbit? zise el, aşezându-se. Te-am căutat şi plecaseşi.

— Mă apucase somnul, îi răspunse Roy.

— Şeful spunea că ai renunţat la terenul tău şi nu vrei să pleci nici în nord. E adevărat, Roy? Ai făcut asta?

Roy privi peste câmpiile sclipitoare la întinderile palide ale lacului Huron.

— E adevărat, Samson, răspunse el, absent.

— Înţeleg de ce ai renunţat la terenul tău, urmă Samson, dar de ce să nu te duci în nord? Locurile de acolo te aşteaptă. Ani de zile ai tot vorbit de plecarea în nord. Ce s-a întâmplat acum?

Roy se văzu silit s-o întoarcă pe glumă.

— Sunt prea bătrân pentru aventuri, zise el. Aşa ceva e bun pentru băieţi zdraveni ca tine, Samson. Roy îşi aminti de câte ori încercase să-i despartă pe Scotty şi Samson, fără să izbutească, şi cu câtă uşurinţă îi despărţiră de astă dată împrejurările. Ce-ai să te faci fără Scotty? îl întrebă el, cinic.

Pumnul mare al lui Samson necăjea dulăul care începu să cam mârâie.

— Scotty a dat înapoi terenul lui şi s-a hotărât să meargă cu mine în nord. Tu ce ai de gând, Roy? De ce nu vrei să mergi? Ce s-a întâmplat cu tine?

Roy nu răspunse, dar râse de Scotty, râse de Samson, râse de el însuşi că încercase vreodată să-i despartă.

— Ce ai de gând, Roy? zise iar Samson.

— Să-mi iau un concediu.

Dar Samson îl necăjea mereu pe Roy, cum necăjea şi dulăul cu pumnul, totuşi, nu izbuti să scoată nici un fel de răspuns serios de la Roy, până când apăru Scotty cu Jack Burton.

— Uite-l şi pe sfinţia-sa Malcolm cu şeful de drumuri! zise Roy.

— M-am dus să-l caut pe Jack, i se adresă dârz Scotty, ca să-ţi vâre minţile în cap. Ascultă, Roy, nu mă supăr că ai dat terenul tău lui Bob, urmă visătorul, plin de o admiraţie pe care n-o putea ascunde, dar ce te-a apucat să refuzi un teren nou în nord? Ce-ai de gând să faci? Vrei să rămâi aici, să prinzi mucegai?

— Sfârşeşte odată, Scotty, spuse Roy amărât. Sfârşeşte!

Scotty renunţă să mai facă pe supăratul.

— De ce nu mergi în nord cu Samson şi cu mine? întrebă el. De ce nu te duci să-i spui şefului să te înscrie şi pe tine pentru unul din terenurile de acolo?

Roy privi la ghetele lustruite din picioarele lui Scotty.

— La drept vorbind, de ce te duci tu în nord? îl întrebă el pe Scotty. Ţi-ai câştigat doar terenul, de ce să pleci în nord?

— Haide, Roy, îl îndemnă Samson. De ce n-ai veni cu noi?

— De ce nu intraţi în cârciumă să vă îmbătaţi? strigă Roy, răstindu-se la ei, ca şi cum în felul acesta alunga departe de el plăcerea de a merge în nord cu Scotty şi Samson, înspăimântat de izolarea ce-l aştepta cu siguranţă, oriunde, în pădure. Cât timp nu mai era nimic pentru ei în Saint-Helen, nu mai era nimic nici în pădure. Cum de nu vedeau ei asta? Duceţi-vă, le spuse. Duceţi-vă şi vă îmbătaţi înainte ca pustiul îngheţat să vă înghită cu totul.

— Poate că izbuteşti tu să vorbeşti cu el, îi spuse Scotty lui Jack. Judeci cu totul greşit, Roy, şi ar trebui să-ţi dai seama de asta, sfârşi el şi, luându-l pe Samson, intrară amândoi în hotel.

Roy se întoarse imediat împotriva lui Jack.

— Ia spune, ai salvat de la dezastru şoseaua? Ai salvat de la dezastru oraşul?

Dar atacul era slab.

— Am aflat că m-ai căutat şi nu m-ai găsit alaltăieri noapte, zise Jack, părând că n-a băgat de seamă ironia şi amărăciunea din cuvintele lui Roy.

— N-am găsit pe nimeni în noaptea aceea, zise Roy.

Jack se aşeză pe bancă.

— Cred că te-ai dus acasă!?…

Roy dădu încet din cap.

— Am intrat în dormitorul meu şi am găsit acolo o droaie de

copii străini. Avea şapca trasă peste ochi şi vorbea foarte liniştit. Cine a cumpărat ferma, Jack? Unul dintre Russelli?

— Nu. A cumpărat-o un misit; dar cred că a fost plătită de bancă.

— Banca? Ce să facă banca cu ferma unui biet om?

— E o fermă destul de bună…

— Dar de ce s-o ia banca? Doar banca nu-i decât o clădire. Ce nevoie are o bancă să cumpere ferme? La ce-i poate sluji o fermă? Roy găsise un motiv de indignare, dar nu-l satisfăcea. Şi Sam cum a procedat, Jack? întrebă el, S-a dus, pur şi simplu, şi le-a vândut-o?

— Nu, a scos-o la licitaţie, şi banca a dat preţul cel mai ridicat.

— Şi pe cine au instalat la fermă?

— Pe Billy Edwards, zise Jack.

— După ce mi-a luat caii, acuma pune mâna şi pe fermă!

— E un fermier destoinic, Roy. Are s-o exploateze cu multă pricepere.

— Desigur. Îmi închipui că de asta l-a şi ales pe el banca.

— Aşa cred.

— Şi Sam unde-i?

— N-ai auzit nimic despre Sam?

— N-am auzit nimic, zise Roy.

— Sam a plecat, şi Jack dădu din umeri. S-a dus!

— Cu Ruth?

— Nu. A lăsat-o pe Ruth. A părăsit totul. A luat jumătate din bani şi, într-o dimineaţă, s-a urcat în tren şi a plecat. A dispărut!

— Întocmai ca Andy, zise Roy cu tristeţe, dar fără amărăciune.

— Da, răspunse Jack, şi aşteptă.

Roy trebui să pună întrebarea, nu se mai putea opri acum.

— Ce s-a mai întâmplat cu Andy? Pe unde e?

— E încă pe aici, îi răspunse Jack.

— Şi Jeannie?

— E tot în cabana cea veche a Mac Nairilor.

Roy îşi ridică şapca, şi soarele îl orbi.

— N-ai văzut-o? îl întrebă Jack.

Roy dădu din cap.

— Încă nu. Andy stă cu ea?

Jack făcu un gest vag.

— Poate, zise el.

O clipă păru că ar vrea să mai spună ceva, dar se stăpâni şi buzele-i schiţară un zâmbet silit. Dulăul se întoarse, dând târcoale lui Roy şi căutând mângâiere. Roy îi făcu gustul cu

gândul în altă parte; mâna lui îl scărpina în creştet, la fălci şi pe grumaz în părul zbârlit. Era un câine care aprecia mângâierile, aşa că rămase dezamăgit când Roy îşi lăsă mâna în jos.

— Jack, spuse Roy pe un ton de scuză, amintindu-şi ceva. Am lăsat nişte blănuri agăţate sus, în grajd la tine.

— Ştiu, zise Jack, şi încuviinţă din cap.

— Am să le iau de acolo mai târziu. Poate chiar la noapte.

— Când vrei tu, spuse Jack.

— Nu. Am să le iau la noapte, zise Roy.

— Bine, răspunse Jack; te poţi culca la noi dacă vrei.

Roy încuviinţă uşor din cap.

— Cum merge ferma? întrebă el cu politeţe.

— Începe să semene a fermă, zise Jack.

— Şi familia?

— Sunt bine cu toţii, Roy. O să avem la anul şcoală medie în Marlowe. Am vorbit ieri cu funcţionarul de la minister.

— Până la Marlowe sunt zece mile, zise Roy. La ce-ţi poate folosi şcoala?

— Zece mile? Jack dădu din umeri. Are să se înfiinţeze o linie de autobuze.

— Fermiere Jack! strigă Roy.

În sfârşit, vorbele pătrunseră în capul lui buimăcit. Îi venea să râdă, uitându-se la Jack, să glumească împreună cu el pe socoteala blănurilor ascunse, a oraşului, a şoselei, a şcolii. Jack era acolo, aşteptând asta, aproape rugându-l pe Roy să înceapă. Urmă o tăcere ciudată, ce se transformă treptat într-o pauză victorioasă: Roy îşi redobândea optimismul, pe care nu-l putea pierde. Era optimismul lui Jack, care nu accepta niciodată o înfrângere; Jack şi ferma lui; Jack şi şcoala lui; liceul acela! Felul cum îşi revendica Jack drepturile îl salvase până la urmă pe Roy. Nu mai putea fugi de el însuşi.

— Bine, rosti el rar ridicându-se. Cred că e timpul să mă duc.

Jack ştia unde se duce, ştia ce-l aşteaptă pe Roy şi nu-i putu răspunde decât atât:

— Aşa cred şi eu, Roy.

— Atunci, la revedere, mai zise Roy şi o luă din loc, dar fără să se avânte cu forţa-i de butoi care se rostogoleşte, ci cu paşi şovăitori, ca şi cum *Black and Blue-ul* mai avea încă putere asupra lui.

Jack rămase privindu-l cum trece drumul şi o ia drept spre cabana cea veche a Mac Nairilor.

CAPITOLUL 18

Apărătorile de zăpadă începuseră să cadă, şi hoarde de vrăbii năpădiseră glodurile, stâncile şi muşchiul ud. Pădurea era plină de gaiţe albastre, iar în hăţiş se zbenguiau câţiva piţigoi. Pe ogoare ieşiseră oamenii cu plugul şi săpători de şanţuri, iar Roy, ajungând în preajma cabanei vechi a Mac Nairilor, se opri şovăind şi stătu să privească la unul dintre ei. Îl recunoscu pe micul Billy Edwards, mânând caii lui peste ogoare. După direcţia în care o luase, Roy bănui că Billy se îndreaptă spre ogorul lor de patru pogoane, poate ca să-l cureţe, ori să-l dreneze, ori să-i scoată cioatele. Nu-i purta pică lui Billy Edwards, nu putea purta pică nimănui care ar fi încercat să refacă iar ferma, dar simţea o ură înverşunată împotriva unei clădiri de cărămidă din Saint-Helen, care stăpânea acum ferma. Ce-i trebuie unei bănci o fermă? De ce se amesteca o bancă în asemenea treburi?

Porni mânios peste câmp, ca şi cum se ducea să se războiască cu banca, şi mai avea încă un aer îndârjit când îşi curăţă picioarele de râzătorul de fier şi tropăi la uşa cabanei. Aici îşi pierdu, însă, din nou semeţia şi intră cu multă precauţie în casă.

Se aştepta s-o găsească pe Jeannie în bucătărie. Dar Jeannie nu era acolo.

— Doamnă Andrews! îşi vesti Roy sosirea cu un glas tare.

Nu primi nici un răspuns. Privi în jur prin bucătărie. Dezordinea ce domnea acolo vădea neglijenţa unei femei care nu pune niciodată un lucru la locul lui. Pe masă era o căldare cu cenuşă,

pregătită, fără îndoială, pentru cărarea noroioasă de afară. Roy o luă şi o puse jos, apoi împinse un morman de lemne către vatră, lângă sobă. Se aşeză după aceea pe lada de sub fereastră şi aşteptă. Se gândi o clipă să plece; dar făcuse o sforţare prea mare pentru a veni acolo, aşa că rămase locului, într-o aşteptare trudită. Se lăsă apoi mai comod pe ladă şi îşi ridică picioarele. Simţea, în întreaga-i fiinţă, că vânătorul se întorsese acasă, şi asta îi da o stare plăcută, în vreme ce se cufunda în somnul de care avea atâta nevoie. Dormi până către sfârşitul după-amiezii, când un strigăt îl făcu să tresară din somn.

— Roy! auzi el. Roy! Era un fel de muget.

Pentru întâia oară în viaţa lui simţi că i se face rău de groază; îl cuprinsese ca o gheară de fier, în gură avea gust de cenuşă, buzele i se uscaseră şi capul îi era strâns ca într-o menghină. Rămase încremenii o clipă, apoi zvâcni în sus, ca şi cum voia să se dezmeticească dintr-un vis rău.

— Roy!

Andrews sta în uşă, un munte de om.

— Roy!

Nu se putea vedea unul pe altul în întunecime.

Roy continua să se simtă prost; acum i se făcuse rău de-adevăratelea.

— Da, răspunse el cu răceală. Eu sunt!

— Tu eşti, cu adevărat!? răcni Andy şi veni până în dreptul mesei.

Deodată, însă, încremeni locului, ca la un semnal. Încercă să-l desluşească mai bine pe Roy în lumina scăzută ce se strecura prin fereastră şi aşteptă.

Un răstimp, rămaseră tăcuţi şi neclintiţi. Roy căuta o cale de a-l dezarma cât mai repede pe Andrews, dar îşi dădea seama că luase, spontan, o atitudine defensivă, că era hotărât să se stăpânească, să vorbească puţin şi să aştepte.

Vocea puternică a lui Andy răsună din nou.

— Cei de la hotel mi-au spus că te-ai întors. Aşteptam să te văd…

— Ştiu, zise Roy, şi simţi cum i se încleştează degetele de la picioarele-i vânjoase.

Era gata la orice, se simţea puţin vinovat, îi era şi puţin teamă, dar mai cu seamă era foarte precaut. Îi lăsă lui Andrews iniţiativa, dar în vreme ce aştepta să vadă cât de înverşunată se va porni lupta între ei, nu-şi putu stăpâni curiozitatea de a privi în sus la Andy. Nu-i putea desluşi cu de-amănuntul figura, dar îi era

de-ajuns cât întrezărea statura mătăhăloasă, trupul uriaş, cu răsuflarea-i puternică, pentru a se simţi cuprins de o ciudată şi neaşteptată căldură. Roy regăsea din nou, ca pe vremuri, firea nestăpânită a lui Andrews. Asemenea om era în stare de orice în clipa aceea.

— Am fost în pădure… începu Andy.

— Ştiu şi asta, i-o tăie scurt Roy.

Violenţa ascunsă în vorbele lui Roy păru că-l dezorientează cu totul pe Andrews, şi atitudinea încrezătoare deveni mai ţeapănă. Era acea încordare bruscă pe care o provoacă indignarea şi jignirea.

— La naiba! zise Andy răsuflând greu. Să facem puţină lumină.

Aprinse un chibrit şi păşi drept spre opaiţul pe care-l ţinea Jeannie pe policioara căminului pentru cazul când se strica lampa de gaz. Îl luă şi, punându-l pe masă, se întoarse spre Roy.

— Ce mai faci, Roy? întrebă el cu răceală.

Acum, când îl putea vedea bine pentru întâia oară pe Andrews, Roy îşi dădu seama că în închipuirea lui stăruise până atunci numai chipul lui Andy din tinereţea lor: tânărul uriaş, sălbatic, fiorosul Atlas, gălăgiosul entuziast, anarhistul veşnic agitat. Roy uitase că Andy se muiase şi devenise mai grosolan încă înaintea plecării din Saint-Helen, şi apariţia aceea de măcelar, cu faţa buhăită şi. Privirea rece, era o dezamăgire pentru el. Se aşteptase, fără să vrea, să regăsească chipul de altădată al prietenului.

— Îmi închipui că nu te aşteptai să mă mai vezi vreodată pe aici, spuse Andy, părând încă nepăsător. Era o constatare primejdioasă.

— Poate, zise Roy, încordat acum, simţind că Andy îl cântăreşte.

— Parcă ţi-ar părea rău că mă vezi, răcni Andy.

— Nu. Roy sta încă în defensivă, nevrând să înceapă asemenea discuţie, silindu-se să rămână închis şi indiferent. Mi-am închipuit că trebuia să te întorci cândva.

— Aşa este, Roy!

Andrews voi să mai adauge ceva, dar o auziră pe Jeannie vorbind cu câinele şi aşteptară în tăcere ca ea să urce treptele şi să intre în casă. Jeannie privi întâi pe Andy şi apoi pe Roy. Închise după aceea uşa în urma ei, ca şi cum accepta situaţia.

— Câinele ăsta vagabond te-a urmărit aici? se; adresă ea lui Roy.

— Aşa cred, răspunse el, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

— Rătăceşte prin oraş de câteva săptămâni, zise doamna Andrews. Cred că-i câinele vreunui indian.

Nu spuse nimic lui Andrews, ca şi cum nu-l lua în seamă, dar neluându-l în seamă îi accepta prezenţa ca ceva stabilit; chiar căutătura indiferentă pe care i-o aruncase Andy îi întărea lui Roy impresia aceasta. Aşa că, simţindu-se deodată părăsit, Roy aruncă o privire disperată Jeanniei, să vadă dacă era adevărat. Dar nu îndrăznea s-o privească în faţă, pândea numai silueta vag conturată a doamnei Andrews, în timp ce-şi scotea şoşonii şi-şi dezbrăca tunica militară, cenuşie. Descotoşmănată de hainele groase, deveni iar femeia subţire şi graţioasă pe care se aştepta s-o găsească şi, cu toată stinghereala acelei clipe, îi privi chipul. Păru-i scurt, cârlionţat părea prea scurt, iar trăsăturile parcă şi ele erau prea subţiate. Totdeauna găsise Roy că o faţă fină de femeie are în ea ceva picant, ascuţit; dar, privind-o, nu putu descoperi nimic.

— Vasăzică tot mai vinzi blănuri ilegale! auzi iar vocea lui Andy.

— Da, spuse Roy, fără ezitare. Jeannie mi le vinde. Dorea cu disperare s-o amestece pe Jeannie în discuţie.

— Aşa mi-a spus şi ea. Andrews îl privi nedumerit şi mânios, ca un urs gras.

— De ce te-ai întors, Andy? îl întrebă Roy atunci, pierzându-şi răbdarea.

— Nu ştiu, Roy. Se vede că trebuia să mă întorc, pur şi simplu!

— Era mai bine să fi rămas acolo!

Andrews dădu din umeri.

— Poate! Părea supărat acum.

Roy ar fi dorit ca Jeannie să-l susţină, dar ea părea foarte preocupată de pregătirea cinei; se dăduse anume la o parte dintre ei doi. Roy era singur.

— Ai de gând să rămâi în Saint-Helen? îl întrebă el pe Andy, nerăbdător acum să se lămurească şi să se sfârşească odată cu asta, supărat pe Jeannie, provocător.

Era prea mult pentru Andy până la urmă.

— La naiba, Roy! izbucni el. Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? începu a răcni. Gândeşte-te! Am părăsit oraşul ăsta de atâta amar de vreme şi nu s-a mai ştiut nimic de mine, ca şi cum aş fi murit. E drept, Jeannie mi-a spus că tu m-ai socotit mort. Ei, iată-mă întors. Sunt aici; de asta am venit, să te văd. Iar tu, stai ca un curcan înfoiat! Ce ţi s-a întâmplat, Roy? De ce eşti supărat? Nu doreai să mă mai vezi?

Roy răsuflă întâi din adânc.

— Ce s-a întâmplat? repetă el zăpăcit.

— Da. Ce-i cu tine?

În izbucnirea aceea de indignare Roy îl regăsi iarăşi pe vechiul lui prieten. Trupul enorm dispăruse, vârsta era dată uitării, şi chipul buhăit se înfrumuseţa prin amintiri, iar Roy îşi dădu seama că, de drept, acesta era Andy, un Andy cu ochii reci şi lipsiţi de viaţă, dar care rămăsese acelaşi neastâmpărat şi neliniştit diavol.

— Am fost doar surprins, zise Roy, cu un zâmbet îmblânzit pe buze.

— Ştiu că te-am surprins, dar credeam că ai să-mi sari de gât. Prietenul meu cel vechi! Singurul om pe care mi-l închipuiam bucurându-se de întoarcerea mea. Te-ai purtat mai rău decât Jeannie.

— S-a bucurat Jeannie când te-a văzut? întrebă Roy, nemaiputându-se stăpâni.

Ochii rotunzi ai lui Andrews îl cercetau cu atenţie pe Roy.

— Asta era supărarea? Şi Andy, dându-şi capul pe spate, se porni pe un râs de se zgâlţâi masa, zăngăniră oalele şi lampa pâlpâi. Ei drăcie, ar fi trebuit să-mi închipui! Nici nu mi-a trecut prin cap. Jeannie! Andrews se întoarse puţin, aşa fel ca să-şi poată privi soţia, să se uite la ea, ca şi cum abia acum îşi amintea de dânsa. Clătină din cap. Ah! Jeannie, zise el. Şi, mă rog, ce se întâmplă acum? N-a avut Roy grijă de tine? Nu sunteţi doi buni tovarăşi în afacerile cu blănuri? Lovi cu palma în masă, cuprins de o veselie grozavă.

Lui Roy nu-i venea să creadă. Să fie asta clipa aşteptată de zece ani de zile? Acestea erau insultele, jignirile şi reproşurile pe care le aşteptase? Câteva vorbe în bătaie de joc şi un gest de nepăsare, indulgent.

— Bietul Roy! spuse Andy, şi râsul lui arăta că nu a terminat cu asta.

— N-ar trebui să râzi, fură singurele vorbe pe care i le adresă Jean Andrews.

— Ştii, Roy, zise Andy, întorcându-se iar spre prietenul lui, dacă ar fi putut, m-ar fi înşfăcat şi m-ar fi zvârlit în drum când am păşit prima dată aici înăuntru, acum o lună. Era mânioasă foc!

— Nu poţi s-o învinuieşti, zise Roy, neizbutind să se deprindă cu situaţia, încă neîncrezător.

— Nu o învinuiesc, zise Andy, întinzând în lături braţele-i colosale şi trăgând în piept o cantitate imensă de aer. Dar de ce-i

mânioasă? Trebuie să fie bucuroasă că am lăsat-o şi că am plecat din calea ei, atunci, demult. Nu-i aşa, Jeannie?

— Dă-te mai departe de masă, îi spuse ea, dacă nu vrei să te umpli de făină; şi sfârşeşte cu asemenea vorbe.

— Mai eşti supărat, Roy? întrebă Andy, negăsindu-şi astâmpăr lângă sobă.

Roy nu mai era supărat. Acceptase şi pricepuse până la urmă că lui Andy nu-i păsa nici cât negru sub unghie de situaţia în care se aflau. Nu-i păsa absolut de loc. Era limpede că Andy ştia totul şi-i era perfect indiferent. Făcuse hazul acela mai mult pe seama prieteniei lor, fără să se gândească la rău ori la bine, fără nici un gând de învinuire. Andy privea situaţia aceea întocmai cum privea Roy orânduirile fireşti ale naturii. Asta îl surprindea pe Roy – simţi întâi o uşurare, apoi se tulbură. Înţelegea amoralitatea în natură, dar nu-i plăcea când ea se amesteca în viaţa lui. Asta dovedea un fel de nesimţire, şi, privind la ochii palizi ai prietenului său, descoperi în ei ceva rece, neomenos. Ce-i drept, omul acela era un proscris. Nu era de mirare că nu izbucniseră învinuiri, violenţe. Lui Andy Andrews nu-i mai păsa de nimic.

— Nu-ţi mai port vrăjmăşie, răspunse Roy încurcat, dar ceva mai liniştit. Ce-ai făcut atâţia ani de zile?

— Tot dintr-o dandana în alta! zise Andy. Am fost mai mult în armată.

— Nu înţeleg cum te-ai putut deprinde cu armata!? zise Roy.

— La început mi-a fost greu, dar pe urmă a venit războiul, şi ce război! Se vedea că-i plăcuse, căci ochii i se aprinseră şi se lăsă furat de amintiri.

— Mai eşti în armată?

— Nu. Am ieşit acum vreo două luni.

— De tot?

Roy aştepta să afle sfârşitul.

— Aşa cred, afară de cazul când mi s-ar face iar foame. Era o glumă la adresa îngrăşării lui, şi râse ţinându-se de stomac. Am auzit că ai fost sus în rezervaţie, cu Moose, spuse el.

Jeannie ridică ochii.

— Bagă de seamă! spuse ea. Nu poţi şti niciodată dacă n-ascultă cineva…

— Ce mai fac derbedeii aceia de Moose şi Zel? întrebă Andy, ca şi cum n-ar fi auzit ce-l rugase Jeannie, dar urmărind-o cu privirea în timp ce punea cafeaua pe foc, lângă el.

Şi Roy o pândea pe Jeannie. Ar fi vrut să se ridice şi să facă el cafeaua, dar rămase locului.

— Ce să facă, bine! S-au îndreptat spre nord, să scape de patrule.

— Şi tu de ce te-ai întors? îl întrebă Andy.

Roy dădu din umeri.

— Uite-aşa, am riscat!… răspunse el în doi peri.

— Nu cumva te leagă ceva de Saint-Helen, Roy? tună iar Andy.

Roy nu răspunse.

— Eşti sigur că nu te leagă ceva?

— Ce să mă lege? întrebă enervat Roy.

Andy se distra grozav.

— Nu ştiu, Roy, dar ai început să semeni a familist; necăjit, gheboşat, parc-ai fi prichindelul de Zel Saint-Clair. Ar trebui să te scuturi…

Roy se simţea prost şi era tot mai puţin în stare să răspundă acelor zeflemele crude. Desigur, îl regăsea pe acelaşi Andy de altădată, dar ştia că ei, Roy, nu mai este cel de altădată, şi era din ce în ce mai stingherit. Tabloul pe care şi-l făcuse în închipuire despre acea întâlnire, sensul ei erau pierdute pentru dânsul; firea anarhică a uriaşului le învălmăşise pe toate, de nu se mai putea desluşi nimic. Poate de asta nu voise Jeannie să se amestece; Andy nu era un om de înţeles, nu exista în el nici un lucru pe care să poţi pune temei.

— Roy, zise iar Andy, de ce nu-ţi faci curaj să părăseşti oraşul ăsta şi să vii în Statele Unite? Ai început a prinde rădăcini, Roy. Te-am găsit instalat aici de parcă n-ai mai fi avut chef să ieşi niciodată din cabana asta. Haide, Roy, s-o luăm din loc şi să scuturăm de pe noi pentru totdeauna pulberea acestor meleaguri! Ce zici?

Atâta forţă era în acea chemare, încât Jeannie se opri din aşezatul mesei să se uite la cei doi oameni; ei, însă, uitaseră de ea. Vorbele acelea pline de căldură aveau un vechi parfum uitat; cu toate acestea, Roy nu înţelegea bine intenţia cu care fuseseră rostite.

— Nu te aşeza lângă vatră, că ai să te arzi, Roy! spuse stăruitor Andy.

Abia atunci înţelese Roy că Andy încerca să-l salveze – să-l scape de Jeannie. Viaţa de familie, cabana, grijile, asta era tot ce însemna Jeannie pentru Andy; aşa că îi oferea salvarea. Lui îi arăta atâta căldură prietenească, iar Jeanniei atâta nepăsare crudă, că se pomeni râzând de Andy ca de bâiguielile lui Jackie. Pratt, idiotul satului.

— Nu eşti decât un derbedeu! izbucni Roy. Ştii numai să

colinzi lumea, să hoinăreşti fără nici un ţel!
— Ai dreptate, Roy. Chiar aşa este! Haide, vii?
Roy scutură din cap şi râse iar.
— Nu!
— Fir-ar al naibii, parc-ai fi lipit de scaun! Hai să ieşim de aici! Să mergem la hotel să-i tragem o beţie!
Andy ajunsese la uşă, Roy se sculă. Jeannie ridică opaiţul de pe poliţa sobei şi-l ţinu în mână, întorcând capul peste umăr, nu spre Andy, ci spre Roy.
— Hai, Roy! zise Andy.
Roy ezită o clipă.
— Mai bine rămân aici, zise el.
— Nu. Vino cu mine. Nu mai stau mult pe aici. Hai, Roy! Hai să ne mai îmbătăm încă o ultimă oară!
— Şi aşa îmi plesneşte capul, zise Roy. Mai bine să lăsăm pe mâine.
— Mâine poate plec.
— Pleci în adevăr în Statele Unite?
— Sigur că plec, şi de data asta pentru totdeauna. Nu mă mai întorc în cătunuri uitate; asemenea locuri nu-s de mine, Roy.
Era evident că savura dinainte plăcerea de a evada; dar el nu părăsea nimic în urma lui. Andy nu dădea nimic şi nu lua nimic. Pleca, şi atâta tot. Pleca de aici ca şi cum nu s-ar fi întors, ca şi cum n-ar fi părăsit niciodată Saint-Helen, ca şi cum nici n-ar fi existat. Îl mai întrebă încă o dată pe Roy:
— Vii cu mine?
— Nu acum, răspunse Roy.
Era de-ajuns.
— S-a sfârşit cu tine, Roy! zise Andy. Eşti un om pierdut! Stătu puţin în cumpănă, apoi prinse a râde în felul lui nepăsător. Şi-i părăsi în aceeaşi clipă, strigând în vreme ce se năpustea pe uşă afară: Ei, văd că am ajuns prea târziu! Cu bine, băiete! Cu bine, Roy!
Şi, fără să mai privească înapoi, fără să se mai gândească o clipă la vieţile pe care le lăsa în urmă, Andy se avântă, bătucind noroiul ca un taur, şi dispăru cât ai clipi, înghiţit de umbrele întunericului. Roy ascultă un timp paşii lui greoi, dar curând zgomotul nu mai fu decât o părere, după cum o părere fusese şi făptura lui Andy. Plecase; asta era.
Iar Roy rămase rezemat de uşorul uşii, mirându-se.
— Vino înăuntru, Roy, îl strigă Jeannie. Mâncarea-i pe masă.
Intrând înăuntru, Roy se simţi iar cuprins de stânjeneala

obişnuită a întoarcerilor. Se aşeză la masa din bucătărie, conştient cât de murdar şi de sălbatic arăta. Se sculă, se spălă, îşi şterse faţa cu prosopul de bucătărie, apoi repede se aşeză iar, pe când Jeannie îl aştepta. Abia atunci băgă de seamă că băiatul ei lipsea.

— Unde-i Jock? o întrebă el.

— L-am trimis la tata, la Toronto, zise Jeannie. Am socotit că-i mai bine să nu fie aici cât timp rămâne Andy în oraş.

— L-a văzut pe Andy?

Ea dădu din cap. Părea că nu-i făcea plăcere nici măcar să vorbească despre Andy; se lăsă pe un scaun, lângă masă, şi se rezemă de ea, să-l poată privi atent pe Roy, silindu-l astfel să simtă că acum erau singuri. Uitaseră mâncarea.

— Andy nu se sinchisea de nimic, Roy, zise ea. Am încercat să-i explic, la început, dar parcă nici nu m-ar fi auzit. Aşa că am renunţat.

Roy încuviinţă. Simţise şi el până la urmă atitudinea Jeanniei faţă de Andy. Tăcerea ei nu însemna că acceptase întoarcerea bărbatului, ci că, pentru dânsa, nici nu mai exista.

— A venit mereu pe aici Andy, întrebă el ca să scape de gândul ce-l frământa.

— Nu l-am văzut decât de vreo două ori, răspunse ea; şi nu venea decât să te caute pe tine. Întâia oară când a venit să mă vadă, am încercat să-i explic, şi, când am priceput că lui puţin îi pasă, i-am spus că nici nu vreau să-l mai văd. I-am spus să plece. Ştiam că a rămas în oraş, dar nu l-am mai văzut de loc până săptămâna trecută.

Roy simţi mânie în vocea ei monotonă şi stărui înainte cu întrebările:

— Şi ce a spus Andy?

— Nimic. Chiar nimic, zise ea. Era liniştită şi atentă cu el, ocrotindu-l cu gingăşie împotriva mustrărilor de conştiinţă, căci amândoi luptau acum să-şi regăsească echilibrul. I-am spus că nu vreau să-l mai văd. Asta-i tot. Asta-i tot ce am vorbit, Roy, dar lui îi era egal. Nu-i păsa de loc, cred că nici nu mă auzea.

Roy tot nu-şi venise încă bine în fire. Nici măcar nu îndrăznea să se bucure de vorbele Jeanniei, care-l înştiinţau că alegerea era făcută. Îi lămurea doar destul de limpede că apărase interesele lor, şi dreptul lor de a-şi duce traiul mai departe, ca şi până atunci, dar vezi că mai erau şi altele…

— Nu cred că are să se mai întoarcă, zise ea.

Atunci Roy îşi dădu seama că erau într-o situaţie mai grea

decât înainte.

Nimic nu umbrise şi nu primejduise legătura lor de până acum, cât timp crezuseră că Andy plecase de tot, că poate murise chiar şi nu se va mai întoarce niciodată. Faptul că se întorsese şi pleca iarăşi făcea ca situaţia să fie mai nesigură decât oricând. De acum înainte se vor gândi mereu că Andy era undeva, dincolo de zare; depărtarea nu mai conta. Devenise o realitate, nu mai era un chip din trecut. Indiferenţa cu care se lepădase Andy de trecut nu le uşura cu nimic situaţia; îi prinsese ca într-o capcană, şi Roy nu vedea nici o ieşire, mai ales acum când îşi pierduse şi terenul. Sam plecase, în nord n-avea ce căuta şi în Saint-Helen nu mai exista nimic pe care să poată pune vreun ternei, nici măcar Jeannie.

— Ia şi mănâncă, îl îndemnă ea, citindu-i în gânduri, încercând să-l distragă şi totodată să-i insufle răbdare. Îl va lăsa să se lămurească el singur mai târziu.

— Unde-s blănurile? îl întrebă.

— Le-am lăsat acasă la Jack.

Roy luase vreo două îmbucături, dar n-avea de loc chef de mâncare şi-şi luă inima în dinţi s-o privească pe Jeannie ca niciodată până acum. O privea fără timiditate, ca şi cum ar fi avut dreptul.

— Era mai bine dacă nu se întorcea, zise el. Era tot ce putea spune, tot ce putuse găsi ca să dea măsura nenorocirii ce-i lovise.

— Ştiu, zise ea, dar de acum nu se mai întoarce.

Roy simţea că-i oferă siguranţa unei tovărăşii, în care nu mai avea dreptul să se amestece niciodată vreun alt bărbat. Îi aparţinea numai lui, ştia asta mai bine decât oricând. Totuşi, nu era încă nimic rezolvat. Adevărata faţă a fericirii abia se întrezărea. Nu putea ajunge la ea. Atunci mânia împotriva lui Sam se trezi iar, revolta împotriva sorţii izbucni cu violenţă; iar pierderea orăşelului Saint-Helen şi a pădurii se concentraseră în făptura aceea unică pentru el şi în cabana care aparţinea acum unei bănci.

— Cum se face că te-au lăsat să rămâi aici? o întrebă el.

Jeannie păru mirată de întrebare, apoi faţa i se lumină încet de un zâmbet ce arăta că a înţeles totul. Se sculă şi veni să se aşeze lângă Roy; un gest îndrăzneţ prin intenţia lui vădită. Se uită la el încurcată.

— Credeam că Jack ţi-a spus, zise ea.

— Ce să-mi spună?

Ea şovăi iar.

— Sper că ai avut un sezon bun, Roy, nu?

Roy putea să guste acum cuvintele acelea liniştite, rostite de buzele Jeanniei, şi i se păru că vede aievea oraşul Toronto, că aude clopotul tramvaiului condus de tatăl ei şi că zăreşte orăşencele, toate aidoma Jeanniei Andrews, zorind spre maşinile lor de scris şi spre magazinele unde serveau mulţimea.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ştii, începu ea, cu cei şase sute de dolari ai tăi am cumpărat cabana asta şi cele patru, pogoane de ţarină din jur. Fusese scoasă la licitaţie separat de restul fermei, aşa că am cumpărat-o, Roy. Pur şi simplu am cumpărat-o!

Roy îşi plesni cu palmele genunchii butucănoşi.

— Ai cumpărat cabana asta veche!

— Da, încuviinţă ea.

Nici nu-i mai păsa acum de soartă; îi venea să râdă, să-şi bată joc de ea. O putea acum învinge, învia din nou la viaţă, nici măcar de Andy nu-i mai păsa. Îşi recăpătă personalitatea, pe care i-o răpiseră cu toţii. Jeannie îl adusese din nou la viaţă, îi dăduse răspunsul trebuitor, aici, în locul acesta. Totuşi, lumea se întunecă iar în juru-i.

— Patru pogoane de noroi, zise el. Vrei să mă faci fermier? Era gata să strice din nou totul.

— Nu, Roy, nu, spuse ea. Să nu crezi că am de gând să fac din tine un fermier. Am cumpărat cabana, şi atâta tot.

— Bine, bine, Jeannie, zise el repede.

— Nici prin gând nu-mi trece să te fac fermier, repetă ea.

— Ştii că nu mai am terenul de vânătoare, spuse el.

— Am aflat. M-am întâlnit cu Scotty şi cu ceilalţi în oraş.

— Poate că-i mai bine să mă fac fermier, spuse el pe un ton nepăsător.

— Ai sfârşi ca fratele tău, Sam, zise ea.

Roy ştia acum totul, tot ce-i dăruiau lui zeii, dar avea chef s-o necăjească puţin.

— Dar dacă plec în nord, în sălbăticie? o întrebă el. Te duci fuga la Toronto?

— Poţi pleca oriunde ai chef, spuse ea cu linişte. Am cumpărat ferma asta şi sunt hotărâtă s-o păstrez. Poţi să te duci unde vrei!

— Crezi că eşti în stare să faci agricultură? încercă el s-o sperie în glumă. Crezi că poţi lucra singură cele patru pogoane de pământ?

— O scot eu la capăt şi cu asta.

— Da, recunoscu Roy împăciuitor. Cred că ai să izbuteşti!

— Şi tu? întrebă ea scurt, cu obiceiu-i orăşenesc.

— Eu… începu el.

Jeannie aşteptă.

Şi deodată îl văzu îndreptându-se grăbit spre uşă.

— Vin îndată înapoi, Jeannie, îi spuse el plecând.

— Unde te duci? întrebă ea în urma lui.

— Mă duc să mă sfătuiesc cu brigadierul-şef, strigă el şi ieşi zorit.

Femeia îl urmări cu privirea cum coboară treptele cu dulăul după el, la picior. Îl putea auzi cum îndeamnă Câinele, îl putea chiar vedea cum păşeşte îndesat prin noroi, cu mersu-i voinicesc de vânător ce deschide pârtie; şi îl putea auzi râzând, aşa cum îi plăcea lui să râdă.

CUPRINS

PREFAŢĂ..4

CAPITOLUL 1..11

CAPITOLUL 2..36

CAPITOLUL 3..51

CAPITOLUL 4..60

CAPITOLUL 5..71

CAPITOLUL 6..89

CAPITOLUL 7..100

CAPITOLUL 8..110

CAPITOLUL 9..125

CAPITOLUL 10..131

CAPITOLUL 11..138

CAPITOLUL 12..152

CAPITOLUL 13..157

CAPITOLUL 14..165

CAPITOLUL 15..171

CAPITOLUL 16..175

CAPITOLUL 17..184

CAPITOLUL 18..201

CUPRINS..213

J. ALDRIDGE

VÎNĂTORUL

Lei 6,30

